

MISIONĀRI

BJORGS ŠANCS

**BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2015. GADA 3. CETURKSĻIM**

Liels uzdevums

“Jēzus, piegājis klāt, tiem sacīja: ‘Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes, tādēļ ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis; un, redzi, Es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām.’” (Mat. 28:18-20).

Vai var izteikties vēl skaidrāk? Šeit Jēzus – augšāmceltais Jēzus, ko mēs pielūdzam (17. p.), – Saviem ļaudīm jau draudzes agrīnajās dienās aicina uz misiju: darīt par mācekļiem visas pasaules tautas. Punkts.

Nav arī grūti ieraudzīt saistību starp šiem vārdiem, kas veltīti vienpadsmit mācekļiem Galilejā, un Jānim teiktajam Patmas salā pēc vairākiem gadiem: “Un es ieraudzīju citu eņģeli lidojam augstu debesīs. Viņam bija dots sludināt mūžīgo evaņģēliju zemes iedzīvotājiem – ikvienai tautai, ciltij, valodai un ļaudīm. Viņš runāja varenā balsī: bīstieties Dieva un slavējiet viņu, jo Viņa tiesas stunda ir klāt, pielūdziet to, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus!” (Atkl. 14:6, 7, sk. arī 8.-12. p.)

Varētu teikt, ka Atklāsmes grāmatas triju eņģeļu vēstis ir liels misijas uzdevums pēdējo zemes vēstures dienu kontekstā.

Nav šaubu – Dievs ir licis Savai draudzei, Saviem ļaudīm izplatīt evaņģēliju visā pasaulē. Tas ir tieši tas, ko mēs esam aicināti darīt. Patiešām, mūsu misija ir izplatīt patiesību par Jēzu un to, ko Viņš mūsu labā ir darījis (Jāņa 3:16), ko Viņš tagad dara mūsu labā (Rom. 8:34) un ko Viņš darīs mūsu labā nākotnē (1. Tes. 4:16).

Vārds “misija” nozīmē “sūtīt vai būt izsūtītam veikt kalpošanu”. Tas ir, cilvēki dodas prom, lai kaut ko darītu. Liels misijas uzdevums nozīmē izplatīt pasaulē evaņģēliju.

Šajā ceturksnī mēs vispirms un galvenokārt aplūkosim misiju kā Dieva līdzekli evaņģēlija nodošanai tiem, kas to nezina. Misija ir Dieva kā augstākās varas galvenā darbība cilvēces pestīšanas procesā. Tāpēc mēs pētīsim, kā Dieva mūžīgais nodoms tika īstenots to Bībeles personu dzīvēs, ko Viņš ir izmantojis kā misionārus pazudušajiem.

Visbeidzot kristīgā misija ir Dieva misija, nevis mūsu. Tā ir sākusies Dieva sirdī. Tā pamatojas uz Dieva mīlestību. Un tā tiek īstenota pēc Dieva gribas.

Lai labāk saprastu Dieva misijas uzdevumu un iesaistīšanos tajā, šī ceturkšņa tēma ir balstīta uz šādu glābšanas vēstures modeli:

1. Dievs radīja vīriešus un sievietes un deva tiem brīvu gribu.

2. Pirmie cilvēki ļaunprātīgi izmantoja savu brīvo gribu, nepaklausot Dievam, un viņiem Paradīze bija jāatstāj.

3. Dievs nevarēja izmantot spēku, lai aizvestu viņus atpakaļ uz Paradīzi.

4. Dievs sūtīja Savu Dēlu misijā, lai mirtu cilvēka vietā un samierinātu tos ar Viņu.

5. Dieva misija ir iepazīstināt ar glābšanas piedāvājumu visus cilvēkus un tādējādi atvērt ceļu, lai viņi varētu iemantot glābšanu.

Pašos pamatos misija nozīmē likt visai pasaulei uzzināt par Jēzu, ko Viņš ir darījis katram no mums un ko Viņš apsola darīt mūsu labā tagad un visā mūžībā. Īsāk sakot, mēs, kas zinām šos apsolījumus, esam aicināti pastāstīt par tiem arī citiem.

***Bjorgs Šancs** ir filozofijas doktors Loma Lindas Universitātē. Kopā ar sievu Īrisu viņi 14 gadus ir kalpojuši kā misionāri Āfrikā un Vidējos Austrumos. Līdzautors Stīvens Veins Tompsons pirms došanās pensijā bija Ņūboldas koledžas direktors (1984–1990), kā arī Avondeilas koledžas (Austrālija) teoloģijas fakultātes dekāns un lektors (1991–2008).*

Piezīme. Bībeles citātiem izmantots jaunais latviešu valodas Bībeles tulkojums.

DIEVA MISIONĀRA DABA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 1:26-28; 2:15-17; 1. Jāņa 2:16; Jāņa 3:14, 15; 2. Kor. 5:21; Mat. 5:13, 14.

ATMIŅAS PANTS:

“Redzi, es viņu dodu par liecinieku tautām, par vadoni un pavēlnieku tautām!” (Jes. 55:4)

Mūsu pasaule ir juceklis, un mēs, cilvēki, esam šī jucekļa izraisītāji. Tas ir tāpēc, ka mēs esam grēcinieki, krituši radījumi, kuru raksturs pēc būtības ir ļauns. Lai arī cik ļoti mums patiktu domāt par sevi kā par progresējošiem un augošiem, pagājušā gadsimta vēsture nav sevišķi iedrošinoša. Un šeit nu mēs esam – arī šajā gadsimtā skats nav gaišāks. Ja pagātne ir nākotnes priekštece, tad, citējot bijušo britu politiķi, viss, ko mēs varam sagaidīt, ir “asinis, smags darbs, asaras un sviedri”.

Tomēr viss nav zaudēts. Tieši pretēji, Jēzus Kristus ir nomiris par mūsu grēkiem, un, pateicoties Viņa nāvei, mums ir glābšanas, atjaunošanas un jaunradīšanas apsolījums. “Tad es ieraudzīju jaunas debesis un jaunu zemi, jo pirmās debesis un pirmā zeme bija zudušas un jūras vairs nebija.” (Atkl. 21:1)

Mēs neesam atstāti vieni, pamesti bezgalīga, auksta un šķietami vienaldzīga kosmosa plašumos, lai gādātu paši par sevi. Mēs to nekad nevarētu izdarīt. Spēki, kas ir pavērsti pret mums, ir tik daudz lielāki par mums. Tāpēc Dievs jau pirms pasaules radīšanas ir ierosinājis glābšanas plānu, lai mūsu labā izdarītu to, ko mēs paši nekad nebūtu paveikuši.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. jūlijā.

Dievs radīja vīrieti un sievieti

Viens no mūžīgajiem jautājumiem, ko cilvēki vienmēr uzdevuši, skan: "No kurienes es nāku?" Pirmajās divās Bībeles nodaļās (patiesībā viscaur Bībelē) mums ir dotas atbildes uz vissvarīgāko jautājumu, ko ikviens cilvēks varētu uzdot. Galu galā, tikai zinot, no kurienes mēs esam nākuši, mēs varam sākt saprast, kas mēs esam, kāpēc eksistējam, kā mums jādzīvo un uz kuriem ejam.

Pārlasi 1. Mozus grāmatas 1. un 2. nodaļu, bet īpaši pievērsies 1. Moz. 1:26-28. Kādas lielas atšķirības ir cilvēka radīšanā no visa pārējā, kas minēts šajās nodaļās? Kas cilvēkā ir tāds, kas to padara atšķirīgu no pārējās radības?

1. Vīrietis un sieviete tika radīti pēdējie no visiem radījumiem. Viņu priekšā bija visa redzamā radība, ko pētīt un par ko rūpēties.

2. Tas, kā Dievs radīja vīrieti un sievieti, atšķirās no pārējo būtnu radīšanas. Līdz tam dievišķā pavēle bija: "Lai top!" (Gaisma, izplatījums, ūdens, zivis un putni, dzīvnieki utt.) Tagad pavēle pārvērtās par apspriedi: "Darīsim cilvēku..." Dievišķā trīsvienība Tēvs, Dēls un Svētais Gars apspriedās. Lai gan šīs nodaļas runā par zemes un tās iemītnieku radīšanu, nav šaubu, ka galvenā uzmanība pievērsta tieši cilvēces radīšanai.

3. Vīrietis un sieviete tika radīti pēc Dieva līdzības – kas tāds nav teikts ne par ko citu, kas tajā laikā tika radīts. Lai gan pants nepaskaidro, ko nozīmē būt radītam pēc Dieva tēla un līdzības, tas nozīmē, ka cilvēki kaut kādā ziņā atspoguļo sava Radītāja dabu. Tā kā cilvēkiem ir morālas spējas, kādas nav manītas citos radījumos (tauriņi gan ir skaisti, bet tie nerisina jautājumu, kas ir pareizi un kas nepareizi), būt radītam pēc Dieva tēla un līdzības noteikti nozīmē, ka zināmā mērā cilvēki atspoguļo Viņa morālo raksturu.

4. Vīriešiem un sievietēm bija jābūt varai, lai pārstāvētu Dievu virs zemes un valdītu pār pārējo radību. Šis aicinājums ietver atbildību.

Cilvēks Bībelē ir minēts jau pirmajā nodaļā, bet ne vientulībā. Mēs eksistējam, pateicoties attiecībām ar Dievu. Ko tas mums stāsta par to, cik centrālu lomu Dievam vajadzētu ieņemt mūsu dzīvēs un kāpēc mēs bez Viņa neesam "pilnīgi"? Sk. arī Ap. d. 17:28.

Brīvā griba

Radīšanas stāstā ir iepīts Dieva brīdinājums neēst no "labā un ļaunā atzīšanas koka" (1. Moz. 2:9). Tāpēc jau no paša sākuma mēs varam redzēt, ka cilvēce bija apveltīta ar morālo elementu, kas nebija manāms nevienā citā dzīvā radījumā. Kā jau mēs runājam vakar, spēja pieņemt morālus lēmumus ir veids, kā cilvēks atklāj Dieva tēlu un līdzību.

Ko 1. Moz. 2:15-17 saka par cilvēcei piemītošo brīvo gribu? _____

Dievs varēja radīt cilvēkus tā, ka viņi automātiski dara Viņa prātu. Tādā veidā tika radītas pārējās lietas – gaisma, saule, mēness un zvaigznes. Tie paklausa Dievam bez iespējas to izvēlēties. Viņi piepilda Dieva gribu automātiski, pateicoties dabas likumiem, kas vada viņu rīcību.

Bet vīriešu un sievietes radīšana bija īpaša. Dieva radīja viņus Sev. Dievs gribēja, lai viņiem ir savi lēmumi, lai viņi izvēlētos pielūgt Viņu brīvprātīgi, nevis piespiesti. Citādi viņi nevarētu Viņu mīlēt, jo mīlestībai, lai tā būtu patiesa, ir jānāk no brīvas gribas.

Pateicoties dievišķajai izcelsmei, cilvēka brīvo gribu aizsargā un respektē Dievs. Radītājs neiejaucas vīriešu un sievietes visdziļākajos un nelokāmākajos lēmumos. Nepareizai izvēlei ir sekas, dažreiz tās ir briesmīgas, bet uzspiesti piekāpšanos un paklausību ir pretēji mūsu visvarenā Kunga raksturam.

Cilvēka brīvās gribas principam ir trīs svarīgas ietekmes:

1) uz reliģiju: visvarenais Dievs nevirza cilvēka personīgo gribu un izvēli vienpusēji;

2) uz ētiku: cilvēki ir morāli atbildīgi par savu rīcību;

3) uz zinātni: ķermeņa un smadzeņu darbību pilnībā nenosaka cēloņi un sekas. Fizikas likumi ir ietverti mūsu rīcībā, bet brīvā griba nozīmē, ka mums ir izvēle attiecībā uz savu rīcību, īpaši morālā ziņā.

Kādus morālus lēmumus tev būs jāpieņem dažās tuvākajās stundās, dienās, nedēļās? Kā tu vari būt drošs, ka šo svēto dāvanu izmanto pareizā veidā?

Pārdomā, kādas sekas ir tās nepareizai izmantošanai! _____

Krišana

“Un sieva redzēja, ka tas koks ir labs, lai ēstu, ka tīkams acīm un kārojams prātam, un viņa ņēma tā augli un ēda, un deva arī savam vīram, kas bija kopā ar viņu, un viņš ēda. Un abiem atdarījās acis, un nu viņi zināja, ka ir kaili, un viņi sašuva viņu lapas un uztaisīja sev gurnautus.” (1. Moz. 3:6, 7)

Nelielā augļa ēšana pati par sevi nebija grēcīga rīcība. Tomēr mums ir jāpārdomā apstākļi, kādos tas notika. Ādams un Ieva bija radījumi ar brīvu gribu, radīti pēc Dieva līdzības. Tas ietvēra brīvību – bet arī pienākumu – saskaņoties ar Dieva pausto gribu. Viņi ēda augli nevis neatliekamas vajadzības, bet savas izvēles dēļ. Tas bija Ādama un Ievas pašu brīvās gribas akts, neņemot vērā Dieva skaidros un īpašos norādījumus.

Līdzīgi arī mums ir jāizvēlas pašiem, vai mēs sekosim vai nesekosim Dievam un vai mēs priecāsimies par Dieva Vārdu vai arī nepakļausimies tam. Dievs nespiedīs nevienu ticēt Viņa Vārdam. Viņš nekad nespiedīs mūs paklausīt Viņam, un Viņš nevar piespiest mūs mīlēt Viņu. Dievs ļauj mums katram izvēlēties pašam, pa kādu ceļu iet. Bet mums ir jābūt gataviem dzīvot ar savas izvēles sekām.

Ēdot augli, Ādams un Ieva patiesībā pateica Dievam, ka Viņa valdīšana ir nepilnīga. Viņa augstākā vara tika pakļauta izaicinājumam. Viņi izrādījās nepaklausīgi, kā rezultātā cilvēcē ienāca grēks un nāve.

“Un Kungs Dievs izraidīja viņu no Ēdenes dārza, lai apstrādā zemi, no kuras viņš ņemts! Un viņš padzina cilvēku un uz austrumiem no Ēdenes dārza iemitināja ķerubus ar atvāztiem liesmojošiem zobeniem, lai sargā ceļu uz dzīvības koku.” (1. Moz. 3:23, 24)

Ādamam un Ievai bija jāatstāj Paradīze. Tās bija nepieciešamas, tomēr žēlsirdīgas sekas. Kungs neļāva dumpīgajai cilvēcei piekļūt dzīvības kokam. Ar mīlošām rūpēm, lai viņi nekļūtu nemirstīgi un neiemūžinātu briesmīgo stāvokli, kādā grēks viņus bija ievēdis, Viņš neļāva Ādamam un Ievai piekļūt auglim. (Iedomājies, kāda būtu mūžīga dzīve pasaulē, kas ir pilna ar tādām sāpēm, ciešanām un ļaunumu, kas pastāv zemes virsū!) Ādams un Ieva tika izvesti ārā no mīlīgā dārza, lai apstrādātu ne tik patīkamo ārpusē esošo augsni (23., 24.p.).

Šodienas tēmas kontekstā izlasi 1. Jāņa 2:16. Kā krišanas stāstā ir redzami elementi, no kā brīdināts šajā pantā? Kādos veidos arī mums savā dzīvē ir jācīnās ar tādām pašām kārdināšanām?

Dieva iniciatīva mūsu glābšanā

Bībele parāda, ka pēc mūsu pirmo vecāku krišanas Dievs bija tas, kas viņus meklēja, nevis otrādi. Tieši pretēji, vīrietis un sieviete centās paslēpties no Kunga klātbūtnes. Kāds spēcīgs salīdzinājums ar lielāko daļu kritušās cilvēces – viņi bēg no Tā, kas viņus meklē, no vienīgā, kas viņus var izglābt. Ādams un Ieva to darīja Ēdenē, un, ja viņi nebūtu pakļāvušies Svētā Gara pamudinājumam, cilvēce vēl joprojām bēgtu no Dieva.

Par laimi, Dievs nepameta mūsu pirmos vecākus, un arī mūs Viņš nepamet. No tā laika, kad Dievs pirmo reizi jautāja Ādamam un Ievai Ēdenes dārzā: "Kur tu esi?" (1. Moz. 3:9), arī mūsdienās Viņš vēl joprojām uzdod mums to pašu jautājumu. Dievs patiešām ir pirmais misionārs.

"Ar nesalīdzināmo dāvanu – savu Dēlu – Dievs visu pasauli ir ietvēris žēlastības atmosfērā, kas ir tikpat reāla kā gaiss, kas apņem Zemi. Visi, kas izvēlas elpot šo dzīvību dodošo atmosfēru, dzīvos un uzaugs par pilnīgiem vīriem un sievietēm Kristū Jēzū." (E. Vaita "Ceļš pie Kristus" 68. lpp.)

Protams, Dieva misijas aktivitātes vislielākā atklāšanās ir redzama iemiesošanās brīnumā un Jēzus kalpošanā. Lai gan Jēzus nāca uz šo zemi darīt daudzas lietas – iznīcināt sātanu, atklāt Tēva patieso raksturu, pierādīt, ka sātana apsūdzības ir nepareizas, parādīt, ka Dieva likumu ir iespējams ievērot, – galvenais iemesls bija mirt pie krusta cilvēces vietā, lai glābtu mūs no grēka galīgajām sekām – mūžīgas nāves.

Ko šie panti māca mums par Jēzus nāvi?

Jāņa 3:14, 15 _____

Jes. 53:4-6 _____

2. Kor. 5:21 _____

Dievs "Viņu, kas grēku nepazīna, .. mūsu dēļ padarīja par grēku". Lūk, kas bija vajadzīgs, lai mēs "Viņā taptu par Dieva taisnību". Šo domu sauc par "lielo nomaiņu", kad Jēzus uzņemas mūsu grēkus un ciešanas kā grēcinieks, lai mēs, kaut arī esam grēcinieki, varētu tikt uzskatīti par taisniem Dieva priekšā kā pats Jēzus.

Misijas metaforas

Misija ir Dieva iniciatīva glābt bojā ejošo cilvēci. Dieva glābjošo misiju motivē Viņa mīlestība pret ikvienu no mums. Dievs sūtīja Kristu misijā nest glābšanu visai pasaulei. Jāņa evaņģēlijs vien satur vairāk nekā 40 paziņojumu par Jēzus misijas kosmisko dimensiju. (Sk. piemēram, Jāņa 3:17, 12:47.) Kā Tēvs sūtīja Kristu glābt pasauli, Viņš sūta Savus mācekļus ar vārdiem "kā Tēvs Mani ir sūtījis, tā arī Es jūs sūtu" (Jāņa 20:21).

Izlasi Mat. 5:13, 14. Kādas divas metaforas ir izmantotas šajos pantos un uz ko tās attiecas? _____

Sāls un gaismas metaforas atklāj galvenos veidus, kā kristieša ietekme iedarbojas uz cilvēci. Sāls darbojas iekšēji, savienojoties ar vielu, ar ko tas nonāk saskarsmē, turpretī gaisma darbojas ārēji, izgaismojot visu, ko tā var aizsniegt. Jēdziens "zeme" sāls metaforā attiecas uz cilvēkiem, ar ko kristiešiem ir jāsajaucas, bet jēdziens "pasaules gaisma" attiecas uz cilvēkiem tumsā, kam ir vajadzīga apgaismošana.

Israēla bērni saņēma iedrošinājumu dzīvot saskaņā ar morālajiem principiem un veselības likumiem, ko Dievs viņiem bija devis. Viņiem bija jābūt par gaismu, kas izgaismo un saista – jūs esat "gaisma tautām" (Jes. 49:6). Viņu kolektīvā veselība, labklājība un uzticība Dieva sabatam un citiem baušļiem liecinātu apkārtējām tautām par Dieva varenajiem radīšanas un glābšanas darbiem. Bija paredzēts, ka tautas, kas vēros viņu labklājību, tuvosies viņiem un saņems mācību par Kungu.

Kad nāca Kristus, Viņš runāja arī par sāli, citu liecināšanas veidu. Ar savu ietekmi pasaulē kristiešiem ir jāsamazina pasaules samaitātība. Neticīgie bieži tiek atturēti no ļauniem darbiem, pateicoties morālajai apziņai, ko var redzēt kristiešos. Kristiešiem tikumu dēļ ir ne tikai laba ietekme uz samaitāto pasauli. Viņi arī sajaucas ar cilvēkiem, lai līdzdalītu kristīgo glābšanas vēsti.

Gaisma un/vai sāls – cik laba liecība esi tu un tava draudze apkārtējai pasaulei? Vai gaisma ir blāva un sāls zaudējusi garšu? Ja jā, kā tu vari iemācīties to, ka atmoda un reformācija sākas ar tevi personīgi? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Mēs esam aplūkojuši dažus aspektus Dieva kā misionāra dabai. Misija ir trīsvienīgā Dieva iniciatīva. Misija ir pirmkārt saistīta ar Jēzu Kristu, kura iemiestošanās ir kristīgās ticības un misijas centrā. Ar Savu dzīvi un nāvi Jēzus nodrošināja glābšanas ceļu visai cilvēcei. Mums kā Viņa sekotājiem un misionāriem ir jāļauj cilvēkiem uzzināt labo vēsti par to, ko Jēzus ir paveicis viņu labā.

“Kristus draudze virs zemes tika izveidota ar misijas nolūku, un Kungs ilgojas redzēt visu draudzi izgudrojam veidus un līdzekļus, lai augstie un zemie, bagātie un nabagie dzirdētu patiesības vēsti. Ne visi ir aicināti personīgi darboties svešos laukos, bet visi var kaut ko darīt ar savām lūgšanām un dāvanām, lai palīdzētu misijas darbam.” (E. Vaita “Liecības draudzei” 6. sēj., 29. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomā vairāk par izcelsmes jautājumu. Kāpēc izcelsme ir svarīga? Kā pareiza izpratne par mūsu izcelsmi palīdz labāk saprast, kas mēs esam un kāds patiesībā ir mūsu eksistences nolūks?

2. Kā tālākais citāts palīdz mums izprast brīvās gribas, mīlestības un jaunuma eksistenci mūsu pasaulē? “Tādējādi, ja Dievs grib radīt mīlošas būtnes (Viņa pilnīgās mīlestības atdarinājumu), Dievam ir jārada brīvas būtnes, kas ar savu izvēli pasaulē var ienest ciešanas un jaunumu. Mīlestības un brīvības dinamika prasa, lai Dievs dotu mums telpu augšanai mīlestībā, pateicoties mūsu brīvībai. Dieva vienīgā alternatīva, ja Viņš nevēlas ļaut brīvām būtnēm izvēlēties nemīlošus darbus, ir pilnībā atturēties no mīlošu būtņu radīšanas.” (Robert J. Spitzer “New Proofs for the Existence of God: Contributions of Contemporary Physics and Philosophy” Kindle Edition (Eerdmans Publishing Co., 2010) 233. lpp.)

3. Jēzus nāve bija viens atsevišķs notikums, kas norisinājās nelielā tautā milzīgajā Romas impērijā gandrīz pirms 2000 gadiem. Tomēr šim notikumam ir mūžības vērtība katra cilvēka dzīvē. Kāda atbildība gulstas uz mums, kas zinām par šo notikumu, un ko nozīmē to pastāstīt tiem, kas to nezina? Kā vēl viņi varētu uzzināt par to, ja tie, kas to zina, viņiem nepastāsta?

ĀBRAHĀMS – PIRMAIS MISIONĀRS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 12:1-3; 14:8-24; Ebr. 11:8-19; Gal. 3:6; 1. Moz. 12:6, 7; 18:18, 19.

ATMIŅAS PANTS:

“Atzīstiet to – Ābrahāms ticēja Dievam, un tas viņam tika pieskaitīts par taisnību, tāpat arī tie, kas tic, ir Ābrahāma dēli. Bet Raksti, paredzēdami, ka Dievs ticībā attaisno pagānus, jau iepriekš pasludināja Ābrahāmam: tevī tiks svētītas visas tautas.” (Gal. 3:6-8)

Sā nav nejaušība, ka trīs no pasaules lielākajām ticībām – jūdaisms, kristietība un islāms – tiek sauktas par “Ābrahāma ticībām”. Tas ir tāpēc, ka visas trīs kaut kādā veidā savu izcelšanos saista ar šo lielo Dieva vīru.

Lai gan Ābrahāms tiek apbrīnots kā ticības paraugs, šīs nedēļas tēmā mēs aplūkosim viņa uzticību no cita skatu punkta. Tas ir, mēs uz viņu palūkosimies kā uz misionāru, kā uz cilvēku, ko Kungs bija aicinājis doties uz citu zemi un liecināt ļaudīm par patieso Dievu, Radītāju un Pestītāju.

Dievs deva Ābrahāmam un viņa ģimenei (sk. Gal. 3:29) trīskāršu mērķi: (1) saņemt un sargāt dievišķo patiesību par Dieva valstību, kas tika pazaudēta cilvēces vēstures sākumā; (2) būt par kanālu, caur ko Pestītājs varētu ienākt vēsturē; (3) kā Dieva uzticīgiem kalpiem būt par gaismu tautām, par gaismu tiem, kam vajadzēja uzzināt par Kungu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. jūlijā!

Ābrahāma aicināšana

“Un Kungs teica Ābrāmam: ‘Ej projām no savas zemes, no vietas, kur tu esi dzimis, no tēva nama, uz zemi, ko Es tev rādīšu! Es darīšu tevi par lielu tautu, Es svētīšu tevi un darīšu lielu tavu vārdu, un tu būsi par svētību. Un Es svētīšu tos, kuri svētī tevi, bet tos, kuri tevi lād, Es nolādēšu, un tevī tiks svētītas visas dzimtas uz zemes!’” (1. Moz. 12:1-3).

Ābrams – kura vārds nozīmēja “tēvs ir paaugstināts” un kura vārds tika nomainīts uz Ābrahāms jeb “pulku tēvs” – uzauga Ūrā, kas tagad ir Irāka. Dievs aicināja viņu aiziet no savas ierastās sociālās un garīgās vides un doties uz nepazīstamu zemi, kur Viņš vadīja 100 gadu garu garīgas pārvērtības procesu, padarot viņu par “ticības tēvu”. Personīgās un ģimenes cīņās Ābrahāms kļuva par misionāru paraugu atsevišķām ļaužu grupām un par godājamu vadītāju, kas liecināja par savu ticību Dievam.

Izlasi 1. Moz. 12:1-3. Kādus principus tu šeit vari atrast, ko varētu attiecināt uz ikvienu no mums mūsu katra īpašajā situācijā? Tas ir, ko Ābrahāms piedzīvoja tādu, ko arī mēs varētu piedzīvot savā dzīvē? Sk. arī Ebr. 11:8-10.

Sentēvs tika aicināts atstāt savu pagātņi aiz sevis, spert soli ticībā, ticēt tam, kas šķiet neticams, darīt to, uz ko Dievs viņu bija aicinājis. Un viņa uzticības rezultātā tiks svētītas visas pasaules tautas.

Daudzi no mums tiek pārbaudīti tāpat kā Ābrahāms. Protams, mēs varam nedzirdēt Dieva balsi, kas mūs uzrunātu tiešā veidā, bet Viņš aicina mūs ar Sava Vārda mācību un notikumiem Viņa aizgādībā. Varbūt mēs tiekam aicināti atstāt karjeru, kas sola labklājību un godu. Varbūt mums jāšķiras no tuvas un ienesīgas vides un no ģimenes; patiešām, varbūt ka mums ir jādodas tālā ceļā, kas izskatās tikai pēc pašaieliedzības, grūtību un upuru takas. Bet, ja tiekam aicināti, kā lai mēs neejam?

1. Mozus grāmatā ebreji lasa burtiski: “Ej projām no savas zemes sevis dēļ.” Viņam lika doties prom “sevis dēļ”; tas ir, viņa paša labad. Kā mums vajadzētu saprast, ko tas nozīmē un kā mēs to varam attiecināt uz sevi?

Ābrahāma liecība ķēniņiem

Lats bija Ābrahāma radnieks un pavadīja viņu dažos ceļojumos. Izvēloties labi apūdeņoto Jardānas ieleju, viņš nonāca Jaunu cilvēku sabiedrībā Sodomā (1. Moz. 13:1-13). Pirmo reizi viņu izglāba Ābrahāms (1. Moz. 14:11-16), vēlāk – divi eņģeļi (1. Moz. 19. nod.).

Kad Ābrahāms dzirdēja, ka viņa radnieks Lats ir nonācis nepatikšanās, viņš nolēma viņam palīdzēt. Glābjot Latu, Ābrahāms vadīja vairāk nekā 300 vīru lielu militāro karaspēku. Sodomas kaujā bija iesaistīti daudzi ķēniņi, un Ābrahāms kļuva par uzvarētāju.

Izlasi 1. Moz. 14:8-24. Ko Ābrahāma rīcība liecina par viņa raksturu un līdz ar to par viņa ticību un viņa Dievu? _____

Ķēniņiem, ko Ābrahāms uzvarēja, viņš atklāja Dieva spēku. Pat šīs glābšanas misijas laikā "ticības tēvs" nezaudēja savu dievišķo aicinājumu būt par svētību tautām.

"Jehovas pielūdzējs ne tikai ļoti palīdzēja savai zemei, bet arī parādīja sevi kā drošsirdīgu vīru. Kļuva redzams, ka taisnīga rīcība nav savienojama ar glēvulību, ka Ābramam viņa ticība devusi drosmi nostāties pret vardarbību un aizstāvēt apspiestos. Viņa varoņdarbs uz apkārtējām ciltīm atstāja ļoti lielu iespaidu. Mājās atgriežoties, tiem pretī iznāca Sodomas ķēniņš ar saviem pavadoniem, lai godātu uzvarētāju. Viņš lūdza Ābramu paturēt mantu un atdot vienīgi gūstekņus. Pēc kara likumiem viss laupījums piederēja uzvarētājam. Bet Ābrams šo karagājienu nebija uzsācis iedziņošanās nolūkā un tādēļ atteicās no jebkādas peļņas uz nelaimīgo rēķina, tikai prasīja, lai viņa sabiedrotie saņemtu tiem pienākošos daļu." (E. Vaita "Sentēvi un pravieši" 135. lpp.)

Pārdomā savus darījumus ar citiem. Kāda veida liecību tie atstāj par tavu ticību? _____

Ticības paraugs

Lai gan Ābrahāms nebija perfekts, viņš bija Dieva vīrs, un laiku pa laikam Bībelē, pat Jaunajā Derībā, viņš ir minēts kā uzticības paraugs un kā piemērs tam, ko nozīmē būt glābtam ticībā (sk. 1. Moz. 15:6, Gal. 3:6).

Izlasi Ebr. 11:8-19. Ko svarīgu šie panti stāsta par Ābrahāmu un viņa ticību ikvienam, kas grib būt Dieva misionārs jebkurā iespējamā veidā? _____

Kungs gribēja izmantot Ābrahāmu, bet pirmais, kas viņam bija jādara, – jāatstāj sava iepriekšējā dzīve. Šeit ietvertajai mācībai vajadzētu būt skaidrai ikvienam no mums, īpaši tiem, kuru pagātne nav bijusi saskaņā ar Dieva gribu un likumu, kas ietver mūs visus.

Pārsteidzošs bija arī fakts, ka, lai gan Ābrahāms devās prom, “viņš gāja, pat nezinādams, kurp dodas” (Ebr. 11:8). Lai gan lielākā daļa misionāru zina, uz kurieni viņi iet vismaz ģeogrāfiskā ziņā, tad citādā ziņā, sperot milzu soli ticībā un pilnībā atdodot savu sirdi Dievam, mēs patiesībā nezinām (vismaz īstermiņā), kur nokļūsim (lai gan ilgtermiņā mums ir pilnīga pārliecība). Ja mēs zinātu, tad tas neprasītu tik daudz ticības. Līdz ar to nezināšana ir priekšnoteikums patiesai spējai dzīvot ticībā.

Vēl viens izšķirošs punkts šeit ir tas, ka Ābrahāms “gaidīja pilsētu, kurai ir drošs pamats, kuras meistars un veidotājs ir Dievs” (10. p.). Ābrahāms paturēja prātā lielo mērķi; viņš zināja, ka, lai arī ar ko viņš saskarsies šeit, lai arī kādas būs cīņas un grūtības, tas viss beigās būs bijis tā vērts.

Viņš arī zināja, ka viņš nebija tikai svešinieks “apsolītajā zemē”, bet ka viņš bija viens no daudziem svešiniekiem un viesiem virs zemes (13.p.). Šī pasaule un mūsu dzīve tajā, lai arī cik dārga mums tā šobrīd liekas (tas ir viss, kas mums tagad ir), nebūt nav stāsta beigas.

Un, protams, vislielākais ticības paraugs Vecajā Derībā bija tas, ko Ābrahāms pēc Dieva pavēles bija labprātīgs darīt ar savu dēlu uz Morija kalna.

Kā tu esi piedzīvojis, ko nozīmē spert soli ticībā? Ar kādām grūtībām tu esi saskāries? Kādus priekus esi piedzīvojis? Zinot to, ko tu zini tagad, ko tu būtu darījis citādi? _____

Ceļotājs Ābrahāms

Pētot Ābrahāma dzīvi, atklājas, ka viņa ticība ietvēra grūtas cīņas ar šaubām un neticību Dieva spēkam. Ābrahāma senči bija elku pielūdzēji (Joz. 24:2), un varbūt tas paskaidro, kāpēc viņš ne vienmēr pilnībā uzticējās Dieva spēkam. Divreiz viņš parādīja gļēvulību un teica, lai Sāra nestāsta visu patiesību (1. Moz. 12:11-13, 20:2). Viņš smējās (1. Moz. 17:17), kad viņam pateica, ka viņam un Sārai būs dēls. Neskatoties uz viņa kļūmēm, Kungs vienalga izmantoja Ābrahāmu, jo Ābrahāms gribēja, lai Viņš viņu lieto. Līdz ar to Kungs varēja veidot viņa raksturu.

Viens no līdzekļiem, ko Dievs izmantoja, lai padarītu Ābrahāmu par reformu veicēju un misionāru, bija viņa ceļojumi. Ceļošana pati par sevi ir audzināšana. Tā atver cilvēku jaunām idejām un iespējām mainīties. Svētceļojumi uz Jeruzālemi bija svarīga un vajadzīga israēliešu kalpošanas daļa. Pateicoties viņu vārīgumam, izmaiņas, ko ceļotāji piedzīvoja, kad viņiem bija jānoiet lieli attālumi, jāguļ citā vietā, jāēd atšķirīgs ēdiens, jāstopas ar citiem laika apstākļiem un jāsatiek citi cilvēki, vairoja viņu ticību. Pielūgsme kopā ar tās upuriem un ziedojumiem, svētajām dejām un psalmu citēšanu palīdzēja Dieva ļaudīm nostiprināt savu identitāti un tradīcijas.

Savos ceļojumos, sākot ar dzimšanas vietu Ūrā līdz pat kapam Hebronā, Ābrahāms apmeklēja vismaz 15 dažādus ģeogrāfiskos apgabalus. Lielākā daļa svarīgāko reformu un misijas epizožu ir saistītas ar viņa ceļojumiem.

Kādas garīgas mācības Ābrahāms piedzīvoja šajās vietās?

Mores ozoli pie Šehemas (1. Moz. 12:6, 7) _____

Hebrona (1. Moz. 13:18-14:20) _____

Mamre (1. Moz. 18:1, 20-33) _____

Morija kalns (1. Moz. 22:1-14) _____

Misionārs savās mājās

"Ābrahāms taču kļūs par lielu un stipru tautu, un viņā tiks svētītas visas zemes tautas. Par viņu es zinu, ka viņš pavēlēs saviem dēliem un savam namam pēc viņa, un tie sargās Kunga ceļu un darīs tiesu un taisnību tādēļ, lai Kungs dotu Ābrahāmam to, ko viņam solījis!" (1. Moz. 18:18, 19). Kādas svarīgas mācības par uzticību un kalpošanu Dievam mēs atrodam šajos pantos? _____

"Dievs aicināja Ābrahāmu būt par Viņa Vārda skolotāju, Viņš izredzēja viņu būt par lielas tautas tēvu, jo Viņš redzēja, ka Ābrahāms mācīs saviem bērniem un saimei Dieva likuma principus. Un Ābrahāma mācībai spēku deva viņa paša dzīves ietekme. Viņa lielā saime sastāvēja no vairāk nekā tūkstoš dvēselēm, daudzi no viņiem bija ģimeņu galvas, un nebija mazums tādu, kas bija atgriezušies no pagānisma." (E. Vaita "Audzināšana" 187. lpp.)

Misijas aktivitātes ir veiksmīgākas, ja tās notiek uz tādas ģimenes dzīves fona, kas ir saskaņā ar Dieva nodomu. Bībeles un draudzes vēsture stāsta, ka lielākā daļa pirmo kristīgo draudžu pamatā bija saimes un ģimenes. Viens no iemesliem, kāpēc Ābrahāms tika izredzēts, bija tas, ka Dievs redzēja viņa spēku vadīt savus bērnus un namu pa Kunga ceļu. Dieva nolūku ģimenē var pielīdzināt Viņa nolūkam misijā, proti, "dari pēc tiesas un taisnības" (Sak. 21:3).

Kādus Ābrahāma ģimenes piedzīvojumus tu vari atrast, kas parāda, ka viņi bija uzticīgi Kungam? Sk. piemēram, Ebr. 11:11, 20. _____

Protams, Bībelē mēs varam atrast stāstus par dievbijīgiem cilvēkiem, kuru ģimenes tomēr nesekoja Kungam. Neskatoties uz to, šodienas pantu galvenā doma ir skaidra: Ābrahāma ticība un paraugs bija pietiekami spēcīgs, lai viņa saimes ļaudis iemācītos "sargāt Kunga ceļus" (1. Moz. 18:19).

"Sargāt Kunga ceļu". Ko šī frāze nozīmē tev? Kā mums ir jāsargā Kunga ceļš?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dievs aicināja Ābrahāmu, piešķirot tam labklājību un godu, un sentēva uzticība bija par gaismu visām apkārtējo zemju tautām, kur vien viņš uzturējās. Ābrahāms neizvairījās no tuvumā dzīvojošajiem ļaudīm. Viņš uzturēja draudzīgas attiecības ar kaimiņos esošo tautu ķēniņiem, no kuriem daži pret viņu izturējās ar lielu cieņu, un viņa godīgums, nesavtība, drosme un labprātība atspoguļoja Dieva raksturu. Tā sava pārstāvja dzīvē Dievs atklājās Mezopotāmijas, Kānaānas, Ēģiptes un pat Sodomas iedzīvotājiem.” (E. Vaita “Sentēvi un pravieši” 368. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Tūkstošiem gadu Ābrahāma un Īzaka stāsts uz Morija kalna ir savijņojis un izaicinājis uzticīgos, vienlaikus izraisot nicinājumu un izsmieklus starp tiem, kas tajā saskata nežēlīgu un barbarisku rīcību. Pārlasi vēlreiz stāstu 1. Moz. 22. nodaļā. Kādas lielas mācības mēs varam no tā paņemt? Ko tas mums māca par krustu un šausmīgo grēka cenu? Ko tas mums māca, ko nozīmē spert ticības soli? Kāpēc stāsts tik daudziem liekas satraucošs?

2. Izlasi 1. Moz. 12:11-13, 20:2. Tie ir divi gadījumi, kuros Ābrahāms, Dieva vīrs, parādīja ticības trūkumu. Ko mēs varam paņemt no šiem stāstiem?

3. Viens no viszināmākajiem pantiem Bībelē ir 1. Moz. 15:6. Ko tas saka? Kādā kontekstā tas ir uzrakstīts? Kā šis pants ir izmantots Jaunajā Derībā (sk. Rom. 4:3, Gal. 3:6, Jēk. 2:23)? Ko tas māca mums par ticību, darbiem un glābšanu?

4. Kuru lielo reliģijas vadītāju ģimenes locekļi nestaigāja “Kunga ceļus”? Ko mēs varam mācīties no viņu stāstiem, kas var palīdzēt ikvienam, kas cīnās, lai viņu ģimenes locekļi būtu uzticīgi?

NECILS MISIONĀRS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Ķēn. 5, Marka 1:40-45, 2. Ķēn. 2:1-15, Jāņa 15:5, Rom. 6:4-11, Rom. 6:1.

ATMIŅAS PANTS:

“Un daudz spītālīgo bija Israēlā pravieša Elīšas laikā, bet neviens no tiem netika šķīstīts kā vien sīrietis Naamāns.” (Lūk. 4:27)

Rēniņu grāmatas, aprakstot Israēla valstu vēsturi no 970. līdz 560. gadam pirms Kristus, ziņo par aizraujošiem un dramatiskiem notikumiem un plašiem politiskiem apvērsumiem, kas skāra Dieva ļaudis. Šajos ziņojumos ir ieauti stāsti par Eliju un Elīšu, drosmīgiem Dieva praviešiem, kuru piedzīvojumi ir saistījuši bērnu un pieaugušo iztēli visos laikmetos.

Interesantas ir arī līdzības starp Elīšas un Jēzus kalpošanu. Tajās abās tika uzmodināti mirušie, spītālīgie šķīstīti un izsalkušos ļaudis pabaroja ar nelielu pārtikas daudzumu.

Šīs nedēļas tēma runā par vienu no šiem brīnumiem: Naamāna, turīga, ietekmīga un ļoti lepna elku pielūdzēja, dziedināšanu. Viņš savā lielajā vajadzībā piedzīvoja dzīvā Dieva spēku, un tas notika, galvenokārt pateicoties ļoti necila misionāra liecībai.

Starp daudzām garīgajām patiesībām, kas ir atrodamas šajā ziņojumā, mēs varam smelties paraugu starpkultūru liecināšanai starptautiskās spriedzes un sāncensības vidū. Mēs varam arī redzēt šajā stāstā paraugu tam, kā darbojas glābšanas plāns.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. jūlijā.

Tas viss viņam bija, taču...

“Arāmas ķēniņa karaspēka virspavēlnieks Naamāns bija godājams vīrs savam kungam un baudīja tā labvēlību, jo caur viņu Kungs bija devis Arāmam uzvaru. Viņš bija varonīgs vīrs, taču sirga ar spītālību.” (2. Ķēn. 5:1).

Šajā pantā ir vairāk nekā četras norādes, kas Naamānu ierindo starp Sīrijas jeb Arāmas sabiedrības augstākā slāņa pārstāvjiem. Viņam bija galvenā ietekme uz Arāmas ķēniņu, viņš tika turēts augstā godā un bija ķēniņa labā roka reliģiskos, kā arī militāros jautājumos (18.p.). Viņš bija arī ārkārtīgi bagāts (5.p.).

Taču pirmais pants satur lielu “bet”. Visa Naamāna vara, gods un ārējais spožums nobāl tā laika visbriesmīgākās slimības – spītālības – gaismā. Un tieši tā piemita šim nabaga cilvēkam. Tas bija lielais “bet”, kas meta tumšu ēnu uz visiem viņa sasniegumiem. Tomēr šī slimība saveda viņu kopā ar Dieva pravieti un, pateicoties šim kontaktam, viņš kļuva par patiesā Dieva pielūdzēju.

Izlasī Marka 1:40-45, Lūk. 8:41-56 un Marka 2:1-12. Ja nerunājam par acīmredzamo faktu, ka Jēzus šeit darīja dziedināšanas brīnumu, kas šajos ziņojumos ir kopīgs? Kas bija tas, kas visus šos cilvēkus pamudināja nākt pie Jēzus? _____

Personīgās dzīves sairums, tragēdijas un pārejas periodi var padarīt cilvēkus atvērtākus pret garīgajām patiesībām un likt viņiem meklēt Dievu. Fiziskās, psiholoģiskās, politiskās un citas nelaimes var atvērt cilvēkus dievišķajai realitātei. Personīgi zaudējumi, nacionālas katastrofas un kari ir galvenie motivētāji, ka liek cilvēkiem meklēt par sevi lielāku spēku. Draudzes jau sen ir sapratušas, ka dvēseles vieglāk ir iemantot tādos apgabalos, kur cilvēki ir piedzīvojuši personīgas vai kopējas ciešanas.

Vienā ziņā Naamānam piederēja viss; citā ziņā viņš bija salauzts cilvēks bez cerības. Mums visiem dzīvē ir labas un sliktas lietas. Kā mēs varam iemācīties ļaut gan vienām, gan otrām mūs savienot ar Kungu? _____

Necila liecība

Izlasi 2. Ķēn. 5:1-7. Kas šeit notiek? Kāpēc aramieši ieklausījās tajā, ko sacīja sagūstītā meitene? Kas šeit varētu būt nepateikts? _____

Bībele sīkāk neapraksta, kā šī jaunā meitene rīkojās mājās, bet skaidrs ir tas, ka viņā bija kaut kas tāds, kas bija piesaistījis ģimenes uzmanību. Padomā par to: pēc sagūstītās kalpones vārdiem turīgais un spēcīgais militārais vadītājs dodas pie sava ķēniņa, izstāsta viņam, ko tā ir teikusi, un tad saņem atļauju no ķēniņa doties ceļā. Viņš pat paņem līdzi dāvanas, ko aiznest pravietim. Acīmredzot, notika kaut kas vairāk par to, kas tiešā veidā ir uzrakstīts šajos pantos. Tomēr Dieva vēstnese, kurai bija jāiesēj Dieva atziņa Sīrijas valdošajās aprindās, bija vārdā nenosaukta ebreju meitene, ko sīriešu karavīri nežēlīgi bija aizveduši prom no mājām. Tā vietā, lai domās kavētos pie šīs rīcības ļaunuma un bezjēdzības un pie sava kalpones likteņa, viņa līdzdalīja savu nesatricināmo ticību dzīvi pārveidojošajam Dieva spēkam, kas atklājās Elišas darbos Samarijā (3.p.). Tādējādi līdzīgi Daniēlam un viņa draugiem Bābelē viņa spēja savas dzīves likstas pavērst Dieva pagodināšanā, un Dievs viņas gūstniecību padarīja par iespēju, kā līdzdalīt savu ticību. Saskaņā ar E. Vaitu "gūsteknes uzvedība, viņas izturēšanās šajās pagānu mājās, ir spēcīga liecība par mājās iegūtās audzināšanas spēku" ("Pravieši un ķēniņi" 245. lpp.).

Ko tam vajadzētu stāstīt mums par mūsu ticību, dzīvesveidu un rīcību, kas var citus vilkt pie patiesībām, kas mums ir uzticētas? _____

Pārsteidzoša šajā stāstā ir arī Israēla ķēniņa reakcija, saņemot vēstuli. "Vai es esmu Dievs? Vai es varu dziedināt spitālību?" Viņa vārdi atklāj, cik biedējoša bija slimība un kāpēc tikai brīnums varēja sagādāt dziedināšanu. Kaut kāda iemesla dēļ vēstulē bija izteiktas gaidas, ka dziedināšana nāks no ķēniņa. Viņš zināja, ka nevar to izdarīt, un tāpēc domāja, ka tās ir lamatas, lai radītu nepatikšanas.

Pravietis Eliša

Pravieša Elišas kalpošana 9. gs. pirms mūsu ēras mums ir atklāta 18 epizodēs, kas aptver vairāk nekā 50 gadu. Viņa kalpošana galvenokārt bija saistīta ar praviešu skolas vadīšanu un lielā mērā bija publiska. Tas ietvēra zīmju un brīnumu atklāšanos gan personīgā, gan nacionālā līmenī. Eliša bija pravietis, kura padomu un palīdzību meklēja gan ķēniņi, gan vienkāršie ļaudis.

Izlasi 2. Ķēn. 2:1-15. Ko tas mums stāsta par Elišas aicinājumu un kalpošanu?

Nav šaubu, ka Eliša bija Dieva aicināts. Viņam bija neticami piedzīvojumi, kam vajadzēja nostiprināt viņa izredzētību paša prātā. Vēl svarīgāk, viņa lūgums pēc Gara "dubultporcijas" parāda, ka viņš apzinājās: lai viņš varētu izdarīt to, uz ko ir aicināts, viņam vajadzīgs dievišķs spēks, jo pats viņš ir bezpalīdzīgs. Tādējādi pat tajos laikos šis Dieva cilvēks saprata, ko Jēzus teica daudzus gadsimtus vēlāk: "ES ESMU vīnakoks, jūs esat zari. Kas manī paliek un es viņā, tas nes daudz augļu, jo bez manis jūs neko nespējat darīt." (Jāņa 15:5) Tā ir mācība, kas mums visiem ir jāapgūst, neskatoties uz mūsu pozīcijām Kunga darbā.

Kā mēs varam redzēt no Elišas aicināšanas stāsta, šis spēks viņam patiešām tika dāvāts. Eliša atklāja, ka viņam ir veselīga un godīga izpratne pašam par savu lomu un aicinājumu, paziņojot ķēniņam: lai taču Naamāns uzzina, "ka Israēlā ir pravietis" (2. Ķēn. 5:8).

Interesantai vajadzēja būt arī ainai, kad šis armijas virsnieks un viņa svīta visā savā godībā parādās pie Elišas mājas durvīm, kas, iespējams, bija salīdzinoši maza un vienkārša iepretī greznībai, kas patika Naamānam. Eliša tomēr nemaz nelikās satraukts Naamāna un viņa pavadoņu dēļ. Viņš pat neizgāja ārā, lai satiktu savu ietekmīgo viesi. Tā vietā viņš sūtīja vēstnesi, kas deva militārajam pavēlniekam pavēli! Vienīgais atalgojums par viņa garo ceļojumu no Damaskas bija strupais norādījums doties uz Jardānu un peldēties! Bet tam līdzī nāca apsolījums: "Tava miesa būs šķīsta." (10.p.)

Nav šaubu, šī svarīgā vīra lepnums tika ievainots. Varbūt tas bija galvenais.

Naamāna dziedināšana

Izlasi 2. Ķēn. 5:11-14. Ko šis ziņojums māca mums par Naamānu un mācībām, kas viņam bija jāapgūst? Ko mēs no tā varam paņemt arī sev? _____

Ja praviētis Elīša personīgi būtu saticis savu dižciltīgo viesi Naamānu un izmantojis lūgšanu žestus kopā ar maģiskām formulām un citiem rituāliem, kas ir raksturīgi pagānu reliģijās, Naamāns nebūtu vilcinājies. Bet divi aspekti Elīšas uzņemšanā ievainoja viņa lepnumu. Praviētis ne tikai neiznāca personīgi ārā no mājas, lai satiktu Naamānu, bet viņš arī lika viņam vienam doties uz Jardānas upi kā uz vietu, kur saņemt dziedināšanu no spitālības.

No etiķetes skatu punkta, Naamānam bija taisnība. Elīšam vajadzēja iziet no mājas, lai sasveicinātos ar viņu. Un Damaskas upes neapšaubāmi bija labākas, jo to ūdeņi bija tīrāki nekā duļķainā Jardāna Israēlā. Viss dziedināšanas process bija tāds, kas, pirmkārt, parādīja, ka Israēlā ir patiesā Dieva praviētis un, otrkārt, ka Dievs atalgo ticības pilnu pakļaušanos.

Naamāna pavadoņi pierunāja viņu pakļauties savam jaunajam, dievišķajam "pavēlniekam" un vismaz izmēģināt. Pārliecināja arguments, ka tad, ja ierosinātais dziedināšanas līdzeklis būtu sarežģīts, viņš to būtu pacietis. Naamānam noteikti bija grūti norīt savu lepnumu, kad bija jāieklaušas kalponē, svešas tautas praviētī, kas viņam neparādīja nekādu cieņu, un beigās – pašam savos kalpos. Tomēr viņš ļoti ilgojās pēc dziedināšanas.

"Tad viņš nokāpa pie upes un iegremdējās Jardānā septiņas reizes, kā Dieva vīrs bija teicis, – un viņa miesa kļuva kā jaunam zēnam, un viņš bija šķīsts." (2. Ķēn. 5:14)

Sākotnējās prasības, lai Naamāns tiktu dziedināts, bija ticība un pakļaušanās. Tiklīdz viņš uzvarēja savu lepnumu un pakļāvās Dieva gribai, septiņas reizes mazgājoties dubļainajā Jardānā, viņš tika dziedināts.

Izlasi Rom. 6:4-11. Kā Naamāna stāsts šeit atspoguļo dažus principus, ko māca šie pantī? Kādos veidos tu esi piedzīvojis "jaunas dzīves Kristū" realitāti?

Jauns ticīgais

"Ak, tagad es zinu, ka citur visā zemē nav Dieva, kā tikai Israēlā! Un nu, lūdzams, pieņem kādu dāvanu no sava kalpa!" (2. Ķēn. 5:15) Kā šie vārdi palīdz atklāt glābšanas piedzīvojumu? Sk. Atkl. 14:12; 1. Jāņa 5:2, 3; Rom. 6:1.

Naamānam būtu bijis ērtāk tūlīt pēc dziedināšanas Jardānā doties uz Damasku. Tomēr viņš un viņa pavadoņi atgriezās pravieša mājās, lai pateiktos. Šoreiz viņi personīgi satika Elišu. Atziņa, ka Israēla Dievs valda pasaulē, ir galvenā Bībeles tēma. Šie vārdi, kas nāk no pagāna, ir viens no augstākajiem punktiem Vecās Derības atklāsmē. Naamāna atgriešanās skaidri atklāja, ka viņa jaunā pieredze ir saistīta ar Israēla Dievu. Praviētis bija israēlētis, upe bija vissvarīgākā Israēlā, un skaitlis septiņi bija skaidra saistība ar Dievu Radītāju.

Naamānā mēs redzam paraugu tam, kā darbojas patiesa ticība: Naamāns saņēma ko tādu, ko viņš nekad nebūtu pats nopelnījis. Fakts, ka Eliša atteicās no dāvanām (2. Ķēn. 5:16), bija veids, kā parādīt, ka glābšanu nevar nopelnīt vai nopirkt, bet tā pilnībā ir Dieva žēlastība. Vienlaikus tas, ka Naamāns tomēr bija labprātīgs kaut ko dot Elišam par to, kas viņa labā bija izdarīts, parāda ticības atbildi – pateicību par saņemto. Eliša atteicās no dāvanām. Šeit viņš sekoja Ābrahāma paraugam, kad viņš palīdzēja pagānu ķēniņiem, bet atteicās no atalgojuma, lai neviens nevarētu teikt: "Es Ābramu esmu darījis bagātu." (1. Moz. 14:23) Eliša zināja, ka dāvanas pieņemšana sabojātu mācību, ko vajadzēja apgūt Naamānam. Dziedināšana bija Dieva darbs un tīra žēlastība.

"Lai šī doma pilnībā nosēžas ikvienā prātā: ja mēs pieņemam Kristu kā savu Pestītāju, mums ir jāpieņem Viņš kā Valdnieks. Mums nevar būt pilnīga pārliecība un pašāvīga uzticība Kristum kā mūsu Glābējam, kamēr mēs neatzīstam Viņu par savu Ķēniņu un nepaklausām Viņa baušļiem. Tādējādi mēs parādām savu uzticību Dievam. Tad mūsu ticībai ir īstā skaņa, jo tā ir ticība, kas darbojas. Tā darbojas mīlestībā." (E. Vaita "Ticība un darbi" 16. lpp.)

Ko citi tavā dzīvē varētu ieraudzīt tādu, kas atklāj mīlestību uz Dievu par to, ko Viņš tev Kristū ir sagādājis? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Dziedināts miesā un atjaunots garā, Naamāns atgriezās savā dzimtajā mājā Sīrijā, un pēc daudziem gadsimtiem uz viņa brīnišķīgo ticību norādīja Pestītājs, sniedzot īpašu mācību visiem, kas sakās kalpojam Dievam. “Un daudz spītālīgo bija Israēla zemē pravieša Elišas laikā, tomēr neviens no tiem netika šķīstīts kā vien sīrietis Naamans.”(Lūk. 4:27) Dievs pagāja garām daudziem lepras slimniekiem Israēlā, tāpēc ka viņu neticība tiem aizslēdza durvis uz labklājību. Pagānu augstmanis, kas bija uzticīgs savai pārliecībai par pareizo un izjuta vajadzību pēc palīdzības, Dieva acīs bija daudz cienīgāks saņemt Viņa svētības nekā slimie israēlieši, kas nevērtēja un noniecināja tiem sniegtās Dieva priekšrocības. Kungs darbojas to labā, kas atzīst un ciena Viņa labvēlību un atsaucas tiem no Debesīm dotajai gaismai.” (E. Vaita “Pravieši un ķēniņi” 252., 253. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Gadiem ilgi bijušas lielas diskusijas par to, kas notika pēc Naamāna dziedināšanas. 2. Ķēn. 5:17-19 Naamāns izsaka spēcīgu atzīšanos ticībā, sakot: “Tavs kalps vairs nenesīs citiem dieviem sadedzināmos upurus, vienīgi Kungam.” (17. p.) Tomēr uzreiz pēc tam viņš saka: “Bet lai Kungs piedod tavam kalpam tikai šo – kad mans kungs ieies Rimmona namā, lai tur zemos, viņš atbalstīsies uz manas rokas, un tad arī es zemošos Rimmona namā. Lai jel Kungs piedod tavam kalpam, ka es zemošos Rimmona namā!” (18.p.) Ar ko ir saistīta Elišas atbilde? Cik lielā mērā kristīgajiem misionāriem ir jāparāda pacietība un izpratne pret jaunatgrieztajiem, īpaši ja tie nāk no citas reliģijas un kultūras? _____

2. Cik ātri vajadzētu notikt jaunatgrieztu kultūras maiņai? “Sareptas atraitne un Sīrijas Naamāns dzīvoja saskaņā ar visu gaismu, kas viņiem bija. Tāpēc viņi tika atzīti par taisnākiem nekā Dieva izredzētie Jaudis, kas bija atkrituši no Viņa un upurējuši principus savām ērtībām un pasaulīgam godam.” (E. Vaita “Apustuļu darbi” 416. lpp.) _____

3. Dziedināšana un glābšana Naamānam nāca ticībā, kas atklājās viņa darbos. Pārrunājiet vairāk jautājumu par ticības un darbu attiecību. Kāpēc ir tik svarīgi saprast izšķirošās, tomēr atšķirīgās ticības un darbu lomas glābšanā? _____

SĀGA PAR JONU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jon. 1.-4. nod., 2. Ķēn. 14:25, Jes. 56:7, Jes. 44:8, Mat. 12:40, Atkl. 14:6-12.

ATMIŅAS PANTS:

“Patiesi, es saprotu, ka Dievs cilvēku neskata pēc ārienes, bet ikvienā tautā Viņš pieņem katru, kas Viņa bīstas un ir taisns savos darbos.” (Ap. d. 10:34, 35)

Sāga par Jonu ir stāsts par ebreju pravieti, kas spēja labi strādāt ārpus komforta zonas. Dzīvojot Jārobāma II valdīšanas laikā ap 750. gadu pirms mūsu ēras (2. Ķēn. 14:25), Jona ir vienīgais Vecās Derības pravietis, par kuru mēs zinām, ka viņš tiešā veidā tika aicināts par misionāru citā valstī. Patiesība, ka visu cilšu Radītājs nebija paredzējis glābšanu sagādāt tikai Viņa izredzētajiem ļaudīm, ir atkārtoti apliecināta Vecajā Derībā, īpaši Jesajas grāmatā un Psalmos, kaut arī israēliešu tradicionālā teoloģija Jonas laikā neatzina, ka arī pagāni būtu Dieva plānā kā glābšanas līdzdalībnieki. Pat Jaunās Derības laikos jūdu ticīgajiem tā bija grūta apgūstama mācība.

Jonas grāmatas četrās nodaļās mēs lasām godīgu ziņojumu par Jonas kā svešzemju misionāra nepakļāvīgo celmlauža pieredzi – gan pozitīvo, gan negatīvo. Šeit atklājas cilvēka iekšējā un ļoti cilvēciskā reakcija uz Dieva aicinājumu un spēcīgo lūgumu doties svešzemju misijā. Grāmatā varam atrast dažas vadlīnijas svešzemju misionāriem un lieciniekiem ārpus vienas kultūras robežām, tādējādi piedāvājot risinājumus jautājumiem un problēmām, ar ko saskaras mūsdienu misionāri.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 25. jūlijā.

Kļūdainais pravietis

Izlasi 2. Ķēn. 14:25. Ko šis pants mums stāsta par Jonu? Kādā gaismā viņš ir atklāts? _____

Ārpus Jonas grāmatas pravietis ir minēts vēl vienā Vecās Derības pantā – 2. Ķēn. 14:25. Šeit viņš arī godāts kā pravietis, kas paredzēja, ka Israēls atgūs Sīrijas ieņemto teritoriju.

Jona piedzima Gat-Heferā (ebr. val. "vīna spiede pie ūdens bedres"), Ziemeļisraēlas pilsētā Zebulonā, dažas jūdzes no Nācaretes. Tas nozīmē, ka gan Jēzus, gan Jona bija Galilejas pravieši, kurus šķīra aptuveni 750 gadu.

Izlasi Jon. 1:1-3, 9, 12; 3:3-10; 2:1-9. Ko šie panti par viņu atklāj – gan labā, gan sliktā ziņā? _____

Jona savā grāmatā atklāts kā dīvains spēka un vājuma sajaukums: viņš bija gan stūrgalvīgs, gan dumpīgs, bet arī saprātīgs un paklausīgs. Viņš bija uzticīgs Dievam, drosmīgs un ticēja lūgšanas spēkam, bet arī aizspriedumains, savtīgs un atriebīgs. Lai gan 2. Ķēn. 14:25 Jona ir aprakstīts kā Kunga kalps, grāmatā, kas nes viņa vārdu, viņš attēlots kā nepatīkama un traģiska personība. Tas, ka viņš ir aprakstīts tik vaļsirdīgā veidā, ir Bībeles godīguma un uzticamības pazīme. Autora dabiskā, cilvēciskā tieksme būtu aplēpt un nerādīt mazāk pieņemamos Bībeles varoņu aspektus. Bet, Gara iedvesmoti, Bībeles autori cilvēku dzīvēs atklāj varonīgo kopā ar trūkumiem, lai ilustrētu patiesību, ka, lai arī cik vāji un nepatīkami būtu šie raksturi, Dievs var darboties caur viņiem, ja viņi to vēlas.

Kādus vēl Bībeles tēlus Dievs izmantoja, neskatoties uz viņu personīgajām nepilnībām? Kādu cerību mēs varam gūt sev no fakta, ka Dievs izmanto kļūdainus un samaitātus cilvēkus, lai tie strādātu Viņa labā, aizsniedzot citus?

Viens no pirmajiem misionāriem

“Dodies uz Ninivi!” Dievs pavēlēja Jonam. Vecajā Derībā pierasts aicinājums tautām bija – “Nāciet uz Ciānu!”. Dieva sākotnējais plāns bija, lai Israēls izdzīvotu savu reliģiju, padarot tautu tik pievilcīgu, ka citas tautas nāktu pie tās pēc padoma (Jes. 56:7).

Jona kā Jaunās Derības mācekļu priekštecis (Mat. 28:18-20) ir aicināts doties uz Ninivi, kas viņam likās nešķīsts elkdievības, brutalitātes un totalitārisma centrs. Jona cītīgi gatavojās doties uz rietumiem pa jūru, lai gan Dievs viņam bija norādījis doties uz austrumiem pa sauszemi. Jona, nepakļāvīgais pravietis, bēga pretējā virzienā.

Izlasi Jon. 1:3-17. Kādas mācības mēs varam gūt no šī pārsteidzošā stāstījuma? _____

Dieva atbilde uz Jonas bēgšanu nāca spēcīgas vētras veidā. Vēji paklausa savam Radītājam, pat ja arī Viņa pravietis to nedara (Marka 4:41). Jona gulēja vētras laikā, kamēr pagānu jūrnieki pielūdza Dievu (Jon. 1:14). Jona godīgi atzina, ka ir izraisījis šo nelaimi, un apliecināja patieso Dievu un Radītāju. Ievēro, ka viņa atbilde – “es esmu ebrejs” – attiecās gan uz viņa reliģiju, gan tautību. Satraukušies par vētras niknumu, pagānu jūrnieki centās izglābt sevi un pasažierus un parādīja līdzjūtību pret Jonu, atsakoties paklausīt viņa norādījumam mest viņu jūrā. (Nepakļāvīgais pravietis bija labprātīgs upurēt sevi, lai glābtu citus.) Kad viņi beidzot piekrita, vētra mitējās un jūra norima (15. p.). Pārsteigtie jūrnieki bija pirmie, ko Jona pievērsa Dievam, kas varēja strādāt caur Jonu pat tad, kad viņš bēga no sava aicinājuma.

Jonas glābšana bija tikpat brīnumpilna, cik kuģa glābšana. Dievs sagatavoja “lielu zivi”. Oriģinālais ebreju teksts nenosauc, kas tā bija par zivi, kas izglāba Jonu, viņu aprijot. Jona zivs vēderā ir noteikti vislabāk zināmā stāsta epizode. Tomēr tai nevajadzētu aizēnot grāmatas dziļāko vēsti, ka Dievs mīl visus cilvēkus, rūpējas par visiem un vēlas visu cilvēku glābšanu.

Visbeidzot, ir tikai viens Dievs, Debesu un zemes Radītājs (sk. Jes. 44:8; 45:5, 6). Jebkas cits, ko kāds pielūdz, ir elkdievība un maldi. Jebkurš cits “dievs”, ko viņi lūdz, ir iztēles radīts, meli. Kāpēc ir svarīgi, ka mēs šo patiesību saprotam un pieņemam paši sev, īpaši misijas kontekstā? _____

Lielās zivs vēderā

Trīs dienu piedzīvojums lielās zivs vēderā kļuva par simbolu Kristus nāvei un augšāmcelšanai (Jon. 1:17-2:10, Mat. 12:40). Dievs sagādāja lielo zivi un vadīja to. Lai gan ir ziņojumi par cilvēkiem, kas ir izdzīvojuši pēc tam, kad viņus ir aprijis valis, mums ir jāatceras, ka Dievs nodrošināja īpašu lielu zivi, kā arī neparastu spēku, kas uzturēja Viņa kalpu, atrodoties iekšpusē. Galu galā tas bija neparasts notikums, kas varēja notikt tikai tāpēc, ka pārdabiskā veidā iejaucās Kungs. Viņš viscaur Bībelē ir atklāts kā personīgs Dievs, kas patiešām brīnumainā veidā iesaistās cilvēku dzīvēs.

Ir pierādījumi, ka frāze "trīs dienas un trīs naktis" bija sens mākslinieciskās izteiksmes līdzeklis, kas izteica laiku, kas bija vajadzīgs iedomātam ceļojumam uz Šeolu – uz "mirušo valstību" ebreju valodā. Pārdomājot, kas ar viņu bija noticis, Jonam patiešām vajadzēja būt mirušam.

Zivs vēderā Jona sāka lūgt. Kapteinis bija veltīgi teicis Jonam, lai viņš "sauc uz savu Dievu" (Jon. 1:6). Tagad, bezcerīgā situācijā, Jona sāk lūgt un vēl pie tam nopietni. Pagāja laiks, līdz šis neprātis beidzot sāka darīt to, ko viņam vajadzēja darīt jau sen. Jonas lūgšanas kopsavilkums ir saglabājies pateicības dziesmas formā. Šādām dziesmām parasti ir piecas daļas: (1) ievads, (2) problēmas jeb vajadzības apraksts, (3) sauciens uz Dievu pēc palīdzības, (4) ziņojums par Dieva rīcību un (5) apsoltjums turēt jebkuru doto solījumu un apliecināt Dieva glābjošo rīcību. Tas ir: Kungs, ja tu dabūsi mani ārā no šī, es apsolu darīt to un to. Kurš gan nav lūdzis šādā veidā? Jautājums ir: vai tu darīji to, ko biji solījis?

Izlasi Mat. 12:40. Kā stāstu par Jonu Jēzus attiecina uz Sevi? Sk. arī Jāņa 2:19-22.

Nodaļa noslēdzas ar vārdiem: "Un Kungs pavēlēja zivij, un tā izvēma Jonu krastā." (Jon. 2:10) Dieva pavēle lielajai zivij Jonas labā paveica to, ko neizdevās izdarīt labu gribošajiem jūrnikiem. Kristus pavēlēja mācekļiem pēc Savas augšāmcelšanās iet pa visu pasauli, tāpat kā Jona pēc sava zemūdens piedzīvojuma devās pie pagāniem un kļuva par veiksmīgāko misionāru Vecajā Derībā. Jonas glābšana liecināja par Dieva glābjošo žēlastību. Viņa nokļūšana jūras krastā liecināja par Dieva nodomu glābt no nāves pat grēcīgos asīriešus.

Ninives paaudze

Izlasi Jon. 3. nodaļu. Kāda lieliska vēsts misijas un evaņģelizācijas kontekstā šeit atrodama? _____

“Tad Kungs runāja uz Jonu otrreiz: ‘Celies, ej uz lielo pilsētu Ninivi un sludini tai, ko es tev teikšu!’” (Jon. 3:1, 2) Šajā pantā svarīgi ir divi darbības vārdi. Pirmkārt, tā ir otrā reize, kad Dievs saka: “Ej!” Dievs nepadodas. Viņš dāvā kļūdainajiem cilvēkiem otro iespēju. Šeit atkal mums ir Jaunās Derības misijas koncepcija, kuras pamatdoma ir iešana pie tautām, nevis gaidīšana, kad tautas nāks pie tevis.

Otrs svarīgs darbības vārds ir “sludini”. Sludināšana Bībelē vienmēr ir bijusi svarīga. Tā vēl joprojām ir visefektīvākais evaņģēlija vēsts izplatīšanas veids. Dievs uzsvēra Jonam, ka tai ir jābūt vēstij, “ko Es tev teikšu”. Tas ir, vēstij, ko mēs sludinām, ir jābūt Dieva vēstij, nevis pārveidotai un “pielabotai” tās versijai vai mūsu pašu vēstij.

Dieva vēsts ir drauds un apsolījums, spriedums un evaņģēlijs. Viņa stingrā vēsts bija: “Vēl četrdesmit dienas, tad Ninive tiks sagāzta!” (Jon. 3:4) Tas bija spriedums. Tomēr tajā bija arī cerības, atbrīvošanas, glābšanas apsolījums (tādam bija jābūt, jo ļaudis uzklausa vēsti un tika glābti).

Pat ar “mūžīgo evaņģēliju” centrā Atkl. 14:6-12 brīdina arī par tiesu. Evaņģēlijs un tiesa iet roku rokā: evaņģēlijs piedāvā mums Dieva ceļu, lai izvairītos no nosodījuma, ko tiesa taisnīgi uzliek mums visiem.

Evaņģēlija sludināšana bez šiem elementiem nav efektīva. “Politiskais korektums”, kas noved pie šo aso elementu nolīdzināšanas un samazina atšķirības starp reliģijām vai pat starp dažādām kristīgām tradīcijām, ir riskants. Lai gan misijā mums savs sniegums ir jāpielāgo cilvēkiem, ko mēs cenšamies aizniegt (to sauc par kontekstualizāciju), mēs to nekad nedrīkstam darīt uz vēsts rēķina, ko Dievs mums ir licis sludināt.

Kas notiek Jon. 3:5-10? Niniveši noticēja, rīkojās saskaņā ar savu ticību, parādīja savu ticību un tika glābti.

Dievs mums ir devis brīnšķīgus apsolījumus un arī stingrus brīdinājumus. Ko šim stāstam vajadzētu mums mācīt par apsolījumu un brīdinājumu nosacītību? _____

Jonas vaimanas

Jon. 4:1-11 apstiprina, ka vislielākais šķērslis, lai Dievs varētu iesaistīt Savu pravieti pasaules misijā, nebija attālums, vējš, jūrnieki, zivs vai ninivieši. Tas bija pats pravietis. Niniviešu ticība bija pretēja Jonas neticībai un atriebīgajam garam. Jona ir vienīgā persona Rakstos, kas apsūdzēja Dievu par to, ka Viņš bija žēlsirdīgs, līdzjūtīgs un lēns dusmās, mīlestības pilns un tāds, kas neliek nākt postam. Mums liekas, ka lielākā daļa cilvēku šīs Dieva rakstura īpašības uzlūkotu ar pateicību.

“Uzzinot Dieva nodomu saudzēt šo pilsētu, kas, neskatoties uz savu jaunumu, atgriezās, pazemojusies maisos un pelnos, Jonam kā pirmajam vajadzēja priecāties par Dieva brīnišķīgo žēlastību, bet viņš ļāvās domām, ka nu to var sākt uzskatīt par viltus pravieti. Rūpēdamies par savu godu, viņš nespēja saprast, cik bezgalīgi lielāka vērtība bija dvēselēm, kas atradās šajā jaunajā pilsētā. Jonam ļoti nepatika žēlastība, ko Dievs parādīja niniviešiem, ‘un viņš iedegās dusmās.’” (E. Vaita “Pravieši un ķēniņi” 271. lpp.)

Izlasi Jon. 4:10, 11. Ko šie panti mums māca par Dieva raksturu, salīdzinot to ar grēcīgā cilvēka dabu? Kāpēc mums vajadzētu būt priecīgiem, ka Dievs, nevis mūsu līdzcilvēki, būs mūsu galīgais tiesnesis? _____

4. nodaļā Jona divreiz parādīja savas dusmas. Viņš bija dusmīgs tāpēc, ka Dievs mainīja Savas domas un izglāba vairāk nekā 100 000 Ninives iedzīvotāju. Viņš bija dusmīgs arī tāpēc, ka viņakoks nokalta. Savtīgajam pravietim bija jāsakārto savas prioritātes.

Dievs lika Jonam atzīt cilvēces brālību, kas balstīta uz to, ka Dievs ir Tēvs. Pravietim vajadzēja pieņemt savu kopīgo cilvēciskumu ar šiem “svešiniekiem”, lai gan viņi bija untumaini. Vai 120 000 cilvēku nebija svarīgāki par viņakoku?

Izlasi vēlreiz Kunga izteikto rājienu Jonam. Kādos gadījumos Kungs varētu teikt arī mums kaut ko līdzīgu? Tas ir, cik bieži mēs esam vairāk noraizējušies paši par savām problēmām, no kurām daudzas reizēm patiešām ir ikdienišķas, nevis par pazudušajām dvēselēm, par kurām Kristus izlēja Savas asinis, lai tās glābtu? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Lai saprastu misijas bībelisko pamatu, Jonas grāmata ir ļoti nozīmīga, jo tā aplūko Dieva doto uzdevumu Saviem ļaudīm attiecībā uz pagāniem un tādā veidā kalpo kā sagatavošanās solis Jaunās Derības misijas uzdevumam. Bet tā ir svarīga arī tāpēc, ka ļauj ieskatīties dziļajā pretestībā, ko šis uzdevums izraisa kalpā, ko Jahve ir izredzējis, lai veiktu Viņa pasaulplašo darbu.” (J. Verkuyl “Contemporary Missiology” (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Pub. Co., 1978) 96. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. “Ninives vēsturē ir mācība, ko jums vajadzētu rūpīgi pētīt. [...] Jums ir jāzina savs pienākums pret līdzcilvēkiem, kas dzīvo neziņā un samaitātībā un kam nepieciešama jūsu palīdzība.” (E. Vaita “The Southern Work” 80. lpp.) Kāds tad ir mūsu pienākums pret šiem līdzcilvēkiem? _____

2. Asīrija bija viena no lielākajām varām, kas valdīja Tuvajos Austrumos no aptuveni 885. līdz 625. gadam pirms Kristus. Israēls un Jūdeja atkārtoti cieta no tās bargās valdīšanas. Israēla ķēniņš Jehu bija spiests maksāt nodevas Asīrijas valdniekam Šalmanēzeram III. Ap 722. gadu Israēls beigās krita Asīrijas gūstā. Nav brīnums, ka Jona negribēja doties uz Ninivi, vienu no četrām galvenajām Asīrijas pilsētām, kas bija arī Ištares, mīlestības un kara dievietes pielūgsmes centrs. Dievs aicināja viņu doties uz ienaidnieka teritorijas garīgo sirdi, lai aicinātu karot gribošos asīriešus nožēlot. Kādas mācības mēs šeit varam gūt par misiju? _____

3. Kā atlikuma draudze var izvairīties no pieņēruma, ka Kunga padomi un svētības tādās jomās kā sabats, veselība un audzināšana ir dotas viņu pašu, nevis visu tautu labumam? Izlasi Atkl. 3:17, 18. _____

4. Kā Atkl. 14:6-12 triju eņģeļu vēstis atspoguļo to vēsti, kas Jonam bija jānes niniviešiem? _____

5. Daži cilvēki automātiski atmet Jonas stāstu, īpaši to daļu, kur viņš atrodas zivs vēderā. Kādi iepriekšēji pieņēmumi var likt to atmet? Kādi iepriekšēji pieņēmumi tev būtu vajadzīgi, lai tam ticētu?

GŪSTEKŅI KĀ MISIONĀRI

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Dan. 1-12; Jes. 39:5-7; Dan. 2:44; Mat. 24:14, 15; 1. Moz. 41.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņam deva varu, valstību un godu! Visi ļaudis, ciltis un tautas slavēja viņu! Viņa vara ir mūžīga, tā nebeigsies, viņa valstība nav iznīdējama!” (Dan. 7:14)

Rā pravietojumu ļaudis Septītās dienas adventisti tic drīzai Jēzus Kristus nākšanai. Viņa nākšana pārtrauks šo pasauli, kādu mēs to pazīstam, un beigās tiks ieviesta Dieva mūžīgā valstība, kas attēlota Daniēla grāmatā šādā veidā: “Tad valstību un varu, un visu to valstu diženumu, kas apakš debesīm, nodos Visuaugstā svētajai tautai! Šī valsts pastāvēs mūžīgi! Visas varas tai kalpos un klausīs!” (Dan. 7:27) Šī valstība ir mūsu ticības kulminācija. To Vēstule ebrejiem (Ebr. 11:16) sauc par “labāku – Debesu tēvijū”, ko visi Dieva ļaudis visos laikmetos ir uzticīgi gaidījuši nākam un kuras “meistars un veidotājs ir Dievs” (Ebr. 11:10).

Bet Daniēla grāmata ir arī rokasgrāmata misijas aktivitātei. No tās mēs varam smelties mācības par to, kā Kungs varēja izmantot dažus no Viņa ļaudīm, lai liecinātu tiem, kas bija iegrimuši garīgā un teoloģiskā nezināšanā. Caur savu uzticību, čaklumu un nešaubīgu ticību šie ticīgie atklāja dzīvā Dieva realitāti tiem, kas pazina tikai neīstos dievus un deva arī šiem pagāniem iespēju iegūt vietu mūžīgajā valstībā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. augustā.

Gūsts

Izlasi Jes. 39:5-7 un Dan. 1:1, 2. Kā šie panti ir saistīti? _____

Daniēls, kura vārds nozīmē "Dievs ir mans tiesnesis", bija ar varu aizvests prom no sakautās Jeruzālemes uz Babilonijas galvaspilsētu. Daniēla grāmata dāvā nelielu ieskatu viņa dzīvē Babilonijas un Persijas galmā. Pēc trīs gadu "izglītošanās" Bābelē Daniēls kļuva par ierēdni un ķēniņa padomnieku. Dieva spēkā viņš ieguva augstāku statusu nekā parasts gūsteknis un drīz kļuva par misionāru augstā amatā divos galmos.

Daniēla grāmata ir vairāk nekā pravietiskās literatūras dārgums. Lasītājs sastopas ar dažiem izaicinājumiem, ar ko saskārās ebreji svešās kultūrās, kas neparādīja nekādu atbalstu viņu uzticībai Israēla Dievam un reizēm bija atklāti naidīgas. Tā arī skaisti aino cilvēkus, kas mācījās īstenot dzīvē savu nodošanos patiesībai apstākļos, kur nebija ne tempļa, ne priesteru, ne upuru.

Izlasi Dan. 1:8-13, 5:12, 6:4, 9:3-19. Ko šie panti mums stāsta par Daniēla raksturu, kas padarīja viņu par tik lielu misionāru, kāds viņš bija? _____

"Ikvienai iestādei, kas nes septītās dienas adventistu vārdu, vajadzētu būt tādai, kāds bija Jāzeps Ēģiptē un Daniēls un viņa draugi Babilonijā. Dieva aizgādībā šie vīri tika aizvesti gūstā, lai viņi varētu aiznest pagānu tautām patieso Dieva atziņu. Viņiem bija jābūt Dieva pārstāvjiem šajā pasaulē. Viņiem nebija jāpielāgojas elkus pielūdzošajām pagānu tautām, ar kurām nonāca saskarsmē, bet bija jābūt uzticīgiem savai ticībai, nesot kā īpašu pagodinājumu tā Dieva vārdu, kas radījis Debesis un zemi." (E. Vaits "Liecības draudzei" 8. sēj., 153. lpp.)

Padomā, cik viegli Daniēlam būtu bijis pielāgoties jaunajai videi, īpaši ņemot vērā viņa apstākļus. Ko viņa paraugs mums māca par to, cik patiesībā vāji bieži vien ir mūsu aizbildinājumi? _____

Liecinieki

(Dan. 2.–5. nod.)

Dan. 2. nodaļā Daniēlam bija nepieciešamības radīta iespēja liecināt par patiesā Dieva spēku, salīdzinājumā ar Bābeles viltus dieviem. Pēc tam, kad viņš kopā ar jūdu tautiešiem bija dziedājis pateicības dziesmu Dievam par atbildētām lūgšanām (Dan. 2:20-23), viņš izskaidroja ķēniņa sapni un apliecināja Dieva varenumu un virsvaldību pār visām laicīgajām varām.

Ko ķēniņš pasaka tādu, kas parāda, ka viņš bija kaut ko iemācījies par patieso Dievu? Sk. Dan. 2:47. _____

Dan. 2. nodaļā Daniēlam nebija izvēles iespējas: vai nu dot ķēniņam to, ko viņš grib, vai arī sastapties ar nāvi. Toties 3. nodaļā viņa trīs draugi būtu pasargājuši sevi no uguns cepļa, ja viņi vienkārši būtu paklausījuši ķēniņa pavēlei. Tā vietā viņi ar savu uzticīgo liecību varēja apliecināt patiesā Dieva spēku.

“Kā Nebukadnēcars varēja zināt, ka ceturtā siluets atgādināja Dieva Dēlu? Viņš bija dzirdējis par Dieva Dēlu no ebreju gūstekņiem, kas bija viņa valstī. Viņi bija atnesuši atziņu par dzīvo Dievu, kas valda pār visu.” (E. Vaita “The Advent Review and Sabbath Herald” 1892. gada 3. maijs)

Kādu atziņu par patieso Dievu izteica ķēniņš Nebukadnēcars Dan. 4. nodaļā, pateicoties Daniēla liecībai? Sk. Dan. 4:37. _____

Dan. 5. nodaļā Daniēls pēdējo reizi ir redzams Bābeles galmā, kur viņš tiek aicināts izskaidrot neparasto rakstu uz Belsacara pils sienas, kas paredzēja Bābeles impērijas krišanu mediešu un persiešu rokās. Lai gan Belsacars, bez šaubām, bija iespaidots no tā, ko Daniēls darīja, bija jau par vēlu: ķēniņa liktenis jau bija apzīmogots. Visbēdīgākais ir tas, ka saskaņā ar Bībeli (sk. Dan. 5:17-23) Belsacaram bija iespēja mācīties patiesību un noliekt galvu tās priekšā. Kā mēs zinām, viņš neizmantoja šīs iespējas.

Cik svarīgi ir paskatīties uz savu dzīvi un jautāt sev: kādu liecību mana dzīve nes pasaulē? Ko tu vari secināt no savas atbildes? _____

Daniēls Persijā

"Pienācis pie bedres, kurā bija Daniēls, ķēniņš sauca Daniēlu skumjā balsī: 'Daniēl, tu dzīvā Dieva kalps, vai tavs Dievs, kuram tu nemitīgi kalpo, spēja paglābt tevi no lauvām?'" (Dan. 6:20) Ķēniņš nosauca Daniēlu par "dzīvā Dieva kalpu". Ko izsaka šie vārdi? _____

Dan. 6. nodaļā, mainoties impērijai un ķēniņam, Daniēls nosargāja savas pozīcijas un pat pakāpās augstāk, kļūdamas par vienu no trim prezidentiem, kam ziņojumus pienesā 120 satrapi. Ķēniņš Dārijs pat gribēja viņu iecelt par vezīru pār visu valsti, izsaucot citu prezidentu un satrapu nepatiku. Viņi pamudināja ķēniņu visā valstī izdot dekrētu, kas patiesībā bija vērsts tikai pret Daniēlu. Viņš tika iemests lauvu bedrē, bet Dievs dramatiskā veidā iejaucās situācijā, ka pat līdzjūtīgais ķēniņš nespēja neko mainīt. Daniēla atbrīvošana tā iepriecināja ķēniņu, ka viņš izdeva ķēnišķu dekrētu pa visu impēriju, paaugstinot Daniēla Dievu.

"Ķēniņš pavēlēja atvest tos vīrus, kas bija ēdušies pret Daniēlu, un iemest lauvu bedrē kopā ar viņu bērniem un sievietēm. Tie vēl nebija nokrituši līdz bedres apakšai, kad lauvas tos sakampa un sadrupināja tiem visus kauliņus. Tad ķēniņš Dārijs rakstīja visiem ļaudīm, ciltīm un tautām, kas mīt virs zemes: 'Miers lai jums bagātīgi! Šāda ir mana pavēle: visā manis pārvaldītajā valstī ikviens lai dreb un bīstas Daniēla Dieva!'" (Dan. 6:25-27)

Izlasi Dan. 6. nodaļu. Kas šajā nodaļā norāda, ka Daniēls jau iepriekš bija liecinājis ķēniņam? Kas ķēniņa dekrētā norāda, ka viņš zināja par Daniēla Dievu vairāk, nekā būtu varējis uzzināt tikai no dramatiskās izglābšanas?

Daniēls un Dieva mūžīgā valstība

Daniēls nebija tikai citu cilvēku sapņu izskaidrotājs, kas bija svarīgi šajā kontekstā. Dan. 7.–12. nodaļā viņam bija savas atklāsmes, kas atklāja lielo pasaules impēriju nākotni. Daniēla atklāsmes īpaši uzsvēra, ka, neskatoties uz laicīgajiem valdniekiem un viņu plāniem un mahinācijām, Dievs saglabā augstāko kontroli pār tautām. Beigās Viņš un Viņa valstība triumfēs, un šis triumfs būs pilnīgs (Dan. 2:44).

Izlasi Dan. 7:13, 14. Kas ir aprakstīts šajos pantos un kā tas ir saistīts ar domu par kristiešiem, kas nes evaņģēliju pasaulē? _____

Lai arī par ko vēl runā šie panti, galvenais jautājums ir Dieva mūžīgās valstības dibināšana, kas nenotiks līdz pat dienai, kad atgriezīsies Jēzus. Ko Jēzus pats teica, kāds faktors ir svarīgs saistībā ar Viņa atgriešanos?

“Un šis Valstības evaņģēlijs tiks pasludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals. Bet, kad jūs redzēsiet svētā vietā izpostīšanas negantību, kā caur pravieti Daniēlu ir pasludināts – kas to lasa, lai saprot, – tad tie, kas ir Jūdejā, lai bēg kalnos.” (Mat. 24:14-16).

Jēzus pravietojumi par pasaules galu Mat. 24. nodaļā ir saistīti ar Daniēla pravietojumiem. “Šausmīgās pretekļības”, ko paredzēja Daniēls (Dan. 11:31, 12:11), Jēzus paskaidroja un attiecināja uz Saviem laikiem un vēlāk. Jēzus cieši saistīja Daniēla grāmatu ar gala laikiem, kas, protams, nav nekāds pārsteigums, jo Daniēls daudzās vietās patiešām norāda uz gala laikiem (Dan. 8:17, 19; 11:35; 12:4, 13). Un saskaņā ar Jēzus teikto gals nāks tikai tad, kad “valstības evaņģēlijs tiks pasludināts visā pasaulē” (Mat. 24:14).

Evaņģēlijam jātiek sludinātam “visā pasaulē”, un tikai tad Jēzus atgriezīsies. Mēs esam tie, kas esam aicināti to sludināt. Daži tāpēc apgalvo, ka Jēzus nevar atgriezties, kamēr mēs darām savu darbu. Kā lai mēs saprotam mūsu lomas saistību ar Jēzus atgriešanās laiku? Pārrunājiet savas atbildes Bībeles izpētes grupā! _____

Vairāk gūstekņi nekā misionāri

Daniēls bija israēlietis, kas, pretēji viņa gribai, tika aizvests no savas zemes, tāpat kā Jāzeps un Mozus Ēģiptē, Nehemija Bābelē un Estere Persijā. Viņu dzīves atklāj, ka ir iespējams dzīvot uzticīgi Dievam garīgā un kultūras ziņā neatbalstošā vidē. Ar Dieva palīdzību svešatnē bija pat iespējams iegūt augstus administratīvus amatus. Ikviens dzīvoja radošu un bagātu dzīvi, prasmīgi vadot sarežģītas reliģiskas, sociālas, politiskas un ekonomikas nozares, kas lielā mērā atšķīrās no viņu dzimtās kultūras. Viņi bija ne tikai uzticīgi gūstā aizvestās ebreju kopienas locekļi – viņi savā veidā bija arī efektīvi misionāri Israēla Dievam.

Liecināšana gūstā ietvēra gan pasīvu klātbūtni, gan aktīvu sludināšanu.

Estere	Daniēls
1. Neatklāja sevi kā ebrejieti.	1. Atklāja sevi kā ebreju.
2. Paturēja savu reliģiju sev.	2. Atklāja savu reliģisko pārliecību.
3. Dievs sargāja viņu un viņas ģimeni.	3. Dievs sargāja viņu un viņa draugus.
4. Liecināja augstā vietā, lai glābtu savu un savas tautas dzīvību.	4. Liecināja augstā vietā, lai glābtu savu un savas tautas dzīvību.
5. Palīdzēja nodibināt reliģisku brīvību un reliģiskas minoritātes tiesības sevi aizstāvēt.	5. Netieši ietekmēja ķēniņu Ķīru, lai ļauj ebrejiem atjaunot Jeruzālemes templi.

Izlasi 1. Moz. 41. nodaļu. Kādos veidos Jāzeps spēja liecināt ēģiptiešiem? Kā viņa stāsts līdzinās Daniēla un viņa draugu piedzīvotajam Bābelē? _____

Kādās situācijās, kurās tu nonāc, vari liecināt par savu ticību? Vai tu liecī aktīvi vai pasīvi, vai abējādi? Ko tu varētu darīt vai teikt, lai atstātu spēcīgāku iespaidu uz citiem par mūsu Dieva labestību un mīlestību? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Daudzi tiks aicināti iesaistīties plašākā kalpošanā. Visa pasaule atveras evaņģēlijam. [...] No visām pasaules malām skan grēka satriektu siržu sauciens pēc atziņas par mīlestības Dievu. [...] Atbildēt uz šo saucienu ir mūsu atbildība, kas esam saņēmuši atziņu, kā arī mūsu bērnu atbildība, kam mēs esam to nodevuši. Katrā mājā un katrā skolā, katram vecākam, skolotājam un bērnam, kam ir atspīdējusi evaņģēlija gaisma, šajā krīzē nāk jautājums, kas tika uzdots Esterei Israēla vēsturē nozīmīgās krīzes laikā: “Kas zina, vai ne šī laika dēļ tu esi kļuvusi ķēniņiene?” (E. Vaita “Adventistu māja” 484., 485. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārrunājiet Daniēla grāmatas pravietojumus – īpaši Dan. 2., 7. un 8. nodaļā. Kādos veidos tie spēcīgi liecina ne tikai par Bībeles pravietojumu uzticamību, bet arī par to, ka Dievs nākotni zina jau iepriekš? Piemēram, ievēro, kā starp Dan. 2., 7. un 8. nodaļu ir nosauktas trīs no četrām valstīm. Kā tam vajadzētu palīdzēt mums iemācīties uzticēties Dieva Vārdam un Viņa apsolījumiem? _____

2. Šajos Daniēla grāmatas ziņojumos un dažos citos stāstos (piemēram, par Jāzepu), bija daži brīnumi, kas lielā mērā vairoja ticību viņu liecībai pagānu vidū. Vienlaikus kādi viņu rakstura aspekti padara viņu liecību vēl ticamāku? Tas ir, kādā veidā raksturs un uzticība, pat vairāk nekā zīmes un brīnumi, var būt spēcīga liecība citiem attiecībā uz Dieva realitāti un to, ko Viņš var darīt mūsu katra dzīvē? _____

3. Kā mēs redzējām trešdienas tēmā, Mat. 24:14 ziņo, ka evaņģēlijam jātiek sludinātam no viena zemes gala līdz otram, un tad nāks gals. Vai tas nozīmē, ka Jēzus neatgriezīsies, kamēr mēs darīsim darbu, uz ko Viņš mūs ir aicinājis? Pārrunājiet. _____

ESTERE UN MORDOHAJS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Est. 1.-10. nod., 1. Kor. 9:19-23, Jāņa 4:1-26, Ap.d. 17:26, Mat. 22:21, Rom. 1:18-20.

ATMIŅAS PANTS:

“Ja tu tagad cietīsi klusu, tad atspaidis un glābiņš jūdiem nāks no citu-rienes, bet tu un tava tēva nams ies bojā. Kas zina, vai ne šī laika dēļ tu esi kļuvusi ķēniņiene?” (Est. 4:14)

Estere tika izmantota, lai iznestu specifisku un bīstamu augsta līmeņa misiju Persijas impērijas politiskajā centrā. Šī misija viņu iesaistīja krasu kontrastu sērijā. Būdamā nicinātas etniskās un reliģiskās minoritātes locekle un bārene, viņa kļuva par Persijas ķēniņa sievu. Šī nav pasaka “no skrandām līdz bagātībai”. Drīzāk viņa tika izvesta no aizkulisēm un sagatavota īstenot ļoti specifisku misiju. Tas no viņas prasīja riskantu darbības stratēģiju – sākumā slepeni. Vēlāk viņai bija jāriskēja un pilnībā jāatklāj sava tautība un ticība.

Audzūtēva un brālēna Mordohaja atbalstīta, viņa uzdrošinājās liecināt intrigu pārņemtajā Persijas impērijas galmā. Tas glāba viņas tautu, izmainīja tās zemo sociālo statusu, un to apbrīvoja visā impērijā.

Nav šaubu, ka patiesā Dieva atziņa Esteres uzticības rezultātā tika izplatīta pagānu vidū. Lai gan tas nav “parasts” misijas stāsts, ziņojums par Esteri un Mordohaju atklāj dažus interesantus principus, kas arī mums var palīdzēt saprast, ko nozīmē liecināt īpašos apstākļos.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. augustā.

Estere Persijā

Izlasi Est. 1:2-20. Kas šeit notiek? Kas šajā stāstā ir grūti saprotams no mūsdienu skatu punkta? (Lasot atceries, ka daudzas detaļas nav atklātas.)

Nedēļu garais bankets, ko ķēniņš Ahasvērs rīkoja saviem augstmaņiem un galminiekiem, šķiet ekstravagants pat tiem, kas atrodas politiskās varas augšgalā, un ir tālu aiz tā, kas būtu pieņemams lielākajai daļai kristiešu. Neierobežotais alkohola patēriņš (Est. 1:7, 8) nebija parasta lieta, jo dzeršanu senatnes formālo svētku laikā parasti kontrolēja paražas un rituāli. Šajā gadījumā tas tā aptumšoja ķēniņa domāšanu, ka viņš pavēlēja savai sievai Vašti izklaidēt savus piedzērušos dzīrotājus, kas visi bija vīrieši. Tas gāja pāri viņas kā precētas sievietes un ķēnišķīgās ģimenes locekles cieņai. Lai arī kā viņa reaģētu, viņa bija dilemmas priekšā zaudēt statusu, un viņas drosmīgā izvēle saglabāt pašcieņu, saskaroties ar autokrātiska valdnieka zemiskajām tieksmēm, sagatavo lasītāju saprast spēku uz labu, ko var izplatīt principiāla sieviete arī tādā galmā, kur dominē vīrieši.

Tomēr mums ir jāpievēršas arī Esteres rīcībai. Est. 2:3 rada iespaidu, ka šīs sievietes nebija brīvprātīgās. Ķēniņš izdeva dekrētu, un tāpēc Esteri bija jāiet. Kas zina, kāds būtu iznākums, ja viņa būtu atteikusies?

Izlasi 1. Kor. 9:19-23. Kā mēs varam attiecināt šajos pantos redzamos principus uz to, kas notika ar Esteri? Vai tos vispār var attiecināt? _____

Līdz šim brīdim stāsta patiesā varone ir Vašti, kas pēc tam pazūd no stāsta. Viņas vienkāršība un pastāvēšana par principiem pavēra ceļu Esteri. Dažos gadījumos tomēr stāvēšana par principiem nevada pie acīmredzama labuma. Kāpēc mums vajadzētu tomēr stāvēt par principiem, pat ja mēs nezinām, kāds iznākums būs mūsu rīcībai? _____

Estere ķēniņa galmā

Izlasi Est. 2:10, 20. Kādas situācijas var rasties, kurās tautībai vai reliģiskajai piederībai vajadzētu palikt noslēpumā, vismaz uz kādu laiku? _____

Izlasi Jāņa 4:1-26, stāstu par Jēzu un sievieti pie akas. Kāpēc Jēzus viņai tik atklāti teica, ka Viņš ir Mesija, bet Savas tautas vidū nebija tik atklāts? Kā šis ziņojums varbūt palīdz mums saprast Mordohaja teikto Esterēi? _____

Mordohajs divreiz teica Esterēi, lai neatklāj savu tautību un no kuras ģimenes viņa nāk. Tas ir radījis neizpratni dažos Bībeles komentētājos, apšaubot šo noklusējošo attieksmi, īpaši laikā, kad jūdu tauta nebija apdraudēta. Vai viņa nevarēja būt par liecinieci Dievam šo pagānu vidū, būdama atklāta par to, kas viņa ir un kādu Dievu pielūdza? Vai varētu apgalvot, ka jūdiem Persijas galmā neuzticējās un, atklājot savu tautību, viņa nebūtu varējusi piekļūt ķēniņam, kad devās pie viņa ar lūgumu par savu tautu? Tomēr Mordohajs brīdināja Esteri neatklāt savu identitāti, pirms radās apdraudējums jūdu tautai. Fakts ir tāds, ka Bībele neatklāj, kāpēc viņai teikti šie vārdi. Tomēr, kā mēs varam redzēt Jēzus atstātajā paraugā, ne katrā situācijā ir jāatklāj viss uzreiz. Piesardzība ir tikums.

Kāpēc Jēzus ar sievieti pie akas runāja atklātāk nekā ar Saviem tautiešiem?

“Ar tiem runādams, Kristus bija daudz atturīgāks. Samarietei Viņš atklāja to, ko nekad nepateica jūdiem un pat mācekļiem vēlāk piekodināja turēt kā noslēpumu. Jēzus redzēja, ka viņa savas zināšanas izmantos, aicinādama citus dalīties Dieva žēlastībā.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 190. lpp.)

Vai tu kādreiz esi bijis situācijā, kurā ir jābūt piesardzīgam, lai nepateiktu pārāk daudz par savu ticību un reliģisko piederību? Kādi tam bija iemesli? Atskatoties atpakaļ, ko tu būtu darījis citādi? _____

“Šī laika dēļ”

(Est. 2:19–5:8)

Est. 3:1-5 sāk risināties stāsta sižets. Jūds Mordohajs, ievērodams bausli nenodarboties ar elkdievību, atteicās zēmoties Hamana priekšā, kas bija tikai cilvēks. Niknumā Hamans izgudroja veidu, kā atrietties par rīcību, ko viņš uztvēra kā necieņu pret sevi. Mordohajs ar savu rīcību liecināja šiem pagāniem par patieso Dievu.

Kādas atrunas Hamans izmantoja, lai atbrīvotu impēriju no jūdiem? Ko tas liecina mums par to, cik viegli ir ļaut kultūras atšķirībām padarīt mūs aklus pret cilvēku, lai arī kāda būtu viņa tautība? Est. 3:8-13; sk. arī Ap.d. 17:26.

Kad Hamana plāns bija kļuvis zināms, Mordohajs publiski izteica savas bēdas, izmantojot vienīgo jūdu reliģisko rituālu, kas minēts Esteres grāmatā: “Viņš saplēsa savas drānas, tinās maisos, kaisījās pelniem un gāja pa pilsētu, skaji un rūgti brēkdams.” (Est. 4:1) Pa to laiku Estere gatavojās atbildēt uz Hamana apsūdzību. Viņa kļuva par jūdieti, kas pārkāpa Persijas galma likumu, varonīgi dodoties pie ķēniņa bez uzaicinājuma, kas bija daļa no plāna, kā izjaukt Hamana nodomus. Ķēniņš viņu uzņēma un arī pieņēma viņas uzaicinājumu uz vakariņām. Tagad Estere pārņēma vadību drāmā, ko vēroja jūdu trimdinieki visā Persijā. Šajā stāstā Estere parādīja pašizliedzību un varonību (Est. 4:16), taktiskumu (Est. 5:8) un drosmi (Est. 7:6).

“Ar ķēniņienes Esteres starpniecību Kungs varenā veidā atbrīvoja Savu tautu. Laikā, kad likās, ka nekāda vara nespēs viņus glābt, Estere un sievietes, kas bija kopā ar viņu, ar gavēšanu, lūgšanu un ātru rīcību stājās pretī problēmai un sagādāja glābšanu savai tautai.

Pētot, kā sievietes strādāja Dieva darbā Vecās Derības laikos, mēs apgūsim mācības, kas padarīs mūs spējīgus rīkoties neatliekamās situācijās Dieva darbā mūsdienās. Mēs varbūt netiksīm ievesti tik kritiskās situācijās un redzamās vietās kā Dieva ļaudis Esteres laikos, taču atgriezušās sievietes bieži var paveikt svarīgu darba daļu zemākās pozīcijās.” (E. Vaitas komentārs “The SDA Bible Commentary” 3. sēj., 1140. lpp.)

Izlasi Est. 4:14, Mordohaja slavenos vārdus Esterei: “Kas zina, vai ne šī laika dēļ tu esi kļuvusi ķēniņiene?” Kā šajos vārdos ietvertais princips var attiekties uz tevi tieši tagad? _____

Mordohajs un Hamans

Kā saskaņā ar Est. 5.–8. nodaļu Estere varēja izglābt savu tautu? _____

Ziņojums par abiem Esteres banketiem noved stāstu krīzes punktā. Tajā arī ziņots par lielo pārmaiņu plānotajā tautas iznīcināšanā. Stāsts atklāj atšķirību starp patiesu cieņu un pašpaaugstināšanos, un tas ziņo arī par zemiskā cilvēka sodīšanu. Šīm galma intrigām bija tālu sniedzošas sekas. Tās ļauj mums ieskatīties absolūta monarha un viņa galma aizkulisēs. Mēs lasām arī par to, kā Estere un Mordohajs izmantoja savas pozīcijas, zināšanas par kultūru, kurā viņi dzīvoja, un ticību Dieva derības apsolījumiem Saviem ļaudīm par viņu atbrīvošanu.

Mordohajs, neskatoties uz savu mierīgo kalpošanas dzīvi, darīja zināmu savu ticību – ja ne kā citādi, tad vismaz atsakoties zēmoties Hamana priekšā. Ļaudis to ievēroja un aizrādīja viņam, bet viņš atteicās aizliegt savu ticību (Est. 3:3-5). Tā noteikti bija liecība citiem.

Izlasi Est. 6:1-3. Ko šie panti mums stāsta par Mordohaju? Kādas mācības mēs gūstam par to, kā Dieva ļaudis var pastāvēt un pat liecināt svešās zemēs? _____

Lai gan Mordohajs acīmredzami sekoja Kungam, viņš tik un tā parādīja uzticību un lojalitāti tās tautas augstākajai varai, kurā viņš dzīvoja. Lai gan viņš atteicās zēmoties cilvēka priekšā, viņš tik un tā bija labs pilsonis, atklājot sazvērestību pret ķēniņu. Lai gan mēs nevaram izlasīt faktu, ka viņš būtu ticis pagodināts par šo rīcību, ļoti iespējams, ka viņš vienkārši tā rīkojās, negaidīdams nekādu atalgojumu. Pēc kāda laika, kā mēs varam lasīt, viņa labais darbs tika vairāk nekā atalgots. Viņa paraugs šeit, iespējams, vislabāk ir izteikts vārdos: "Tad dodiet cēzaram, kas cēzaram pieder, un Dievam, kas Dievam pieder." (Mat. 22:21)

Kad pagāni kļūst par jūdiem

Izlasi Est. 8. nodaļu. Pievērs īpašu uzmanību 17. pantam. Kā mēs varam to saprast, domājot par misiju un liecināšanu? _____

Nav šaubu, ka Esteres grāmata nav "parasts" stāsts par misiju un liecināšanu. Un tomēr mēs varam redzēt kaut ko līdzīgu šim scenārijam, tuvojoties galam. Pateicoties ķēniņa pavēlei par labu jūdiem, "daudzi no zemes ļaudīm kļuva par jūdiem, jo tos pārņēma bailes jūdu priekšā" (Est. 8:17). Daži komentētāji apgalvo, ka viņu atgriešanās piedzīvojums nevar būt paties, jo tajā nevajadzētu būt bailēm un satraukumam. Kaut gan tā ir patiesība, kas lai zina, kā šie cilvēki vēlāk atsaucās Svētā Gara darbam par spīti sākotnējām bailēm, īpaši redzot lielo atšķirību starp viņu ticību un patiesā Dieva pielūgsmi.

Izlasi Rom. 1:18-20. Kā šeit mācītās domas saistās ar šiem cilvēkiem, īpaši šī stāsta kontekstā? _____

Sākotnējā dekrētā pret jūdiem viņiem bija ne tikai jātiek nogalinātiem, bet tiem, kas to darīja, bija teikts arī tā: "Kas tiem laupāms, lai tiktu izlaupīts." (Est. 3:13) Arī kad jūdiem tika dota atļauja nogalināt savus ienaidniekus, viņiem bija teikts, ka viņi var "izlaupīt" savu ienaidnieku īpašumus (Est. 8:11). Tomēr trīs reizes Esteres grāmatā (9:10, 15, 16) īpaši uzsvērts, ka jūdi "pie laupīšanas neķērās". Lai gan pantos nav teikts, kāpēc, fakts, ka tas ir minēts trīs reizes, parāda uzsvaru, kas tika likts uz šo rīcību. Visdrīzāk viņi no laupīšanas atturējās tāpēc, lai kļūst zināms, ka rīkojušies paš aizsardzības vadīti, nevis mantkārības dēļ.

Kā mēs varam būt droši, ka savā misijā un liecināšanā citiem neizdarām kaut ko tādu, kas liktu cilvēkiem apšaubīt mūsu motīvus? Kāpēc tas ir tik svarīgi?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita "Pravieši un ķēniņi" nodaļa "Ķēniņienes Esteres laikā" 598.–606. lpp.

"Dekrēti, kuri beidzot tiks pieņemti pret Dieva atlikušajiem ļaudīm, būs ļoti līdzīgi tiem, kādus Ahasvērs izdeva pret jūdiem. Mazajā sabata baušļa turētāju pulciņā patiesās draudzes ienaidnieki šodien saskata "Mordohaju vārtos". Dieva bērnu paklausība Viņa likumiem ir pastāvīgs pārmetums tiem, kas nebīstas Kungu un min kājām Viņa sabatu." (E. Vaita "Pravieši un ķēniņi" 605. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādas paralēles mēs varam vilkt starp pavēli, kas tika izdota pret jūdiem, un to, kas notiks pēdējās dienās, kad priekšplānā tiks izvirzīts jautājums par "zvēra zīmi"? _____

2. Gan senie jūdi, gan kristieši ir strīdējušies par to, cik pareizi ir Esteres grāmatu iekļaut Vecās Derības kanonā. Tās nebija Vecajā Derībā, ko izmantoja kopiena, kas bija radījusi Nāves jūras ruļļus, ne arī senās Turcijas un Sīrijas draudžu Vecajās Derībās. Esteres grāmatā neparādās Dieva vārds, lai gan ir ap 190 atsauksmes uz pagānu ķēniņu. Nav atsauksmju uz lūgšanu, upurēšanu, templi vai pielūgsmi, lai gan minēta ir gavēšana. Visbeidzot, nav minēts derības uzsvars uz piedošanu un žēlastību. Un tomēr Kungs redzēja, ka tā ir piemērota iekļaušanai kanonā. Kāpēc? Kādu spēcīgu garīgu mācību no tā mēs varam paņemt par to, kā Dievs var darboties mūsu dzīvē uz labu, pat ja mēs atrodamies ļoti smagā situācijā? _____

3. Vēl pārdomājiet ideju par laiku, kurā misionāri un citi, kas nes liecību, atklāti nerunā par savu identitāti un darbu. Kādi ir pamatoti iemesli (ja ir), lai mēs tā darītu, īpaši misijas kontekstā? Dažreiz, piemēram, misionāri ir ļoti piesardzīgi un neatklāj, kas viņi ir, īpaši zemēs, kas ir naidīgas pret kristiešu liecināšanu. Ja mēs sajūtam aicinājumu neatklāt uzreiz, kas mēs esam, kā mēs varam to darīt tādā veidā, lai tas nebūtu negodīgi un viltīgi? _____

JĒZUS – MISIJAS SKOLOTĀJS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Tim. 1:8, 9; Jes. 42:1-9; Dan. 9:24-27; Lūk. 2:8-14; Mat. 10:5, 6; Ap.d. 1:1-14.

ATMIŅAS PANTS:

“Jēzus viņiem atkal sacīja: “Miers jums! Kā Tēvs Mani ir sūtījis, tā arī Es jūs sūtu!”” (Jāņa 20:21)

Saskaņā ar Rakstiem, galvenā Trīsvienības aktivitāte ir misija. Tēvs, Dēls un Svētais Gars ir iesaistīti cilvēces glābšanā. Viņa Vārds sākās pie krišanas un turpinās līdz pat galam. Tēvs, Dēls un Svētais Gars tad atjaunos šo izglābto pasauli līdz pilnīgai saskaņai ar dievišķo gribu.

Saskaņā ar evaņģēlijiem, Jēzus piedzīvoja radikālu izmaiņu, kļūdams par cilvēku. Tas bija vajadzīgs, lai Viņa misijai būtu panākumi. Jēzū Kristū redzeslokā nonāk vēsture, kopējā Dieva misijas aktivitāte kļūst sakarīga un loģiska, kā arī tiek apmierinātas cilvēku visdziļākās vajadzības jēgpilnai eksistencei.

Jaunajā Derībā mēs tiekam iepazīstināti ar Jēzus Kristus iemiesošanās nolūku. Mēs šeit atrodam, kā Viņš izved misijas programmu, un gūstam ieskatu tajā, kā Jēzus izturējās pret cilvēkiem no citām tautām, citām ticībām. Dieva Vārdā mēs varam redzēt pārsteidzošu Dieva glābšanas aktivitāti kritušās cilvēces labā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. augustā.

Jēzus Vecajā Derībā

“Tad nu nekaunies no liecības par mūsu Kungu, nedz par mani, viņa gūstekni, bet Dieva spēkā līdz ar mani panes ciešanas evaņģēlija dēļ, jo Dievs mūs ir izglābis un aicinājis ar svēto aicinājumu ne pēc mūsu darbiem, bet pēc sava nodoma un svētības, kas mums dota Kristū Jēzū vēl pirms mūžības laikiem.” (2. Tim. 1:8, 9)

Lieliski parādot, cik veltīga ir glābšanās ar darbiem, šie panti atklāj glābšanas mūžīgo dabu; tie parāda, ka plāns mūsu glābšanai ir izdomāts jau sen, sen atpakaļ.

Tāpēc nav brīnums, ka viscaur Vecajā Derībā kaut kādā veidā ir atklāts Jēzus Kristus. Īpaši spēcīgi ir pravietojumi, kas skaidri parāda, ka Jēzus patiešām ir Mesija.

Izlasī šos Vecās Derības pantus, kas visi attiecināti uz Jēzu! Ko tie atklāj par Viņu un Viņa kā Mesijas lomu? Jes. 61:1, Dan. 9:24-27, Jes. 7:14, 9:6, 42:1-9.

Pravietis Jesaja apraksta Jēzus misiju ar šādiem vārdiem: “Redzi, tas ir mans kalps, es viņu stiprinu, mans izredzētais, kas manai dvēselei tīk, – es viņam devu savu Garu, viņš nesīs tautām tiesu! [...] Es esmu Kungs, es tevi taisnībā saucu, es tevi tveru pie rokas, sargu tevi un ieceļu tevi par derību tautai, par gaismu visām tautām! Lai atdarītu acis akiem, lai no spaidiem izvestu ieslodzītos, kas tumsā mīt!” (Jes. 42:1, 6, 7)

Pārdomā pārsteidzošo domu, ka Jēzus, Radītājs, uzņēmās uz Sevi mūsu cilvēcisko dabu un šajā cilvēciskumā dzīvoja un nomira. Kādu lielu cerību tas piedāvā tev pasaulē, kas pati par sevi nepiedāvā vispār nekādu cerību? __

Laikmetu ilgas

Jēzus Kristus ir gan draudzes, gan pasaules Kungs. Viņa nākšana ir Vecās Derības izglābto kopienas (tā sniedzās daudz tālāk par jūdu tautu) ilgu papildījums. Jēzus nākšana, īpaši Viņa ciešanas un augšāmcelšanās, pieteica jaunu laikmetu, kurā evaņģēlija sniedzamības robežās izzūd atšķirība starp jūdiem un pagāniem. Jeruzāleme palika centrs, vismaz uz kādu laiku. Tomēr aiziešanas iemesls vairs nebija Hēroda templis Jeruzālemē, bet pie Kristus atgriezušies jūdi; viņi bija kļuvuši par dzīvu templi. Šie kristīgie jūdi tad arī būs patiesais Israēla "atlikums".

Šis pasaulplašās, universālās misijas paziņojums par Kristu kā visu tautu Glābēju tika atkārtots pie Viņa dzimšanas, Viņa bērnības laikā un kristībās.

Ko šie panti māca par Jēzus universālo misiju pasaulei?

Lūk. 2:8-14 _____

Lūk. 2:25-33 _____

Lūk. 3:3-6 _____

Jāņa 1:29 _____

Nav šaubu, Jēzus nāca kā visas cilvēces Glābējs. Ko šī patiesība mums nozīmē misijas kontekstā?

"Mūsu draudzēs ir jāatdzīvina misijas gars. Katram draudzes loceklim vajadzētu pētīt, kā palīdzēt virzīt uz priekšu Dieva darbu gan vietējos misijas laukos, gan svešās zemēs. Tiek darīta tikko tūkstošā daļa no tā darba, kas ir jāpadara misijas laukos. Dievs aicina Savus darbiniekus pievienot Viņam jaunas teritorijas. Ir bagātīgi darba lauki, kas gaida uzticīgus strādniekus." (E. Vaita "Liecības draudzei" 6. sēj., 29. lpp.)

Misija jūdiem

“Es neesmu sūtīts ne pie viena cita kā vienīgi pie Israēla nama pazudušajām avīm.” (Mat. 15:24)

Laikā starp Savu pirmo publisko uznācienu un krustā sišanu Jēzus vērsa Savu kalpošanu gandrīz tikai uz jūdiem, īpaši Galilejā. Kungs sevi pirmkārt vēltīja Israēlam. Pirms krusta pagāni labo vēsti bija saņēmuši pavisam nedaudz. Acīmredzot Jēzus gribēja pamodināt jūdu tautu, lai tā apzinātos savu vietu, nolūku un lommu Dieva misijā par pazudušo cilvēci. Israēlam bija jādod iespēja būt par lieciniekiem, kas nes Dieva vēsti pasaulei.

Izlasī Mat. 10:5, 6! Kāpēc Jēzus to teica? Kā tu saproti šos vārdus universālās Kristus misijas kontekstā? Salīdzini tos ar Mat. 28:19! _____

Pārdomājot Jēzus dzīvi un kalpošanu, mums vajadzētu ievērot skaidru atšķirību starp Viņa domāšanu, ideāliem, principiem un plānošanu no vienas puses un veidu, kā Viņš piepildīja šos nolūkus, no otras puses. Savā ikdienas dzīvē un kalpošanā Viņš identificēja Sevi ar jūdu kultūru, tieši tā, kā Vecā Derība pravietoja par Mesiju. Bet Viņa iemiesošanās bija attiecināma universāli. Ar Savu nāvi un augšāmcelšanos Viņš nesa pasaules grēkus (Jāņa 1:29).

Šeit mēs varam redzēt svarīgu Bībeles principu misijas īstenošanai. Ar pirmo soli tika radīts centrs stipra un stabila ģeogrāfiskā un kultūras pamata izveidošanai: Israēls un jūdu tauta. Kad tas bija paveikts, misijai vajadzēja attīstīties uz āru no centra uz visām pusēm.

Padomā par savu dzimto draudzi. Cik labi tai izdodas atdarināt augstāk izteiktās domas – tas ir, radīt stipru un stabilu pamatu, kas spēj aizsniegt citus? Kā tu vari izvairīties no briesmām, ar kurām saskaras daudzas draudzes, kas ir orientētas uz sevi, uztraucas pašas par savām vajadzībām, atstājot novārtā liecināšanu un misiju? _____

Misija pagāniem

Lai gan Jēzus lielāko daļu Sava laika pavadīja starp jūdiem, kalpojot viņiem viņu kultūras kontekstā, Viņš skaidri Savā mācībā un kalpošanā parādīja, ka Viņa misija ir universāla. Evaņģēlijs ir jāsludina visām tautām, sākot ar Israēlu. Pagānu glābšana ir daļa no Dieva plāna. Tas bija ietverts Jēzus mācībā.

Kā šis Jēzus mācības norāda uz misiju tiem cilvēkiem, kas nebija jūdi?

Mat. 5:13, 14 _____

Marka 14:9 _____

Lūk. 14:10-24 _____

Mat. 13:36-43 _____

Neņemot vērā faktu, ka Jēzus kalpoja galvenokārt starp jūdiem, nav šaubu, ka jau no paša sākuma Viņa misija bija domāta visai pasaulei. Viņa kristībās Jānis Kristītājs skaidri pateica: "Nākamajā dienā Jānis redzēja Jēzu nākam pie viņa un sacīja: "Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku."" (Jāņa 1:29)

Vārds "pasaule" (grieķu val. "kosmos") parādās evaņģēlijos aptuveni simts reižu. Puse no tām runā par Jēzus kā Pestītāja pasaulplašo darba lauku.

Līdzībā Lūk. 14:16-24 tie, kas bija aicināti, atrada visu veidu aizbildinājumus, lai neietu. Izlasi šos aizbildinājumus vēlreiz! Vienā ziņā, neviens no tiem nebija nesaprātīgs. Kādu svarīgu mācību mums vajadzētu no tā paņemt sev? _____

Liels uzdevums

40 dienas starp augšāmcelšanos un debesbraukšanu Jēzus pavādīja galvenokārt sagatavojot mācekļus un Savu draudzi pasaulplašai evaņģelizācijai. Vislabāk zināmais un visvairāk citētais debesbraukšanas apraksts ir Mateja evaņģēlijā. Tomēr šī perioda laikā bija arī citi gadījumi, kad augšāmceltais Kristus sniedza tālākas detaļas lielā uzdevuma sakarā. Divas reizes Viņš parādījās Jeruzālemē, divas – Galilejā (viena no tām bija pie Tibērijas jūras, otra – uz kalna) un sanāksmē, par ko ziņots Apustuļu darbos (1:1-14).

Ir seši konkrēti gadījumi evaņģēlijos, kuros liels uzdevums ir apskatīts no dažādiem skatu punktiem: uz Galilejas kalna (Mat. 28:18-20); pie galda (Marka 16:15-20); uz Emmausas ceļa (Lūk. 24:13-31); augšistabā (Jāņa 20:19-31); jūras krastā (Jāņa 21:4-25); brīdī, kad Viņš tika paņemts uz Debesīm (Ap.d. 1:1-11). Kādi pamatelementi ir kopīgi visiem šiem gadījumiem? _____

Svētā Gara spēkā un paklausot Jēzus vārdiem, apustuļi ātri izgāja uz visām senās pasaules pusēm. Pāvils sludināja Vidusjūras ziemeļu krastā; Filips strādāja Samarijā. Saskaņā ar agrīnu kristiešu tradīciju, Matejs ceļoja uz Etiopiju un Toms uz Indiju.

Lai gan sākums bija mazs un pretestība liela, Kunga žēlastībā šie uzticīgie sekotāji varēja izplatīt evaņģēlija vēsti pasaulei. Lai arī kādi bija viņu trūkumi, vājības, bailes, šaubas un cīņas, viņi pieņēma aicinājumu un strādāja pasaules glābšanas labā. Tas ir, to, ko viņi iemācījās no Jēzus, ko viņi bija saņēmuši no Jēzus, viņi centās līdzdalīt citiem. Vai tieši to neozīmē būt kristietim?

Kas tev ir dots Kristū? Kā tavai atbildei (kas tev ir dots Kristū) vajadzētu ietekmēt tavu attieksmi pret liecību un misiju citiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Saskaņā ar Mateja evaņģēliju Jēzus paredzēja, ka "šis Valstības evaņģēlijs tiks pasludināts visā pasaulē par liecību visām tautām, un tad nāks gals" (Mat. 24:14). Vienlaikus Raksti padara skaidru vēl kādu citu jautājumu: "Bet to dienu vai stundu neviens nezina – nedz eņģeļi debesīs, nedz Dēls, vienīgi Tēvs." (Mat. 24:36) Ievēro arī Jēzus vārdus: "Nav jūsu daļa zināt laiku vai stundu, ko Tēvs ir nolīcis savā varā." (Ap.d. 1:7)

Tāpēc, lai gan labā evaņģēlija vēsts tiek sludināta kā nekad iepriekš un lai gan mēs ticam, ka Kristus nāks drīz, mēs nedrīkstam iekrist datumos un prātošanā par tiem. "Mums nevajadzētu iesaistīties prātojumos par laikiem un datumiem, ko Dievs nav atklājis. Jēzus lika Saviem mācekļiem 'būt modriem', bet nedeva konkrētu laiku. Viņa sekotājiem ir jābūt tiem, kas klausā sava Kapteiņa pavēles. Viņiem ir jābūt modriem, jāgaida, jālūdz un jāstrādā, tuvojoties Kunga nākšanas laikam." (E. Vaita "The Advent Review and Sabbath Herald" 1892. g. 22. marts.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Neskatoties uz skaidro mācību par Kristus nākšanas datumu nenoteikšanu, nepaiet pat ne gads, kad mēs ziņās atkal dzirdam par kādu kristiešu grupu, kas ir nospraudusi Kristus atgriešanās datumu. Kā tu domā, kāpēc cilvēki vēlas to darīt, ja neņemam vērā, ka tas ir labs paņēmieni, kā vairost ienākumus? (Galu galā, ja Jēzus nāks nākamā gada 19. jūnijā [vai jebkurā citā datumā], tad kāds labums no tavas naudas tagad?) Kāpēc kristiešu liecībai šajā pasaulē nāk par sliktu tas, ka šie datumi gadu no gada izrādās nepareizi? _____

2. Padomā par šķēršļiem, ar kādiem agrīnie ticīgie saskārās dažos pirmajos savas misijas gados, īpaši atceroties, ka viņi bija tik nelielā skaitā. Kādi ir daži no šiem šķēršļiem, ar ko mēs sastopamies misijas darbā mūsdienās? Ko mēs varam mācīties no agrīnās draudzes veiksmes stāstiem, kas var palīdzēt mums darīt to, uz ko mēs esam aicināti? _____

STARPKULTŪRU MISIJAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 4:4-30; Mat. 8:5-13; Marka 5:1-20; Mat. 15:21-28; Lūk. 17:-11-19; Jāņa 12:20-32.

ATMIŅAS PANTS:

“Redzi, mans kalps, ko es esmu izredzējis, mans mīļotais, uz ko man labs prāts; es likšu uz viņu savu Garu, un viņš pasludinās pagāniem tiesu.” (Mat. 12:18)

Interesanti, ka Jēzus tik daudz Savas dzīves agrīnos gadus pavadīja Galilejā, kas bija zināma kā “citu tautu Galileja” (Mat. 4:15), bez šaubām, nejudiskās ietekmes dēļ. Šajā reģionā, Nācaretē, Jēzus pavadīja lielāko daļu Savas dzīves, pirms Viņš sāka publisko kalpošanu. Sava izvietojuma dēļ Nācarete bija tuvu galvenajiem ceļiem, pa kuriem pārvietojās romiešu armijas vienības, kā arī tirgotāju karavānas. Tas nozīmē, ka Jēzus ir bijis kontaktā ar citu tautu pārstāvjiem visus Savas dzīves agrīnos gadus (nemaz nerunājot par Ēģiptē pavadīto laiku).

Pēc tam, kad Viņš bija atstumts Nācaretē (sk. Lūk. 4:16-31), Jēzus centrēja Savu kalpošanu uz kosmopolītisko Galilejas pilsētu Kapernaumu. Šie kontakti ar pagāniem un viņu pasauli būtiski ietekmēja Viņa kalpošanu un mācību. Pat ja arī Viņš pievērsās Israēlam, Viņa rūpe bija plašāka pasaule. Vairāk nekā trīs kalpošanas gadu laikā starp kristībām un debesbraukšanu, vismaz sešos gadījumos Jēzum bija tiešs kontakts ar citu tautu cilvēkiem. Šajā nedēļā mēs aplūkosim, kas evaņģēlijos rakstīts par šiem gadījumiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 22. augustā!

Samariete

Jēzus laikā senais Israēls bija sadalīts trīs provincēs: Galileja, Samarija un Jūdeja. Samarieši pielūdza Israēla Dievu un arī pagānu dievus, kas bija ievesti no svešām zemēm. Samarija apustuļiem bija ideāla kā sākotnējais misijas lauks, jo tas ģeogrāfiski bija tuvu Israēlam.

Izlasi Jāņa 4:4-30! Ko mēs varam mācīties no šī stāsta par to, kā Jēzus liecināja tiem, kas nebija jūdi? Kā Jēzus pārkāpa tradīciju robežas, lai aizsniegtu šo sievieti? _____

Samariete bija vērīga, viņa labi pārzināja savas tautas vēsturi un uzdeva inteligentus jautājumus. Tomēr Jēzus izvēlējās no viņas jautājumiem un apgalvojumiem to, kas sievietei garīgā ziņā nāktu par labu. Vienīgais punkts, kurā Jēzus izmainīja sarunu, bija tad, kad Viņš teica, lai viņa atved savu vīru, labi zinādamas, ka viņa nav precējusies, bet ir bijusi kopā ar vairākiem vīriešiem. Protams, lūdzot to darīt, Viņš atvēra Sev ceļu, lai varētu viņu aizsniegt, kaut arī viņa jutās neērti. Neskatoties uz to, ar šādu rīcību Viņš varēja liecināt viņai spēcīgā veidā.

Mums arī nevajadzētu palaist garām to, kas notika Jāņa 4:27. Mācekļi bija pārsteigti, jo Jēzus sarunājās ar šo svešo sievieti. Jēzus pārkāpa vairākus jūdu ieradumus: pirmkārt, viņš lūdza samarietei dot Viņam dzert; otrkārt, Viņš bija vienatnē ar viņu. Israēlā vīrieti nedrīkstēja redzēt vienatnē ar sievieti, ja viņa nebija precējusies. Jēzus sekoja jūdu ieradumiem, esot Israēlā. Bet Samarija bija ārpus jūdu teritorijas un tajā nevaldīja jūdu tradīcijas, lai gan, kā mēs esam redzējuši citur, Jēzus nodalīja cilvēku izveidotas tradīcijas no Dieva pavēlēm un priekšrakstiem.

*Cik tālu tu esi gatavs iziet no savas "komforta zonas", lai kalpotu citiem?
Cik tālu tev vajadzētu iziet? _____*

Romiešu virsnieks

Izlasi Mat.85-13 (sk. arī Lūk. 7:1-10)! Ko šis stāsts māca mums par to, kā pat vislielākās kultūras atšķirības var tikt pārkāptas evaņģēlija dēļ? _____

Kapernaumā romiešu centurions (100 cilvēku vadonis) meklēja Jēzu. Jūdiem nepatika romiešu armija, kas viņus bija okupējusi, un daudzi romieši ienīda jūdus. Neņemot vērā šīs milzīgās kultūras un politiskās atšķirības, mēs varam redzēt ciešas attiecības starp šo romieti un jūdiem.

Lūkas evaņģēlijā ir teikts, ka virsnieks devās pie "jūdu vecajiem" (Lūk. 7:3) un lūdza viņiem atvest Jēzu. Pārsteidzoši ir tas, ka viņi tieši to darīja, lūdzot Jēzu nākt dziedināt virsnieka kalpu. Kas bija šie vecaji? Pantā tas nav pateikts, bet šķiet, ka viņi bija saistīti ar Jēzu citādi nekā pārējie vadītāji.

Virsnieks acīmredzot bija ticības vīrs. Viņa vārdi Jēzum, "dod tikai pavēli, un mans kalps būs dziedināts" (Mat. 8:8), bija neticama liecība viņa ticībai. Virsnieks "negaidīja, kad ieraudzīs, vai jūdi paši pieņem To, kas apgalvo esam viņu Mesija. Kad "gaisma, kas nāca pasaulē un spīd visiem cilvēkiem," (Jāņa 1:9) nāca pār viņu, viņš, lai gan atradās tālu prom, ieraudzīja Dieva Dēla godību." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 317. lpp.)

Virsnieks saprata un cienīja jūdu reliģisko jūtīgumu. Viņš zināja, ka saskaņā ar likumu jūdiem nebija atļauts ieiet pagānu mājā. Tāpēc viņš lūdza, lai Jēzus kalpo no attāluma. Kalps tika dziedināts. Pagānu virsnieka ticība tika atalgota. Jēzus norādīja, ka virsnieks bija prototips lielajai dienai, kad ļaudis no visas pasaules Mesijas mielastā pievienosies jūdu sentēviem.

Lai arī ko varētu paņemt no šiem dziedināšanas ziņojumiem, mēs varam redzēt, ka lielas kultūras atšķirības nespēja sadalīt jūdus un šo romieti. Kādas mācības mēs varam paņemt no tā par to, kā mums ir jāmācās pārvarēt visas kultūras atšķirības, kādas vien iespējams (ar tīru sirdsapziņu), lai aizsniegtu citus? _____

Dēmonu izdzīšana

Izlasi Marka 5:1-20 un Mat. 15:21-28! Kā šie stāsti palīdz mums saprast Jēzus izturēšanos pret tiem, kas nebija jūdi? Kā saprast Jēzus vārdus kānaānietei? Kādu mācību vajadzētu uztvert mācekļiem, redzot Jēzu kalpojām tiem, kas nebija daļa no derības ļaudīm? _____

Gerasas apgabals atradās Galilejas jūras austrumu krastā. Tas bija reģions, ko kādreiz bija pārvaldījuši grieķi, bet tagad tas bija kļuvis par romiešu Jūdejas provinci. Vīrs no Gerasas neapšaubāmi bija apsēsts, un viņa apsēstība atklājās šausmīgos veidos. Viņam patiešām bija nepieciešama dievišķa palīdzība, ko viņš arī saņēma.

To, ka atbrīvošana notika pagānu teritorijā, apstiprina cūku klātbūtne. Interesanti atzīmēt, kāda bija reakcija uz šo ekonomisko zaudējumu, kad cūkas noslīka. Pilsētas iedzīvotāji lūdza Jēzu aiziet no viņu teritorijas. Jēzus savukārt lika dziedinātajam vīram palikt. Viņam bija jāliecina savai tautai par Jēzu. Nav šaubu, ka viņa izmainītā dzīve, pat vairāk nekā viņa vārdi, bija spēcīga liecība.

Vēl vienā gadījumā sidoniešu meiteni “dēmons briesmīgi mocīja” (Mat. 15:22). Viņas māte, kānaāniete, ilustrēja šī reģiona kultūru saplūdumu. Viņas kānaāniešu senči tika izraidīti no savas zemes, kad Israēls iemantoja to Jozuas vadībā. Šeit mēs atkal redzam, ka Jēzus aizsniedz tos, kas nepiederēja Israēlam.

Runājot ar viņu, Jēzus lietoja skarbu valodu, pielīdzinot viņas tautu suņiem, bet tas pārbaudīja viņas ticību un parādīja viņas pazemīgo labprātību, lai iegūtu vajadzīgo palīdzību.

“Jēzus ir apmierināts. Viņš ir pārbaudījis šīs sievietes ticību. Ar savu izturēšanos Viņš ir parādījis, ka tā, kuru uzskatīja par šķirtu no Israēla, nav vairs svešiniece, bet tāds pats Dieva bērns, un kā bērnam tai ir tiesības uz Tēva dāvanām. Tādēļ Kristus izpilda viņas lūgumu un pabeidz mācekļiem domāto pamācību.” (E. Vaita “Laikmetu ilgas” 401. lpp.)

Mācība bija tāda, ka, pretēji viņu izpratnei, evaņģēlija darbs ir domāts ne tikai jūdiem, bet ir jāiet arī pie citām tautām.

Desmit spitālīgie

Izlasi Lūk. 17:11-19! Kādas mācības mums šeit atklātas, neņemot vērā mūsu tautību vai izcelsmi? _____

Vispirms ievēro, ka visi nelaimīgie vīri pazina Jēzu. Viņi lietoja gan Viņa vārdu, gan titulu, lūdzot Viņa iejaukšanos. Pārsteidzošs ir arī tas, ka viņi netika šķīstīti nekavējoties. Viņiem vienkārši lika iet un rādīties priesteriem, kā rakstīts 3. Moz. 14:2. Fakts, ka viņi vienkārši pagriezās un aizgāja, parāda, ka viņi ticēja Viņa dziedinošajam spēkam.

Tomēr tikai samarietis izteica atzinību tam, ko Jēzus bija darījis. Deviņi pārējie neaizmirsu aiziet pie priesteriem, bet viņi nepateica paldies savam Ārstam. Samarietis, kā pantā teikts, atgriezās pat pirms viņš bija bijis pie priesteriem. Lai gan pants nesaka, ka pārējie deviņi bija jūdi, ņemot vērā vietu, tas tā varētu būt. Bez tam fakts, ka Lūka īpaši nosauca viņu par samarieti un Jēzus par "cittautieti" (Lūk. 17:18), atklāj, ka pārējie deviņi patiešām bija jūdi. Lai gan jūdi neielaidās darījumos ar samariešiem, slimības dēļ barjeras tika pārkāptas. Kopīga neveiksme un traģēdija, ko Alberts Šveicers apzīmēja kā "sadraudzība ciešanās", bija salauzusi etnisko sienu. Kopīgā vajadzība pēc šķīstīšanas, dziedināšanas un glābšanas bija viņus kopīgi aizvedusi pie Jēzus.

Neskatoties uz to, samarieši un citi svešinieki nebija tiešais Jēzus kalpošanas mērķis: "Es neesmu sūtīts ne pie viena cita kā vienīgi pie Israēla nama pazudušajām avīm." (Mat. 15:24) Viņa plāns bija vispirms izveidot spēcīgu misijas bāzi starp jūdiem. Tomēr caur kalpošanu Viņš apliecināja Saviem sekotājiem, ka evaņģēlijam vajadzētu iet pa visu pasauli. Lai gan tas kļuva skaidrs tikai pēc Viņa augšāmcelšanās, pat pirms tam Jēzus darīja lietas, kurām bija jāatver mācekļu prāti domai, ka pasaules misijai ir jāklūst par viņu galveno uzdevumu.

Lai gan šie cilvēki parādīja ticību, tikai viens atgriezās un pateicās Kungam par to, ko bija saņēmis. Ko tas stāsta mums par to, kāpēc slava un pateicība ir tik svarīga ticībai? Par ko tev ir jāpasakās? Padomā, cik daudz laimīgāks tu būtu, ja pastāvīgi turētu tās acu priekšā! Vai var būt kaut kas vēl labāks par pateicību Dievam? _____

Grieķi un Jēzus

"Starp tiem, kas bija atnākuši uz svētkiem, lai pielūgtu Dievu, bija arī kādi grieķi. Tie nāca pie Filipa, kas bija no Bētsaīdas Galilejā, un lūdza viņu: "Kungs, mēs gribam redzēt Jēzu!" Filips nāca un pateica to Andrejam, un Andrejs un Filips pateica Jēzum. Bet Jēzus tiem atbildēja: "Ir pienākusi stunda, kurā Cilvēka Dēls tiks pagodināts."" (Jāņa 12:20-23) Kā šis gadījums palīdz mums saprast visu cilvēku sirds saucienu pēc glābšanas, cerības, kā arī pēc atbildēm, kas ir atrodamas tikai Jēzū?_____

Iespējams, ka šie grieķi bija pievērsti jūdaismam, jo viņiem bija atļauts ieiet tempļa zonā, vismaz līdz pagānu pagalmam. Komentētāji raksta, ka grieķi devās pie Filipa, kas, lai gan bija jūds, bija ar grieķu vārdu, kas varēja viņiem būt piesaistoši. Tādējādi, lai gan kristiešu darbu var darīt svešzemju misionāri, kam ir kultūras izjūta un līdzjūtīga sapratne pret cilvēkiem, ko viņi grib mantot Kristum, visefektīvāko darbu var padarīt tie cilvēki, kuru izcelsme ir tāda pati kā mērķgrupai.

Grieķi ieradās tikai dažas dienas pirms Jēzus krustā sišanas. Viņi, bez šaubām, bija pārsteigti, dzirdot Viņa vārdus par Savām ciešanām, nāvi un galējo uzvaru. (Arī viņiem balss no debesīm lika par kaut ko padomāt.) Jēzus droši vien saņēma iedrošinājumu, redzot viņu ilgas "redzēt" Viņu. Viņu nākšana norādīja uz sākumu pasaules evaņģelizācijai. To paredzēja pat farizeji, kas izsaucās: "Visa pasaule aizgājusi Viņam līdzi!" (Jāņa 12:19)

Šeit mēs redzam cilvēkus, kas ir ārpus jūdaisma, bet grib redzēt Jēzu. Kāda tā ir zīme tam, ka pasaule ir gatava Viņa salīdzinošajai nāvei! Šie grieķi, ainojot pasaules tautas, ciltis un valodas, tika vilkti pie Viņa. Drīz Glābēja krusts vilks pie Sevis cilvēkus no visām zemēm un visos turpmākajos laikos (32. p.). Mācekļi atradīs pasauli gatavu uzņemt evaņģēliju.

Izlasi Jāņa 12:20-32! Ko Jēzus saka par dzīvības zaudēšanu, lai to paturētu? Kāpēc tam, ko Viņš teica, bija tiešs konteksts? Kā tu esi piedzīvojis to, par ko Viņš šeit runā?_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Un es jums saku: daudzi nāks no austrumiem un rietumiem un sēdēs kopā ar Ābrahāmu, Īzaku un Jēkabu Debesu valstībā, bet Valstības dēli tiks izgrūsti ārā tumsībā; tur būs vaimanas un zobu griešana.” (Mat. 8:11, 12) Lai gan šie vārdi ir izteikti īpašā kontekstā īpašiem cilvēkiem, mums vajadzētu ieraudzīt principu. Tiem, kam ir dotas lielas privilēģijas, lielas priekšrocības garīgo un teoloģisko patiesību ziņā, ir jābūt uzmanīgiem. Ir viegli kļūt bezrūpīgam pret patiesībām, kas mums ir dotas, patiesībām, ko atsevišķos gadījumos neviens cits nesludina un nemāca. Vispirms mums ir jāpārlicinās, ka paši esam nopamatojušies šajās patiesībās. Tad, otrkārt, mums ir jābūt labprātīgiem mācīt tās tiem, kas tās nezina.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Krusts ir parādījis mums absolūtu visu cilvēku vienlīdzību. Dieva priekšā visi ir grēcinieki, un mums ir vajadzīga žēlastība, lai tiktu glābti. Neskatoties uz to, daudzas grupas bieži uzskata sevi par pārākām nekā citi. Tas ir bieži sastopams un ir bijis visā vēsturē. Kā ir ar tevi un ar tavu etnisko, sociālo, finansiālo un kultūras grupu? Kādos veidos tu turies pie pārākuma izjūtas (un nemuļķo sevi – tu to dari) pār citiem, kas nav tādi kā tu? Kas nepareizs ir šādā attieksmē, un kā tu vari mācīties krusta pakājē, lai to izmainītu? _____

2. Sieviete pie akas devās atpakaļ un liecināja savai tautai par Jēzu. Ko tas mums māca par misijām un to, cik svarīgi ir izmantot tos, kas pieder konkrētai kultūrai, lai aizsniegtu pārējos šīs kultūras locekļus? _____

3. Grieķi gribēja redzēt Jēzu. Nav šaubu, viņi bija dzirdējuši par Viņu un paši bija redzējuši dažas lietas, ko Viņš bija darījis. Jēzus, protams, tagad ir Debesīs, un draudze, Viņa ļaudis, ir Viņa pārstāvji virs zemes. Ko tas nozīmē mums attiecībā uz to, kā mēs dzīvojam un kāda ir mūsu liecība? _____

PĒTERIS UN PAGĀNI

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ap. d. 2:5-21; 10:1-8, 23-48; Rom. 2:14-16; Ap. d. 10:9-22; 11:1-10; 15:1-35.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad Pēteris tiem sacīja: “Atgriezieties no grēkiem, un lai jūs ikviens topat kristīti Jēzus Kristus vārdā grēku piedošanai, un jūs saņemsiet Svētā Gara dāvanu. Jo šis ir apsolījums jums, jūsu bērniem un visiem, kas vēl ir tālu, ko pieaicinās Kungs, mūsu Dievs.”” (Ap.d. 2:38, 39)

Pēteris bija pirmais apustulis, kam bija jāsludina glābšana pagāniem. Viņš turpināja vadīt draudzi daudzus gadus pēc tās dibināšanas, pat pēc tam, kad Pāvils bija kļuvis par īpašu misionāru pagāniem. Pēteris kopā ar Pāvilu palīdzēja agrīnajai draudzei un tās vadītājiem, galvenokārt jūdiem, saprast lielā uzdevuma universālo raksturu.

Pēteris strādāja pie draudzes viengabalainības, apvienojot no pagāniem kristietībai pievērstos, kas nezināja jūdu kultūras smalkākās nianses, un jūdu ticīgos, kuru ieradumi sliecās pieņemt dievišķās pilnības raksturu. Līdzīgi visiem misionāriem celmlaužiem, Pēterim bija jāizšķir starp nemainīgo dievišķo pilnību un tiem ieradumiem, kas bija kultūras iezīme un relatīvi, neatstājot sekas uz ticīgā dzīvi ne jūdam, ne pagānam. Līdz ar to Pēteris bija tas, kas Jeruzālemes koncilā par pagāniem paziņoja, ka Dievs, “šķīstīdams viņu sirdis ar ticību, nav licis nekādu atšķirību starp mums un viņiem” (Ap. d. 15:9), un kas palīdzēja tikt galā ar jautājumiem, kas apdraudēja agrīnās draudzes vienotību.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. augustā!

Pēteris Vasarsvētkos

Jēzus pēdējie vārdi pirms debesbraukšanas bija par misiju: "Bet jūs saņemsiet Svētā Gara spēku, kas nāks pār jums, un jūs būsiet mani liecinieki gan Jeruzālemē un visā Jūdejā, gan Samarijā un līdz pat pasaules galam." (Ap.d. 1:8) Šeit atkal mēs redzam norādījumu izplatīt evaņģēliju pa visu pasauli. Tikai 50 dienas vēlāk šis aicinājums sāka atklāties, un Pēterim tajā bija galvenā loma.

Izlasi Ap. d. 2:5-21! Kā šis notikums parāda Dieva nodomu, lai evaņģēlijs izplatītos pa visu pasauli, un to, kādai bija jābūt jūdu lomai šajā izplatīšanā?

Pirmais lielais uzdevums tika izpildīts Vasarsvētku dienā. Svētā Gara izliešanai bija savs nolūks, lai evaņģēlijs izplatītos pasaulē. Šī pirmā Svētā Gara izliešanās Vasarsvētku dienā deva lieliskus rezultātus. Tomēr tā bija tikai priekšspēle vēl lielākiem rezultātiem turpmākajos gados.

Pētera svētruna satur dažus galvenos jautājumus, kas ir noderīgi vēl mūsdienās:

1. Vecās Derības pravietojumi un apsolījumi ir piepildījušies Kristū (Ap. d. 2:17-21). Šī patiesība atklājās spēcīgos darbos, zīmēs, kas pavadīja Viņa kalpošanu, kā arī Viņa nāvē un augšāmcelšanā (22.-24. p.).

2. Jēzus tika paaugstināts un apsēdās pie Dieva labās rokas, un tagad ir Kristus (Mesija) un Kungs pāri visam (33.-36. p.). Viņā visi, kas nožēlo un tiek kristīti, saņems grēku piedošanu (38., 39. p.).

Šeit mēs redzam aktīvu un daiļrunīgu mācekli Pēteri, nostājamies par Savu ticību Jēzū. Jēzus viņu aicināja būt spēcīgam vadītājam draudzes agrīnajās dienās. Lai gan ne tik kosmopolītisks, efektīgs un pielāgoties spējīgs citām kultūrām un reliģijām kā apustulis Pāvils (sk. Gal. 2:11-14), Pēteris atvēra ceļu, lai evaņģēlijs varētu nonākt pie 15 tautām, sludinot izklīdinātajiem jūdiem Jeruzālemē. Šādi viņš izmantoja ļoti svarīgu tiltu, lai aiznestu labo vēsti uz sava laika Vidējo Austrumu pasauli.

Kā Vasarsvētku stāsts atklāj mūsu galējo vajadzību pēc Svētā Gara savā dzīvē? Kādas izvēles mēs varam izdarīt, lai būtu vairāk sagatavoti Gara vadībai?

Kornēlija atgriešanās: 1. daļa

Izlasi Ap. d. 10:1-8, 23:48! Ko stāsts par šo pagānu, kas kļuva par Jēzus sekotāju, māca mums par glābšanu un liecināšanu? _____

Kornēlija, romiešu virsnieka un pagāna, atgriešanās tiek saukta par pagānu Vasarsvētkiem. Tas ir svarīgs stāsts Apustuļu darbos, kas runā par visšķeļošāko jautājumu, ar ko saskārās agrīnā draudze – vai pagāns var kļūt par kristieti, vispirms neklūstot par jūdu?

Romiešu armijas centrs visā Jūdejā, tai skaitā Jeruzālemē, bija Cēzareja. Kornēlijs acīmredzot bija viens no sešiem centurioniem, kas komandēja 600 kareivjus, kas veidoja šeit izvietoto itāļu kohortu. Viņa vārds norāda uz viņa izcelsmi no izcilas romiešu militārās ģimenes, no kuras iepriekš bija nācis komandieris, kas bija sakāvis Hanibālu, Kartāgas karavadoni, kas bija gadiem ilgi postījis Romu. Vēl svarīgāk ir tas, ka Kornēlijs bija dievbijīgs cilvēks, kas baudīja garīgu sadraudzību ar savu ģimeni, regulāri lūdza un bija dāsns pret tiem, kas bija trūķumā. Dievs uzklausa viņa lūgšanas un sūtīja pie viņa eņģeli ar īpašu vēsti.

“Ticēdams Dievam kā Debesu un Zemes Radītājam, Kornēlijs Viņu godāja, atzina Viņu varu un meklēja Tā padomu visās dzīves gaitās. Viņš bija uzticīgs Jehovam gan mājās, gan pildot dienesta pienākumus. Savā namā viņš bija uzcēlis Kungam altāri, jo neuzdrošinājās īstenot savus nodomus vai uzņemties atbildību bez Dieva palīdzības.” (E. Vaita “Apustuļu darbi” 133. lpp.)

Ievēro arī, kas notika, kad Kornēlijs beidzot satika Pēteri. Viņš zemojās un pielūdza viņu – šai rīcībai vajadzēja iedvest šausmas Pēterī. Mēs varam redzēt, ka šim pagānam, lai gan viņš bija Dievam tuvs un nodevies cilvēks, vēl joprojām bija daudz patiesību, ko mācīties, pat pašā pamatlīmenī. Tomēr nav arī šaubu, ka viņš tās apguva.

Kādas ir Kornēlija rakstura iezīmes, kaut arī viņš daudz ko nezināja, ko mums vajadzētu pārņemt savā garīgajā dzīvē? _____

Kornēlija atgriešanās: 2. daļa

“Tad Pēteris tos uzrunāja: “Patiesi, es saprotu, ka Dievs cilvēku neskata pēc ārienes, bet ikvienā tautā viņš pieņem katru, kas viņa bīstas un ir taisns savos darbos.” (Ap.d. 10:34, 35) Lai gan mums šie vārdi nešķiet revolucionāri, tā bija pārsteidzoša atziņa, kas nāca no Pētera mutes. Mums ir jāatceras, kas bija Pēteris, no kurienes viņš nāca un ar kādu attieksmi viņš vēl joprojām cīnījās. (Sk. Gal. 2:11-16) Tomēr nav šaubu, ka pieredze ar Kornēliju palīdzēja viņam vēl skaidrāk saskatīt savas kļūdas un labāk saprast, kāds ir Dieva nodoms ar evaņģēlija vēsti.

Izlasi Ap.d. 10:33! Ko Kornēlijs teica Pēterim, kas parādīja, ka, lai gan viņš daudz ko nezina, viņš tomēr saprot, ka sekot Kungam nozīmē arī paklausīt Viņam? _____

Izlasi Ap.d. 11:14! Kas šeit ir pateikts tāds, kas parāda, ka mums ir jānes evaņģēlijs pat tādām dievbijīgam cilvēkam kā Kornēlijam? _____

Kā Rom. 2:14-16 palīdz mums saprast, kas notika ar Kornēliju? _____

Kā mēs redzējām, Kornēlijs bija pagāns, kas “bijās Dievu” (Ap.d. 10:2), lai gan vēl joprojām viņam bija daudz jāmācās (vai ne?). Neskatoties uz to, viņa gavēšana, lūgšanas un žēlastības dāvanu došana atklāja, ka viņa sirds ir atvērta Kungam. Un līdz ar to, kad pienāca īstais laiks, Dievs darīja brīnumu viņa dzīvē.

Svarīgi ir atcerēties šajā ziņojumā, ka, lai gan Kornēlijam parādījās eņģelis, tas nesludināja viņam evaņģēliju, bet gan pavēra ceļu, lai satiktu Pēteri, kas pēc tam pastāstīja viņam par Jēzu (sk. Ap.d. 10:34-44). Mēs varam šeit redzēt piemēru, kā Kungs izmanto cilvēkus kā Savus vēstnešus pasaulē.

Pētera vīzija

Kā mēs redzējām vakar, ar laiku Pēteris ieguva kontaktu ar Kornēliju, viņam bija izmainīta attieksme attiecībā uz pagāniem, ko citi jūdu ticīgie vēl nebija sapratuši (sk. Ap.d. 10:44, 45). Kas izmainīja Pēteri? _____

Izlasi Ap.d. 10:9-22 un 11:1-10! Kas šajos pantos ir teikts par to, cik dziļi iesakņojusies bija viņa nepareizā attieksme, ka bija pat vajadzīgs kaut kas tāds, lai atvērtu viņa prātu? _____

Kornēlija atgriešanās un Pētera loma liecināšanas darbā bija tik svarīga draudzes misijai, ka Dievs to atklāja pārdabiskā veidā gan pašam misionāram, gan viņa vēlākajam namatēvam: kamēr eņģelis apmeklēja Kornēliju, Pēterim tika dota atklāsmē.

Bez tam, Pēteris uzkavējās Jafā pie ādmiņa (Ap.d. 9:43; 10:6, 32) – šai detaļai nevajadzētu paiet garām. Miecēšana un ādmiņi bija pretīgi jūdiem, jo viņi darbojās ar mirušiem ķermeņiem un procesā izmantoja ekskrētus. Miecētavas nebija atļauts taisīt pilsētās. Ievēro, ka Sīmanis dzīvoja "pie jūras".

Pētera uzkavēšanās pie ādmiņa norāda, ka viņš jau pirms atklāsmes bija sapratis, ka kāda no viņa iepriekšējām attieksmēm nesaskanēja ar evaņģēliju. Gan Pēterim, gan Kornēlija ģimenei vajadzēja atbrīvoties no zināmas kultūras bagāžas. Visi cilvēki, ko Pētera atklāsmē ainoja dažādi dzīvnieki, ir Dieva bērni.

Pētera aicinājums liecināt Kornēlijam ietvēra to, ka, lai gan Dievs pieņem visus cilvēkus, visas reliģijas nav vienādi pieņemamas. Kornēlijs jau bija "reliģisks" cilvēks, līdzīgi gandrīz jebkuram citam senajā sabiedrībā. Kā kareivis viņš bija iepazinis Mitras pielūgsmi, un kā virsnieks viņš bija piedalījies imperatora pielūgsmē. Bet tas Dievam nebija pieņemams.

Šeit ir mācība šodien tiem, kas tuvojas nekristīgām reliģijām, uzskatot tās par vienlīdzīgām ar kristietību. Lai gan reizēm tas tiek darīts politiska korektuma garā, šāda attieksme aizskalo Bībeles apgalvojumu par kristietības neatkarīgumu un pabeigtību.

Kā mēs parādām cieņu pret cilvēkiem, kuru ticība, kā mēs uzskatām, ir nepareiza, neradot iespaidu, ka mēs paši respektējam šo ticību? Kāda ir atšķirība starp cieņas parādīšanu cilvēkiem un viņu ticības cienīšanu?

Jeruzālemes dekrēts

Sākotnējie panākumi pagānu misijas laukā radīja agrīnajai draudzei svarīgu jautājumu par pagāniem, kas sāka ticēt Jēzum, – pieņēma ticību, kas iesakņoja viņus Bībelē (Rom. 11:17).

Kad cilvēki no citām reliģijām un kultūrām pievienojas jau izveidotai ticīgo kopienai, vienmēr rodas spriedze. Šajā gadījumā jūdu kristieši, augstu vērtējot Vecās Derības likumu un rituālu prasības, pieņēma, ka pagāniem bija jāpieņem šie likumi un rituāli un jāpaklausā tiem. Svarīgākais jautājums bija apgraizšana, kas bija galvenais apliecinājums tam, ka vīrietis ir pievienojies jūdu kopienai, un simbolizēja saskaņošanos ar visām jūdaisma prasībām. Vai tiem, kas no pagānisma pievērsās kristietībai, vajadzētu tikt apgraizītiem? Daži jūdu kristieši Jūdejā noteikti tā domāja un apliecināja savu pārliecību stingrā teoloģiskā valodā: viņiem tas ir svarīgi, lai tiktu glābti.

Kas notika Jeruzālemes koncilā, kas palīdzēja atrisināt šo svarīgo jautājumu? (Ap.d. 15:1-35) _____

Lai gan jautājums par apgraizšanu bija galvenais iemesls, kāpēc tika sasaukts Jeruzālemes koncils, tajā tika pārrunāti daudzi ar kultūru saistīti ieradumi, ko evaņģēlijs neprasija no jaunajiem kristiešiem. Koncila dekrēts (23.-29. p.) radīja kopīgu platformu, lai jūdi un pagānu kristieši varētu pastāvēt kopā sadraudzībā. Jūdu pamatvērtībām tika parādīta cieņa, bet pagāniem bija atļauts izvairīties no apgraizšanas. Koncila lēmums bija gan praktisks, gan teoloģisks. Tas iedeva draudzei modeli, kā tikt galā ar jautājumiem un problēmām, pirms tie bija radījuši šķelšanos. Pieredzējuši misionāri mācās noteikt kristīgajai ticībai būtiskos jautājumus un pievērsties tiem, nevis uzkraut to, kas nav svarīgs ticībai.

Kādu mācību mēs varam gūt no Jeruzālemes koncila, kas var palīdzēt draudzei mūsdienās tikt galā ar strīdīgiem jautājumiem? Ko viņi darīja, kas var kalpot mums kā paraugs? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi E. Vaitas grāmatā "Apustuļu darbi" nodaļu "Jūds un pagāns" 188.-200. lpp.

"Pēteris pieminēja savu izbrīnu, kad, runājot patiesības vārdus Kornēlija namā sapulcētajiem, viņš kļuva par liecinieku, kā Svētais Gars pārņem viņa klausītājus – gan pagānus, gan jūdus. Tā pati gaisma un godība, kas atstaroja no apgraizītajiem jūdiem, spīdēja arī pār neapgraizīto pagānu sejām. Tas bija Dieva brīdinājums, lai Pēteris nevienu neuzskatītu kā pārāku par otru, jo Kristus asinis ikkatru var atbrīvot no visas nešķīstības. [...] Pētera uzruna sapulci noskaņoja tik tālu, ka tie spēja pacietīgi uz klausīt Pāvilu un Barnabu, kas dalījās savos piedzīvojumos, strādājot pagānu labā." (E. Vaita "Apustuļu darbi" 193., 194. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pētera atklāsme tiek skaidrota kā atbalsts argumentam, ka Vecās Derības uztura likumi vairs nav spēkā – īpaši kā attaisnojums nešķīstas gaļas ēšanai. Atklāsmes nozīmi skaidri atklāj pats Pēteris: "Nevienam cilvēkam nevajag saukt par apgānītu vai nešķīstu." (Ap.d. 10:28) Tāpēc atklāsme nebija par uzturu, bet par citu cilvēku kā Dieva bērnu pieņemšanu, neskatoties uz viņu etnisko izcelsmi, tautību, nodarbošanos vai reliģiju. Kāpēc tad cilvēki to izmanto kā argumentu uztura jautājumā? Ko tas mums stāsta, cik uzmanīgiem mums ir jābūt tajā, kā mēs izturamies pret Rakstiem?

2. Pārdomā vairāk Rom. 2:14-16! Kā mums kā draudzei vajadzētu attiekties pret šo domu, ja runa ir par misiju? Tas ir, ja tiem, kam nav rakstītā likuma, tas ir ierakstīts sirdī, kāpēc tad mums viņiem jāsludina? _____

3. Ceturtdienas tēmā mēs runājam par Jeruzālemes koncilu kā paraugu mūsdienu draudzei. Pārlasi vēlreiz pantus par koncilu (Ap. d. 15:1-35). Ko tajā izdarīja tādu, kas kalpo kā paraugs mūsdienu draudzei? Piemēram, aplūko šādas lietas: 1) personīgās liecības par misiju, 2) evaņģēlija loma, 3) Rakstu loma, 4) misijas loma un 5) kā cilvēki koncilā cits pret citu izturējās. _____

FILIPS KĀ MISIONĀRS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Kor. 4:18, Ap.d. 2:44-47, 4:34-37, 6:1-7, Ap.d. 8. nod., 21:7-10.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet jūs saņemsiet Svētā Gara spēku, kas nāks pār jums, un jūs būsiet mani liecinieki gan Jeruzālemē un visā Jūdejā, gan Samarijā un līdz pat pasaules galam.” (Ap.d. 1:8)

Pasaules misija bija galvenās augšāmceltā Kristus rūpes 40 dienu laikā no Viņa krustā sišanas līdz debesbraukšanai. Jaunā Derība satur vismaz piecus no Viņa lielā uzdevuma aprakstiem: Mat. 28:18-20, Marka 16:15, Lūk. 24:47-49, Jāņa 20:21, Ap.d. 1:5-8. Kopā tie veido visaugstāko uzdevumu, kāds jebkad ir dots kristiešiem. Starp pavēlēm bija ģeogrāfiska stratēģija misijai – no tās bāzes vietas Jeruzālemē līdz Jūdejai un Samarijai, un beigās līdz zemes galiem. Tā bija pavēle, ko viņi patiešām ņēma nopietni un devās piepildīt.

Šī ģeogrāfiskā stratēģija ir redzama evaņģēlista Filipa misijas darbā. Saskaņā ar Ap.d. 8. nod., viņa darbs pletās ārpus Jeruzālemes. Laikam ejot uz priekšu, tas turpināja izplatīties arvien tālāk un tālāk.

Kas bija šis evaņģēlists Filips? Ko Dieva Vārds mums stāsta par viņu un darbu, ko viņš darīja draudzes agrīnajās dienās? Visbeidzot, kādas mācības mēs varam paņemt sev no inspirētā ziņojuma par šo misionāru?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. septembrī!

Evaņģēlists Filips

“Jo mūsu skatiens nav pievērsts redzamajam, bet neredzamajam; redzmais ir tikai uz brīdi, bet neredzmais – mūžīgs.” (2. Kor. 4:18) Padomā, ko Pāvils šeit saka, īpaši runājot šajā nedēļā par evaņģēlistu Filipu, par ko mēs zinām maz, izņemot nedaudzas atsauksmes Bībelē. Kā mēs redzēsim, lai gan Filips darīja labu darbu, lielāko daļu no tā, ko viņš paveica, mēs zinām maz.

Vai tu pazīsti kādu, kas dara lielas lietas Dievam, bet saņem nelielu ārēju atzinību? Kāpēc vienmēr ir svarīgi paturēt prātā Pāvila teiktā principu, īpaši ja mēs darām darbu, kas nesola aplausus un lielu uzmanību? Sk. arī 1. Kor. 4:13.

Filips bija populārs grieķu vārds, kas nozīmē “zirgu mīlētājs”. Jaunajā Derībā ir četras personas ar šādu vārdu. Diviem no viņiem bija otrs vārds “Hērods” un viņi bija daļa no Hēroda ģimenes, kas bargi valdīja pār Israēlu Jaunās Derības laikos. Pārējiem diviem Filipiem bija ievērojama loma misijā.

Filips no Bētsaīdas bija māceklis, kas tika izmantots kā instruments, vedot Nātanaēlu pie Jēzus (Jāņa 1:43-46). Vēlāk viņš atveda grieķus pie Jēzus (Jāņa 12:20, 21).

Otrs Filips apzīmēts kā “evaņģēlists” Ap.d. 21:8, lai atšķirtu viņu no mācekļa Filipa. Viņš pirmo reizi parādās Jeruzālemes draudzē kā kalpotājs pie galda (Ap.d. 6:2-5), bet vēlāk kļuva par evaņģēlistu un misionāru (Ap.d. 8:12). Viņa misijas kalpošana divdesmit gadu garumā kopā ar cetrām meitām pravietēm ir pieminēta Apustuļu darbos. Par viņa izcelsmi mēs zinām maz.

“Tas bija Filips, kas sludināja evaņģēliju samariešiem. Tas bija Filips, kas iedrošināja etiopiešu augstmani kristīties. Kādu laiku šo divu darbinieku [Filipa un Pāvila] gaitas bija cieši saistītas. Vardarbīgās farizeja Saula vajāšanas bija tās, kas izklīdināja draudzi Jeruzālemē un iznīcināja septiņu diakonu organizācijas efektivitāti. Bēgšana no Jeruzālemes vadīja Filipu mainīt savu darba stilu un rezultātā viņš nodevās tam pašam aicinājumam kā Pāvils. Tās bija dārgas stundas, kuras Pāvils un Filips pavadīja viens otra sabiedrībā.” (E. Vaita “Sketches From the Life of Paul” 204. lpp.)

Kalpošana pie galda

Izlasi Ap. d. 2:44-47, 4:34-37! Kāda agrīnās draudzes aina šeit ir atklāta?

Nav šaubu, agrīnajiem ticīgajiem kādu laiku klājās diezgan labi. Protams, cilvēki ir grēcinieki, un drīz sāka rasties spriedze.

Izlasi Ap.d. 6:1-7! Kādas problēmas radās, un kā draudze tika galā ar šīm problēmām? _____

Straujā Jeruzālemes draudzes augšana sev līdzī nesa sociālu spriedzi. Filips tika pieskaitīts komandai, kam ar to vajadzēja tikt galā. Starp atgrieztajiem bija trūcīgie, kuru piedalīšanās ikdienas kopīgajās maltītēs uzlika papildus pienākumus draudzes vadītājiem. Radās kurnēšana par negodīgi izdalītu ēdienu grieķu valodā runājošām atraitnēm. Tas bija īpaši jūtīgs jautājums, jo ebreju pravieši teica, ka atraitnes un bāreņus nedrīkst atstāt novārtā.

Lai atrisinātu šo nopietno jautājumu, visi 12 apustuļi sapulcināja ticīgos un iecēla septiņus vīrus, Svētā Gara un gudrības pilnus, kas burtiski "kalpoja pie galdiem", lai 12 apustuļi varētu "kalpot ar Vārdu" (sk. Ap.d. 6:3, 4). Visiem septiņiem bija grieķu vārdi iespējams tāpēc, lai līdzsvarotu kalpošanu attiecībā uz novārtā atstātajām grieķu atraitnēm. Starp viņiem bija Filips – tā ir pirmā reize, kad šis Filips ir pieminēts Bībelē.

Apustuļi apgalvoja, ka papildus vadība ir nepieciešama, lai viņi nepārstrādātos, administrējot kopienas dzīvei nepieciešamos resursus. Viņi uzsvēra, ka viņu aicinājums ir nodot sevi Dieva Vārdam un lūgšanām.

Kādi ir iespējamie šķēršļi jautājumi tavā vietējā draudzē, un kā tu vari ļaut Dievam izmantot tevi, lai palīdzētu tos atvieglot? _____

Filips Samarijā

Sauls, nākamais apustulis un misionārs, pirmo reizi Bībelē parādās pie pirmā kristiešu mocekļa diakona Stefana nomētāšanas ar akmeņiem. Tomēr šis vajāšanu vilnis palīdzēja tikai vēl vairāk izplatīt evaņģēliju.

Izlasi Ap.d. 8:1-6! Kāds bija rezultāts draudzes vajāšanām Jeruzālemē? ___

Samarija bija pirmā ģeogrāfiskā pietura kristietības izplatīšanā. Samarieši uzskatīja sevi par israēliešu pēctečiem, kas bija palikuši pēc tam, kad Asīrija 722. gadā pirms Kristus izveda gūstā lielāko daļu israēliešu. Tomēr jūdi uzskatīja samariešus par svešinieku pēctečiem, ko asīrieši piespiedu kārtā izmitināja Israēlā. Jūdu un samariešu attiecības Jaunās Derības laikmetā iezīmēja spriedze un vardarbības uzliesmojumi. Tomēr, kā mēs redzējām iepriekš, Jēzus jau bija sagatavojis ceļu misijas darbam, sarunājoties ar sievieti pie akas, kas sāka "evaņģelizēt" savai tautai.

Filips no kalpotāja pie galda tagad pārtapa par evaņģēlistu samariešiem. Kā bēglis, kas bēga no reliģiskām vajāšanām Jeruzālemē, viņš neizniekoja laiku. Viņš pasludināja, ka Mesija, ko gaidīja gan jūdi, gan samarieši, ir atnācis (Ap. d. 8:5, 12).

Izlasi Ap. d. 8:6-15! Cik veiksmīga bija Filipa kalpošana Samarijā? _____

Kungs spēcīgā veidā izmantoja Filipu šajā svešzemju misijas laukā. Samarietes apgalvojums pie akas, ka "jūdi ar samariešiem nesaietas" (Jāņa 4:9, NKJV), tagad bija pagātne.

Kāds naids, nepatika vai aizspriedumi ir saindējuši tavu dvēseli, kam vajadzētu kļūt par "pagātnes lietām"? Vai nav pienācis laiks to visu atstāt?

Ar etiopieti

Saskaņā ar Ap.d. 8:26-39, Filipa nākamais sarunu biedrs bija etiopiešu mantzinis, pavirzot misiju par vēl vienu soli pretī "zemes galiem" (Ap.d. 1:8). Filips bija saikne starp Samarijas un Gazas misiju. No Samarijas Jeruzālemes ziemeļu pusē Filips tika aicināts uz Gazu, kas atrodas uz dienvidiem no pilsētas. Ziemeļos viņam bija jāstrādā ar grupu, šeit – ar atsevišķiem cilvēkiem. Samarijā Filips varēja pasludināt Kristu tikai izmantojot piecas Mozus grāmatas, jo samarieši pieņēma tikai to. Šeit viņš varēja izmantot arī Jesajas grāmatu, iespējams, grieķu tulkojumu.

Izlasi Ap.d. 8:26-39! To darot, atbildi uz jautājumiem:

Kādus pantus Jesajas grāmatā (no Jes. 53. nod.) lasīja etiopietis, un kāpēc tie deva Filipam tik lielisku iespēju viņam pasniegt evaņģēliju? _____

Pretēji Filipa darbam Samarijā, kur viņš darīja brīnumus (Ap.d. 8:6), ar etiopieti viņš tikai pētīja Bībeli. Ko mēs varam paņemt no tā sev, kalpojot citiem? _____

Kunga Gars aicināja Filipu prom, tiklīdz viņš bija pabeidzis izskaidrot "labo vēsti par Jēzu" un bija nokristījis etiopieti. Filipam nebija iespējas nodot savu ticību un mācību jaunatgrieztajam. Etiopietis tika atstāts pieņemt kristīgo ticību savā afrikāņu kultūras kontekstā Vecās Derības un Dieva Gara vadībā, kas jau viņā darbojās, jo viņš jau bija Kunga pielūdzējs un ticēja Viņa Vārdam.

Filips paskaidroja etiopietim svarīgus Vecās Derības pantus par Jēzus nāvi. Kāpēc Jēzum, Viņa nāvei un augšāmcelšanai ir jābūt vēsts centrā, ko mēs sniedzam pasaulei? Kāda ir mūsu vēsts bez Viņa? _____

Filips kā evaņģēlists, tēvs un namatēvs

Skaidrs, ka Filips bija svaidīts darīt Kunga darbu. Komentētāji nav vienprātis, ko nozīmē "Kunga Gars aizrāva Filipu prom" (Ap.d. 8:39) – vai viņam vienkārši lika iet uz Azotu (40. p.), vai arī viņš tika brīnumainā veidā uz turieni aiztransportēts. Jebkurā gadījumā, izšķirošais punkts mums ir tas, ka Filips bija cilvēks, kas pakļāvās Svētajam Garam, un tādējādi Dievs bija spējīgs izmantot cilvēku, lai darītu lielu darbu Viņam.

Izlasi Ap. d. 8:40! Kas šeit ir teikts par Filipu, kas palīdz mums saprast, kāpēc viņš tika saukts par "evaņģēlistu"? _____

Izlasi Ap.d. 21:7-10! Ko mēs varam mācīties par Filipu no šiem pantiem? _____

Šajā stāsta posmā mēs uzzinām, ka Filips bija ģimenes cilvēks un viņam bija četras neprecētas meitas. Filipa aicinājums no diakonijas uz evaņģelizāciju iesaistīja viņu plašos ceļojumos. Mēs zinām par ceļojumu no Jeruzālemes uz Samariju, tad uz Gazu, kam sekoja "visas pilsētas" 50 jūdzes (80 km) garajā piekrastē starp Azotu un Cēzareju. Bija droši vien arī ceļojumi, par kuriem nav rakstīts. Līdzīgi pārējiem misionāriem celmlaužiem, viņš bija noguris, pacieta grūtības un bija pakļauts kāpumiem un kritumiem, ar ko ir saistītas šādas nodošanās. Tomēr viņš tika galā ar savu ģimeni tādā mērā, ka viņa četras meitas Svētais Gars uzskatīja par piemērotām pravieša dāvanas saņemšanai. Tas liecina par labu audzināšanu un patiesu dievbijību šajā kristiešu misionāru ģimenē.

Pants atklāj, ka apustulis Pāvils palika kopā ar Filipu "vairākas dienas" (10.p. NIV). Pirms 25 gadiem Pāvils, toreiz vārdā Sauls, bija bijis agresīvs un nikns kristiešu vajātājs (Ap.d. 9:1, 2). Viņa Jeruzālemes ticīgo vajāšanas spieda Filipu bēgt uz Samariju (Ap.d. 8:1-5). Tagad, pēc daudziem gadiem, vajātājs un vajātie satiekas Filipa mājā, kur viņš uzņem Pāvilu. Kāda interesanta brāļu un Kristus līdzstrādnieku satikšanās lielajā darbā, nesot evaņģēlija vēsti tiem, kas nebija jūdi!

Kāpēc mūsu darbā citu labā ir tik svarīgi nekad neaizmirst savu pirmo pienākumu – savu ģimeni? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaita "Apustuļu darbi" nodaļa "Evaņģēlijs Samarijā" 103.-111. lpp.

"Vajāšanu izklīdināti, tie gāja uz priekšu ar misionāriem raksturīgu dedzību. Viņi saprata savas sūtības atbildību un apzinājās, ka savās rokās tur dzīvības maizi badā mirstošajai pasaulei. Kristus mīlestības spiesti, tie lauza šo maizi visiem trūkumā esošajiem." (E. Vaita "Apustuļu darbi" 106. lpp.)

"Tagad, kad mācekļus izdzina no Jeruzālemes, daži Samarijā atrada sev drošu patvērumu. Samarieši šos Evaņģēlija vēstnešus laipni uzņēma, un atgrieztie jūdi starp kādreizējiem rūgtākajiem ienaidniekiem ievāca dārgu pļauju." (106., 107. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā mēs redzējām, evaņģēlijs salauž barjeras starp cilvēkiem. Vismaz ideālajā variantā. Realitāte reizēm ir radikāli atšķirīga. Kā tas nākas, ka cilvēki, pat kristieši – pat tie, kas saprot, ka mēs visi esam vienādi Dieva priekšā, kas saprot, ka krusts ir tas, kas ienes vienlīdzību – ļauj kultūras, sociālajām un citām atšķirībām radīt barjeras tik lielā mērā, kā tas notiek? Kā septītās dienas adventistu draudze, kas ir tik universāla, varētu mazināt šādus aizspriedumus? _____

2. Kā mēs redzējām, agrinās draudzes vajāšanas lika ticīgajiem bēgt un rezultātā evaņģēlijs sāka izplatīties tādos veidos, kas nevarētu notikt bez vajāšanām. Lai gan Dievs to varēja pavērst par labu, mums ir jāatceras, ka reliģiskas vajāšanas nekad nav labas, taisnīgas un attaisnojamas. Kādai vajadzētu būtu mūsu attieksmei pret tiem, kas saskaras ar reliģiskām vajāšanām, pat ja mēs nepiekrītam viņu reliģiskajai pārliecībai? (Sk. Lūk. 6:31) _____

PĀVILS – IZCELSME UN AICINĀŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ap.d. 9:1, Fil. 3:6, 1. Kor. 15:10, Ap.d. 9:1-22, 26:18, Gal. 2:1-17.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet Kungs viņam sacīja: “Dodies turp, jo šis vīrs ir manis izredzēts darbarīks, lai nestu manu vārdu tautām un ķēniņiem, un Israēla dēliem. Es darišu viņam redzamu, kas viņam mana vārda dēļ būs jācieš.”” (Ap.d. 9:15, 16)

Biens no centrālajiem tēliem Jaunajā Derībā bija Pāvils, ko kādreiz sauca par Saulu no Tarsas. Pāvils agrīnajai kristiešu draudzei bija tas pats, kas Mozus Israēla bērniem. Atšķirība ir tajā, ka Mozus izveda Dieva tautu no pagāniem, lai Israēls spētu darīt Dieva prātu, bet Pāvils iznesa Dieva Vārdu no Israēla pie pagāniem, lai pagāni varētu darīt to pašu, tas ir, Dieva prātu.

Par Pāvilu ir zināms vairāk nekā par jebkuru citu 1. gs. kristieti. Īpaši jāpiemin viņa nozīmīgais devums kristīgajā misijā pēdējo divu gadu tūkstošu laikā. Viņa misijas apmeklējumi un aktivitātes tautām, kas dzīvoja pie Vidusjūras, ir spēcīgs paraugs kristīgajai misijai turpmākajās paaudzēs.

Pāvilam piedēvē Bībeles patiesību izcelšanu no jūdu kultūras, kur civilie, rituālie un morāles likumi bija tik ļoti ieausti jūdu dzīvē, ka gandrīz nebija atšķirības starp jūdu ieradumiem un to, ko viņi uzskatīja par Dieva mūžīgo vēsti tautām.

Šajā nedēļā mēs iepazīsimies ar cilvēku, kas, ja nerunājam par pašu Jēzu, bija vissvarīgākā persona Jaunajā Derībā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. septembrī!

Sauls no Tarsas

Sauls piedzima Tarsā, svarīgā pilsētā, kas atradās uz tirdzniecības ceļa starp Sīriju un Rietumāziju (Ap.d. 22:3). Tarsa bija multikulturāls industrijas un izglītības centrs, un uz īsu brīdi tur dzīvoja Romas visslavenākais orators un senators Cicerons.

Saula vecāki bija diasporas jūdi (tie, kas nedzīvoja Israēla zemē) no Benjamīna cilts. Viņa dzimšanas vārds bija Sauls (ebr. val. sha'ul – "izlūgtais" [no Dieva]) – lai gan pēc tam, kad viņš bija sācis savu misiju pagāniem (Ap.d. 13:9), viņš bija pieņēmis vārdu Pāvils. Tā kā Pāvils bija farizejs, viņam, iespējams, bija sieva, lai gan mēs nekā par viņu nezinām. Patiesībā mēs vispār maz zinām par viņa ģimeni, lai gan māsa un māsas dēls ir minēti (Ap.d. 23:16). Pāvils bija arī Romas pilsonis (Ap.d. 22:25-28).

Sauls, iespējams, bija ieguvis izglītību sinagogas skolā Tarsā līdz 12 gadiem, kam sekoja rabīnu skola Jeruzālemē pie slavēta rabana (šis godājamais tituls nozīmēja "mūsu rabi") Gamaliēla (Ap.d. 22:3). Līdzīgi lielākajai daļai jūdu vīriešu, viņš mācījās amatu – viņa gadījumā tā bija telšu taisšana (Ap.d. 18:3).

Kā jau teikts, Pāvils bija farizejs (Fil. 3:5). Farizeji (kas nozīmē "nošķirtie") bija labi pazīstami kā tādi, kas iestājas par to, ka visi Dieva likumi, gan Mozus grāmatās rakstītie, gan tie, kas tika nodoti verbāli no paaudzes paaudzē, ir saistoši visiem jūdiem. Viņu stingrā patriotisma un smalkās paklausības jūdu likumiem dēļ savu tautiešu acīs viņi varēja izskatīties liekulīgi un tiesājoši. Pāvils tomēr neslēpa faktu, ka viņš un viņa tēvs bija farizeji (Ap.d. 23:6).

Pāvila farizejiskā izcelsme bija svarīgs elements viņa veiksmīgajā misijas darbā gan jūdu, gan pagānu vidū. Tas deva viņam sīkas zināšanas par Veco Derību – vienīgajiem Rakstiem, kas bija pieejami pirmajiem kristiešiem. Tas iepazīstināja viņu arī ar Vecās Derības likumu rakstiskajiem papildinājumiem un paplašinājumiem. Līdz ar to viņš bija apustulis, kas bija vislabāk sagatavots atšķirt bezgalīgo, uz Rakstiem balstīto dievišķo pilnību no vienas puses un vēlākos jūdu kultūras papildinājumus, kas nebija saistoši un ko pagānu izcelsmes Jēzus sekotāji tāpēc varēja ignorēt. Kā mēs redzējam, šis jautājums kļuva ļoti svarīgs agrīnās draudzes dzīvē. Arī mūsdienās kultūras loma draudzē ir svarīgs jautājums.

Kuri mūsu kristīgās pārliecības punkti, šķiet, visasāk konfliktē ar apkārtējo kultūru? Kā tu tiec galā ar konfliktu, nepieskaņojoties tajos jautājumos, kuros nekad nevajadzētu to darīt? _____

Pāvils kā cilvēks

Personības iezīmes ir cilvēka tipiskā atbildes reakcija uz apkārtējiem ģimenes, kultūras vai izglītības apstākļiem. Raksturs ir īpašību, talantu un spēju kopums, kas nosaka, kāda tipa personība ir cilvēks.

Izlasi Ap.d. 9:1, Fil. 3:6,8; 1. Kor. 15:9, 10; 1. Tim. 1:16; Gal. 1:14 un 2. Kor. 11:23-33! Ko šie panti mums stāsta par Pāvila raksturu un personību? _____

Skaidrs, ka Pāvils bija cilvēks ar lielu pārliecību un dedzību. Pirms jaunpiedzimšanas piedzīvojuma viņš izmantoja savu dedzību, lai vajātu agrīno draudzi. Viņš atbalstīja Stefana nomētāšanu ar akmeņiem (Ap.d. 7:58), uzņēmās iniciatīvu, ieslogot gan kristiešu vīriešus, gan sievietes (Ap.d. 8:3), izteica nāves draudus mācekļiem (Ap.d. 9:1) un organizēja uzbrukumus kristiešiem svešās zemēs (Ap.d. 9:2, Gal. 1:13).

Vienlaikus mēs arī varam redzēt, kā viņa dedzība un aizrautība tika izlietotas uz labu, viņam nododot savu dzīvi evaņģēlija sludināšanai, neskatoties uz neticamām grūtībām un izaicinājumiem. Tikai tāds cilvēks, kas ir pilnībā nodevies tam, ko viņš uzskata par vajadzīgu, varēja to izdarīt. Lai gan viņš visu zaudēja Kristus dēļ, viņš to visu uzskatīja par "mēsliem", kas nāk no grieķu vārda, kas nozīmē kaut ko nevajadzīgu, atkritumus. Pāvils saprata, kas dzīvē ir svarīgs un kas nav.

Pāvils bija arī pazemīgs cilvēks. Nav šaubu, daļēji izjūtot vainas apziņu par kristiešu vajāšanām pagātnē, viņš uzskatīja sevi par necienīgu tik augstam aicinājumam. Un arī kā tāds, kas sludināja Kristus taisnību kā mūsu vienīgo glābšanas cerību, viņš zināja, cik grēcīgs viņš bija salīdzinājumā ar svēto Dievu, un ar šīm zināšanām pietika, lai viņš paliktu pazemīgs, pakļāvīgs un pateicīgs.

"Viens dvēselē uzņemts Dieva godības stars kā Kristus skaidrības atspīdums ļoti sāpīgi uzrāda visu netīrību un katru traipu, pilnīgi atsedzot cilvēka rakstura kroplumu un trūkumus. Tad kļūst redzamas nesvētās vēlmes, sirds neuzticība un lūpu nešķīstība." (E. Vaita "Ceļš pie Kristus" 29. lpp.)

Neviens no mums nav pasargāts no lepnuma. Kā pievēršanās krustam un tam, ko tas nozīmē, var dziedināt ikvienu no šī grēka? _____

No Saula par Pāvilu

Izlasi Ap.d. 9:1-22 stāstu par Pāvila atgriešanos! Kā šis piedzīvojums bija saistīts ar viņa misionāra aicinājumu? Sk. arī Ap.d. 26:16-18. _____

Jau no paša sākuma bija skaidrs, ka Kungs bija nodomājis izmantot Pāvilu, lai aizsniegtu gan jūdus, gan pagānus. Sagatavojot Pāvilu būt par misionāru un teologu, neviens cits notikums svarīguma ziņā nelīdzinās viņa atgriešanās piedzīvojumam. Patiešām, viņš savā liecībā bieži runāja par šo piedzīvojumu.

“Celies augšā un nostājies uz savām kājām; es parādījos tev tādēļ, ka esmu izraudzījis tevi par kalpu un liecinieku tam, ko tu redzēji un ko es tev rādīšu.” (Ap.d. 26:16) Pāvils nevarēja sludināt vai mācīt to, ko viņš nezināja. Nē, patiešām viņš sludināja un mācīja savu personīgo pieredzi kopā ar Kunga atziņu, kas bija saskaņā ar Dieva Vārdu (Sk. Rom. 1:1, 2).

Izlasi Ap.d. 26:18! Kādam vajadzēja būt Pāvila darba rezultātam? _____

No šī mēs varam redzēt piecus patiesa misijas darba rezultātus:

1. Atvērt cilvēku acis. Padarīt Dievu un Jēzu reālu, klātesošu, aktīvu un aicinošu.

2. Doties no tumsas uz gaismu, no nezināšanas pie zināšanām – evaņģēlija galvenās tēmas (sk. Lūk. 1:78, 79).

3. Novērsties no sātana un pievērsties Dievam.

4. Saņemt grēku piedošanu. Grēka problēmai ir risinājums. Tā ir dzīva, dziedinoša kristiešu vēsts būtība.

5. Iegūt vietu starp svētajiem; tas nozīmē būt Dieva draudzes loceklim, neskatoties uz etnisko izcelsmi, dzimumu vai tautību.

Ja kāds tev jautātu: "Kāda ir tava personīgā pieredze ar Jēzu? Ko tu vari man par Viņu pastāstīt?", ko tu atbildētu? _____

Pāvils misijas laukā

*"Dieva Gara spēkā caur zīmēm un brīnumiem, tā ka no Jeruzālemes visapkārt līdz pat Illīrikai esmu piepildījis Kristus evaņģēlija sludināšanu." (Rom. 15:19)
Kādu izšķirošu elementu jebkura veida misijas darbam mēs varam atrast šajā pantā? Sk. arī 1. Kor. 1:23, 2:2; Gal. 6:14, Fil. 1:15-18.* _____

Viens ir skaidrs visās Pāvila misijas pūlēs: vienalga, uz kuriem viņš devās, viņa vēstī centrālais bija Kristus un Viņa krustā sišana. To darot, viņš bija uzticīgs aicinājumam, ko Kristus viņam vispirms bija devis, – viņam jāsludina par Jēzu. Vēsts mūsdienu misijai ir acīmredzama: lai arī ko mēs sludinām un mācām (kā septītās dienas adventistiem mums ir dots tik daudz, ko līdzdalīt pasaulei!), mums ir jātur Kristus un Viņa krustā sišana visa sava misijas darba priekšā un centrā.

Tomēr Pāvils nesludināja Jēzu kā kaut kāda veida objektīvu patiesību un tad priecīgs turpināja ceļu. Centrālais viņa darbā bija izveidot draudzes, iesākt kristīgas kopienas katrā reģionā, kur vien viņš to varēja izdarīt. Vispatiesākajā nozīmē viņa darbs bija "draudžu stādīšana".

Ir vēl kāds elements Pāvila misijas darbā.

Izlasi Kol. 1:28! Kā izklausās, ko Pāvils saka? Tas ir, vai tā ir evaņģelizācija vai darišana par mācekļiem? _____

Ja daudz lasām Pāvila vēstules, tad ir skaidrs, ka tās bieži nav evaņģelizācija, vismaz tādā nozīmē, kā mēs šo terminu izmantojam – tas ir, to cilvēku aizsniegšana, kas nav draudzes locekļi. Tieši pretēji, daudzas vēstules ir rakstītas jau pastāvošām draudzes kopienām. Citiem vārdiem, Pāvila misijas centienos bija iekļauts draudzes gana darbs, iedvesmošana un draudzes atbalstīšana.

Tā mēs varam redzēt vismaz trīs galvenos elementus Pāvila misijas aktivitātēs: Jēzus pasludināšana, draudžu veidošana un esošo draudžu atbalstīšana.

Padomā, kad tu pēdējo reizi liecināji kādam? Cik centrāla loma tajā, ko tu teici, bija Jēzum? Kā tu vari pārliecināties, ka vienmēr turi Viņu centrā? _____

Misija un multikulturālisms

“Multikulturālisms” ir nesens termins, kas pirmo reizi publikācijās parādījās 1960. gados, saskaņā ar Oksfordas angļu vārdu. Daudziem senatnes cilvēkiem būtu tikai divas cilvēku kategorijas – mēs un viņi, mūsu cilts un ne mūsējie. Grieķiem visi cittautieši bija “barbari”. Jūdiem visi cittautieši bija “pagāni”.

Kā mēs jau redzējām, pagānu misijas veiksmē lika jaunajām draudzēm un tās vadītājiem risināt jūdu un pagānu šķelšanās jautājumus. Viņiem svarīgs jautājums bija, vai pagāns var kļūt par kristietī, vispirms nekļūstot par jūdu.

Izlasi Gal. 2:1-17! Kas notiek šeit, un kā šis ziņojums savā veidā ilustrē “multikulturālisma” izaicinājumu mūsu misijā un cilvēku aizsniegšanā? ____

“Vēlāk, Pēterim apmeklējot Antiohiju, tas ar savu saprātīgo izturēšanos pret jaunatgrieztajiem pagāniem no daudziem ieguva lielu uzticību. Kādu laiku viņš rīkojās saskaņā ar gaismu no Debesīm un iedzimtos aizspriedumus bija pārvarējis tik tālu, ka sēdēja ar pagāniem pie viena galda. Bet, kad no Jeruzālemes atnāca daži jūdi, kas bija dedzīgi ceremoniālo likumu ievērotāji, Pēteris savu nostāju neapdomīgi mainīja. [...] Tāda vājumā izpausme no to cilvēku puses, kurus respektēja un mīlēja kā vadītājus, atstāja vissāpīgāko iespaidu uzticīgo pagānu dvēselē. Draudzei draudēja šķelšanās.” (E. Vaita “Apustuļu darbi” 197., 198. lpp.)

Pāvils saskārās ar šo Pētera problēmu un ieņēma stingru nostāju par, kā teiktu mūsdienās, multikulturālu draudzi. Viņa jaunatgrieztajiem pagāniem nebija jākļūst jūdiem, lai būtu kristieši. Pāvila sarežģītā pagātne – nodevies farizejs, rabīna Gamaliēla students, Romas pilsonis, dedzīgs vajātājs un beidzot jaunatgrieztais un Jēzus Kristus apustulis – bija sagatavojusi viņu atšķirt mūžīgo, nemainīgo dievišķo pilnību no laicīgām kultūras un reliģijas izpausmēm.

Kā tu atšķir to, kas ir būtisks mūsu ticībai un kas ir tikai kultūras, sociālas vai pat personīga izvēle? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Vājajiem es biju vājš, lai iemantotu vājos. Ikvienam biju tāds, kāds viņš ir, lai vismaz kaut dažus izglābtu. Bet to visu es daru evaņģēlija dēļ, lai būtu pie tā līdzdalīgs.” (1. Kor. 9:22, 23)

Izlasi 1. Kor. 9:19-23! Mūsdienu misioloģija attiecina terminu “kontekstualizācija” uz Pāvila misijas metodēm, kas šeit ir izteiktas. Kontekstualizācija ir definēta kā “mēģinājums nodot evaņģēliju vārdos un darbos un izveidot draudzi veidos, kas noder cilvēkiem viņu vietējās kultūras kontekstā, atklājot kristietību tādos veidos, ka tā apmierina cilvēka visdziļākās vajadzības un pārņem viņa pasaules uzskatu, tādējādi ļaujot viņam sekot Kristum un palikt pašu kultūrā.” (Darrell L. Whiteman, “Contextualization: The Theory, the Gap, the Challenge,” International Bulletin of Missionary Research, vol. 21 (January, 1997), p. 2)

“Dzīvodami dievnama tuvumā, kristīgie jūdi dabīgi ļāva domām atgriezties pie savas tautas sevišķajām priekšrocībām. Kad tie redzēja kristīgo draudzi atšķiramies no jūdaisma ceremonijām un tradīcijām un saprata, ka tas sevišķais svētums, kādā bija ietērpti jūdu paradumi, drīz izzudīs jaunās ticības gaismā, daudzi jutās neapmierināti ar Pāvilu, kuru lielā mērā uzskatīja par šo pārmaiņu iniciatoru. Lai labprātīgi pieņemtu koncila lēmumu, gatavi nebija pat atsevišķi mācekļi. Daži bija centīgi ceremoniālo likumu aizstāvji un uz Pāvilu raudzījās ar nelabvēlību, domādami, ka viņa ieskatī par jūdu saistošajiem likumiem ir pārāk brīvi.” (E. Vaita “Apustuļu darbi” 197. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi 1. Kor. 9:20! Kādas mācības mēs varam gūt no šiem vārdiem, kas palīdz mums saprast un kontekstualizēt, kā mēs veicam misiju, vai pat kā mēs varam personīgi kalpot un liecināt? _____

2. Neskatoties uz Pāvila grēcīgo, pat kaunpilno pagātņi, Dievs piedeva Pāvilam un izmantoja viņu spēcīgā veidā. Kā mēs varam iemācīties piedot sev to, ko esam darījuši, un, pieņemot Kristus taisnību kā savējo, censties tikt izmantotiem varenā veidā Viņa darbā? _____

PĀVILS – MISIJA UN VĒSTS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Kor. 1:22-24, 1. Tim. 6:12, 2. Tim. 4:7, 1. Kor. 15:12-22, Ap.d. 15:38-41.

ATMIŅAS PANTS:

“Brāļi, es nedomāju par sevi, ka esmu jau ieguvis, bet vienu gan – aizmirsdams to, kas aiz muguras, un tiekdamies pēc tā, kas priekšā, es dzenos uz mērķi – iegūt balvu, uz kuru Dievs aicina augšup Kristū Jēzū.” (Fil. 3:13, 14)

Szsekojot Vecās Derības pravietiskajām vēstīm, jūdu vēsturei, kā arī Jēzus dzīvei un mācībām, Pāvils attīstīja kristīgu koncepciju par glābšanas vēsturi, kas bija centrēta Kristus dzīvē, nāvē un augšāmcelšanās. Pateicoties Pāvila kultūras fonam gan jūdaisma, gan grieķu-romiešu sabiedrībā, viņam bija pietiekama izpratne, lai izceltu evaņģēliju no ebreju dzīves civilajiem, rituālajiem un morālajiem ieradumiem un padarītu to pieejamāku multikulturālai pasaulei.

Pāvila 13 vēstules ticīgajiem bija par ticību viņu dzīvē. Viņš aizskāra doktrinārus, kā arī praktiskus jautājumus. Viņš deva padomu, iedrošināja un aizrādīja par personīgo kristietību, attiecībām un draudzes dzīvi. Tomēr visās viņa vēstulēs galvenā tēma bija “Jēzus Kristus krustā sistais” (1. Kor. 2:2).

Pāvils nebija tikai vēstuļu rakstītājs. Viņš kļuva pazīstams arī kā apustuliskais misionārs līdz pat izcilības pakāpei, nesot liecību par evaņģēliju no Sīrijas līdz Itālijai, varbūt pat līdz Spānijai. Desmit gadu laikā Pāvils dibināja draudzes četrās Romas impērijas provincēs. Šajā nedēļā aplūkosim gan Pāvila misiju, gan vēsti.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. septembrī!

Grieķi un jūdi

Izlasi 1. Kor. 1:22-24! Kā šie panti palīdz mums saprast dažādos veidus, kā cilvēki attiecas pret patiesību? Ko mēs no šeit atklātā varam mācīties, kas varētu palīdzēt mums liecināšanā dažādām cilvēku grupām? _____

Atbrīvojot no verdzības Ēģiptē, Dievs rādīja ievērojamas zīmes, ka Israēls ir Viņa aizgādībā. Vēlākajās paaudzēs jūdi bija iemācījušies gaidīt, ka ikviens jauns no Dieva sūtīts vēstnesis atklās sevi ar zīmēm un brīnumiem.

Pretēji tam, saskaņā ar savu filozofisko un zinātnisko mantojumu, grieķi meklēja savai ticībai racionālu pamatu, kas apmierinātu cilvēka gudrības prasības.

Pāvils nepalaida garām savas mērķauditorijas kultūras un garīgo mantojumu, bet izmantoja to kā sākumpunktu, lai pasludinātu krustā sisto Kristu. Tie, kas ilgojās pēc zīmēm, atrada tās Jēzus dzīvē un kalpošanā un agrīnajā draudzē. Tie, kas ilgojās pēc loģiskas elegances un racionālisma, atrada to Pāvila argumentos par evaņģēlija vēsti. Abām grupām galu galā bija tikai viena vajadzība, un tā bija iepazīt augšāmcelto Kristu un "Viņa augšāmcelšanas spēku" (Fil. 3:10). Kā Pāvils aizveda viņus pie šīm zināšanām, bija atkarīgs no cilvēkiem, kuriem viņš liecināja.

Kad Pāvils sludināja jūdu izcelsmes klausītājiem, viņš balstīja savas svētrunas uz Israēla vēsturi, saistot Kristu ar Dāvidu un uzsverot Vecās Derības pravietojumus, kas norādīja uz Kristu un paredzēja Viņa krustā sišanu un augšāmcelšanos (Ap.d. 13:16-41). Tas ir, viņš sāka ar to, kas viņiem bija pazīstams, ko viņi cienīja un kam ticēja, un no šī sākumpunkta centās aizvest viņus pie Kristus.

Pagāniem Pāvila vēsts ietvēra Dievu kā Radītāju, Uzturētāju un Tiesnesi, grēka ienākšanu pasaulē, glābšanu caur Jēzu Kristu (Ap.d. 14:15-17, 17:22-31). Pāvils bija darbojies ar šiem cilvēkiem no atšķirīgiem sākumpunktiem nekā ar jūdiem (vai pagāniem, kas bija pārliecināti par jūdu ticību). Tomēr arī šeit viņa mērķis bija vadīt viņus pie Jēzus.

Padomā par savu personīgo ticību! Uz kā tā ir balstīta? Kāds tev ir iemesls ticībai? Kā tavs iemesls var atšķirties no citu cilvēku iemesla, un kāpēc ir svarīgi atzīt šīs atšķirības? _____

Kareivji un atlēti

Kā prasmīgs runātājs Pāvils savā misijas darbā izmantoja zināmo, lai izskaidrotu nezināmo. Viņš izmantoja grieķu-romiešu ikdienas dzīves iezīmes, lai ilustrētu praktisko realitāti jaunai dzīvei Kristū. Mācību metaforām viņš īpaši izmantoja divas jomas no savu jaunatgriezto pasaules – atlētus un vienmēr klātesošos Romas kareivjus.

Patika pret atlētiskiem sasniegumiem Pāvila pasauli saistīja vairāk nekā mūsējo. Senie grieķi nodeva savu sacensības mīlestību cauri gadsimtiem, uzturot ne mazāk kā četrus atsevišķus olimpiska tipa sacensību ciklus, kas bija izvietoti dažādās Grieķijas daļās. Romieši bija mantojuši un tālāk nodeva atlētiskas sacensības. Skriešanas sacensības bija vispopulārākais notikums un ietvēra skrējienu, kurā vīriem bija jāapvelk pilns militārais ekipējums. Arī cīkstēšanās bija populāra. Atlēti trenējās neatlaidīgi, un uzvarētājs tika bagātīgi atalgots. Etniskā izcelsme, tautība un sociālā šķira bija mazsvarīga, jo mērķis bija izturība un sasniegumi.

Kādas pamatmācības kristīgajai dzīvei Pāvila lasītāji varētu atrast šajos pantos? 1. Kor. 9:24-27, Gal. 5:7, 1. Tim. 6:12, 2. Tim. 2:5. _____

Sākot ar imperatoru Augustu, Romas valdnieki nomainīja īslaicīgos kareivjus pret pilna laika karavīriem, izvietojot viņus pa visu Romas impēriju, uzlabojot un standartizējot viņu aprīkojumu un ieročus. Pāvila laikā kareivji tika rekrutēti no dažādām etniskām un nacionālām grupām, vienalga, vai viņi bija Romas pilsoņi vai nebija. Lai saņemtu atalgojumu sava kalpošanas laika beigās, kareivji solīja pilnīgu uzticību valdošajam imperatoram, kas konflikta brīdī personīgi vadīja viņus cīņā.

Kā šajos pantos Pāvils salīdzina karavīra un kristieša dzīvi? 2. Kor. 10:4, 5; Ef. 6:10-18; 1. Tim. 6:12; 2. Tim. 2:3, 4. _____

Savā, iespējams, pēdējā vēstulē Pāvils attiecināja gan kareivi, gan atlētu uz savu kristieša misionāra dzīvi: "Krietno cīņu es esmu izcīnījis, skrējienu esmu pabeidzis un ticību saglabājis." (2. Tim. 4:7)

Kādā ziņā ticība ir cīņa un kādā veidā – skrējienš? Kā tu esi piedzīvojis abu salīdzinājumu realitāti savā personīgajā kristieša dzīvē? Kādas metaforas vislabāk apraksta tavu personīgo pieredzi un kāpēc? _____

Pāvils un likums

*"Vai tā mēs caur ticību iznīcinām bauslību? Nē, taču! Mēs bauslību apstiprinām."
(Rom. 3:31) Par kādu likumu Pāvils šeit runā? _____*

Pāvila vēstulju tulkojumos angļu valodā vārds "likums" lietots aptuveni 130 reižu, bet Apustuļu darbos – aptuveni 20 reižu. Pāvils centās likt saprast saviem klausītājiem un lasītājiem neatkarīgi no viņu kultūras, ka "likums" ietver vairākas nozīmes, īpaši jūdiem. Tādi likumi kā desmit baušļi ir spēkā visiem cilvēkiem visos laikos. Bet cita veida likumus Vecajā Derībā un jūdu kultūrā Pāvils neuzskatīja par kristiešiem saistošiem.

Savos rakstos apustulis izmantoja vārdu "likums" plašāk attiecībā uz reliģisku ceremoniju noteikumiem, civillikumu, veselības un šķīstīšanās likumiem. Viņš rakstīja par atrašanos "zem bauslības" (Rom. 3:19) un par "atbrīvošanos no bauslības" (Rom. 7:6). Viņš aprakstīja "grēka likumu" (Rom. 7:25), bet arī "likumu, kas ir svēts" (Rom. 7:12). Viņš pieminēja Mozus likumu (1. Kor. 9:9) un arī Dieva likumu (Rom. 7:25). Lai arī cik mulsinošas šīs frāzes šķiet ciltautietim, jūdu ticīgajam, kas bija uzaudzis ebreju kultūrā, no konteksta bija skaidrs, kāds likums ir domāts.

Izlasi Rom. 13:8-10; Rom. 2:21-24; 1. Kor. 7:19; Ef. 4:25, 28; 5:3; 6:2! Kā šie panti palīdz jums saprast, ka Dieva morālais likums, desmit baušļi, pie krusta netika atcelti? _____

Pāvils saprata, ka ceremoniālie likumi, kas sīkāk aprakstīja, kā cilvēkam tuvoties Dievam ar priesteru, ebreju svētnīcas un upuru starpniecību, pēc krustā sišanas zaudēja savu spēkā esamību. Tie bija kalpojuši savam mērķim savā laikā, bet tagad vairs nebija vajadzīgi. (Tas kļuva īpaši acīmredzams pēc tempļa iznīcināšanas.)

Tomēr ar morālo likumu, kas izteikts desmit baušļos, ir citādi. Savās vēstulēs Pāvils citē dažus baušļus un norāda uz citiem kā uz universālām ētikas prasībām visiem cilvēkiem – gan jūdiem, gan pagāniem. Rakstot pret grēcīgiem ieradumiem, Pāvils nekādā veidā nenoniecina pašu likumu, kas definē grēku. Tas būtu tāpat, kā teikt kādam, lai nepārkāpj ātruma ierobežojumus, vienlaikus stāstot, ka ātruma ierobežojumu zīmes vairs nav spēkā.

Krusts un augšāmcelšana

“Es apņēmos pie jums citu neko nezināt kā vien Jēzu Kristus, krustā sisto.” (1. Kor. 2:2)

Nav šaubu, Kristus krusts bija centrālais visā, kā Pāvils dzīvoja un ko mācīja. Bet Pāvils nemācīja par krustu vakuumā. Viņš mācīja to citu mācību kontekstā. Un viens no tiem, varbūt visciešāk saistītais ar krustu, bija augšāmcelšanās, bez kuras krusts būtu veltīgs.

Izlasī 1. Kor. 15:12-22! Kas šajos pantos pateikts tāds, kas parāda, cik svarīga evaņģēlijam ir Jēzus nāve un augšāmcelšanās? Kāpēc izpratne par nāvi kā par miegu ir izšķiroša, lai šiem pantiem būtu kāda nozīme? Tas ir, ja mirušie Kristū jau ir Debesīs, tad par ko Pāvils šeit runā? _____

Diemžēl lielākā daļa kristiešu tradīciju, kā arī nekristīgo reliģiju stipri tic cilvēka dvēseles nemirstībai. Tomēr pretēji šim uzskatam, Pāvils atkārtoti uzsvēra, ka:

- 1) tikai Dievs ir nemirstīgs (1. Tim. 6:16);
- 2) nemirstība ir Dieva dāvana izglābtajiem (1. Tes. 4:16);
- 3) nāve ir miegs līdz Kristus nākšanai (1. Tes. 4:13-15; 1. Kor. 15:6, 18, 20).

Pielūgsme gandrīz visās reliģijās iekļauj neskaitāmas viltus mācības, kas balstītas uz nepareizo izpratni par dvēseles nemirstību. Šīs kļūdas iekļauj tādus jautājumus kā reinkarnācija, svēto pielūgsme, senču garu godāšana, mūžīgi degoša elle un daudzi jaunā laikmeta ieradumi, piemēram, sazināšanās ar mirušajiem vai astrālās projekcijas. Patiesa izpratne par Bībeles mācību nāves jautājumā ir vienīgā reālā izpratne pret šiem maldiem. Cik žēl ir arī tas, ka visvairāk šai patiesībai pretojas kristieši no citām konfesijām.

Ticīgais aizver acis nāves miegā, un pēc tumsas un klusuma brīža viņš vai viņa pamostas mūžīgai dzīvei, Kristum nākot otrreiz. Ko patiesība par mirušo stāvokli mums atklāj par Dieva raksturu? _____

Labu attiecību uzturēšana

Pāvils bija čakls strādnieks ar spēcīgu personību un mērķtiecību. Šādiem cilvēkiem varbūt ir maz draugu, bet daudz apbrīnotāju. Tomēr ceļojumos viņu bieži pavadīja divi vai trīs darbabiedri. Vismaz astoņi no šiem tuvākajiem darbabiedriem ir nosaukti vārdā (Ap.d. 13:2; 15:22, 37; 16:1-3; 19:22; Kol. 4:7, 10, 11; Fil. 24.). Šeit var pieskaitīt sveicienus 24 personām Rom. 16. nod., kā arī vispārīgus sveicienu saimēm.

Apustulis bija par komandas darbu, īpaši jaunos laukos. Tomēr viņam reizēm bija konflikti ar līdzstrādniekiem.

Izlasi Ap.d. 15:38-41! Kas šeit notika, un ko tas mums stāsta par cilvēciskumu, kas piemita pat šiem izcilajiem Kunga darbiniekiem? _____

“Tieši te Marks, baiļu un nedrošības pārņemts, sāka šaubīties par savu nodomu pilnībā nodoties Kunga darbam. Pie grūtībām nepieradis, nonākot briesmās un trūkumā uz ceļa, viņš sāka svārstīties. [...] Šī dezertēšana deva iemeslu Pāvilam nelabvēlīgi skatīties uz Marku un to pat kādu laiku bargi nosodīt. Barnaba turpretī centās viņu atvainot piedzīvojumu trūkuma dēļ. Viņš bija noraizējies, ka Marks pavisam neatstāj kalpošanas darbu, jo savā radniekā saskatīja īpašības, kas to varētu darīt par sekmīgu Kristus strādnieku.” (E. Vaita “Apustuļu darbi” 169., 170. lpp.)

Ziņojums Apustuļu darbos atklāj, ka Pāvils sagaidīja, lai viņa pavadoņi misijas grūtībās un briesmās būtu neatlaidīgi. Pāvilam komanda bija kā draudze miniatūrā. Misijā viņš uzsvēra laba piemēra un atdarināšanas vērtā parauga svarīgumu. Apzinīgas, tomēr mīlošas attiecības starp komandas locekļiem kļuva par paraugu draudzēm, kas bieži bija balstītas uz māsaiņniecībām. Komanda bija arī ideāla iespēja, lai apmācītu jaunos evaņģēlistus un misionārus. Protams, reizēm viss nebija tik gludi, kā, piemēram, Jāņa Marka gadījumā.

Izlasi 2. Tim. 4:11! Ko šis pants atklāj par izaugsmi un piedošanu? _____

Mēs visi pieļaujam kļūdas. Kā tu vari iemācīties piedot tiem, kuru kļūdas tevi ir ievainojušas? Padomā arī par tiem, kurus tu esi ievainojis. Kā tu esi centies izlabot šīs situācijas? Ja tu neesi to darījis, kāpēc gan neizdarīt to tagad?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Apustulis Pāvils ir salīdzināts ar taureņu efektu haosa teorijā: "taureņa spārnu vēziens Kalifornijā rada orkānu Āzijā". Viņa kā rakstnieka un sludinātāja darbs palīdzēja pārvērst jūdu sektu mazpazīstamā Romas impērijas nostūrī par pasaules reliģiju. Domas, kas izteiktas viņa 13 vēstulēs, iespējams, ir atstājušas lielāku ietekmi nekā jebkurš cits līdzīga apjoma senās grieķu literatūras darbs.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pāvils izvairījās no mocekļa nāves, bēgot uz Atēnām, grieķu-romiešu pasaules intelektuālo centru. Pilsētas nodrošināja patvērumu bēgļiem, arī kristiešiem. Apustulis nezaudēja laiku; izpētījis pilsētas reliģiskos monumentus, viņš apspriedās ar jūdiem un sludināja tirgus laukumā. Izlasi Ap.d. 17:16-31! Kā Pāvils tuvojās šiem cilvēkiem, un kā tas palīdz mums saprast vajadzību piemērot vēsti dažādām cilvēku grupām? Vienlaikus ievēro, ka Pāvils nekādā veidā nevājināja vai nepielāgoja patiesību, lai aizsniegtu šos cilvēkus. Kā mēs varam būt droši, ka savos mēģinājumos aizsniegt citus, mēs nepielāgojam tiem patiesību? _____

2. Kāpēc mirušo stāvoklis ir tik svarīga mācība? No kādām kļūdām un maldiem mūs pasargā izpratne par šo patiesību? Un kā ar tavu personīgo kultūru? Kuras ticības pamatmācības ir atbalsts šai patiesībai? _____

3. Pārdomā vairāk jautājumu par zīmju, kā arī loģikas un saprāta lomu ticībā. Grupā ļaujiet tiem, kas ir labprātīgi, runāt par to, kā viņi ir nākuši pie ticības un kāda loma tajā ir bijusi tādiem faktoriem kā zīmēm, loģikai utt. Kāda ir to loma ne tikai nāksnā pie ticības, bet arī tās saglabāšanā? _____

4. Kas ir lielākā daļa cilvēku tavā sabiedrībā? Kāda ir tās kultūra? Kāda ticība ir visbiežāk sastopama? Pamatojoties uz savu izpratni par viņu ticību un kultūru, padomā rūpīgi, kāda būtu vislabākā pieeja, lai viņus aizsniegtu. Kādi ir daži no pirmajiem ķīļiem, kas ļautu tev nodibināt kontaktus tādā veidā, kas nebūtu tiešs uzbrukums viņiem? _____

VAI VISAI PASAULEI IR JĀDZIRD?

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ap.d. 4:12, Ps. 87:4-6, Jāņa 10:16, Rom. 2:12-16, Jāņa 14:6, Rom. 1:18.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet tam, kas jūs var stiprināt ar manu evaņģēliju un Jēzus Kristus pasludināšanu pēc tā noslēpuma atklāsmes, par kuru bija klusēts no mūžīgiem laikiem, bet kas tagad ir tapis redzams caur pravietiskiem rakstiem un ar mūžīgā Dieva pavēli darīts zināms, lai ticībai pakļautos visas tautas, – Dievam, kas vienīgais ir gudrs, lai caur Jēzu Kristu ir mūžīgs gods! Āmen!” (Rom. 16:25-27)

Rā mēs redzējām, Kungs izmanto cilvēkus, lai aiznestu evaņģēlija vēsti citiem. Tomēr visos laikmetos miljoni ir miruši, neuzzinot, kāds ir Bībeles glābšanas plāns. Fakts ir tas, ka lielākā daļa no tiem, kas ir jebkad dzīvojuši, nav dzirdējuši glābšanas stāstu vai nezina par labo Dieva žēlastības vēsti, kā tā atklāta Jēzū Kristū. Tas liek mums uzdot divus konkrētus jautājumus. Pirmkārt, kā tiesas dienā Dievs rīkosies ar šiem miljardiem, kas Viņu nav pazinuši? Otrkārt, vai glābšana ir pieejama tad, ja cilvēks nezina par glābšanas plānu, kāds tas ir Jēzū?

Kāds varbūt atbildētu, ka glābšanu var atrast tikai vienā kristīgajā konfesijā. Citi turpretī uzskata, ka visas reliģijas ir vienlīdz noderīgas, lai vadītu pie Dieva un uz mūžīgo dzīvi. Galu galā izšķirošais jautājums, kas jāatceras, ir tas, ka Jēzus mums ir atklājis Dieva raksturu, kas stāsta par Viņa mīlestību pret visu cilvēci un Viņa ilgām, lai pēc iespējas vairāk cilvēku tiktu glābti. Dievs ir taisnības Dievs, un, lai arī kā Viņš to panāks, debesis atskanēs sauciens: “Taisni un patiesi ir tavi ceļi, tu, kas esi ķēniņš pār tautām.” (Atkl. 15:3)

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. septembrī!

Neviens cits vārds zem debesīm

Dažiem kristiešiem ir pārlicība, ka tikai tie, kas dzird un atbild pozitīvi uz kristiešu evaņģēliju, būs glābti. Šie cilvēki, kurus reizēm sauc par "ekskluzīvistiem", uzskata visas nekristīgās reliģijas par kritušo cilvēku veidojumiem, kas ir labprātīga sacelšanās pret Dievu. Šī iemesla dēļ viņi uzskata, ka nekristieši ir ārpus Jēzus Kristus glābjošās žēlastības.

Daži kristieši sper soli vēl tālāk, apgalvojot, ka ārpus viņu specifiskās konfesijas un doktrinārās struktūras nav glābšanas pat tiem, kas sauc sevi par kristiešiem. Viņiem citas konfesijas ar saviem atšķirīgajiem uzskatiem ir nolikušas sevi ārpus Dieva aprūpes un tām nav iespējas ieiet debesu valstībā. Piemēram, 1302. gadā savā pāvesta bullā "Unam Sanctam" pāvests Bonifācijs VIII paziņoja, "ka glābšanai absolūti nepieciešams, lai katrs cilvēks būtu pakļauts Romas pontifikātam". Daži protestanti par savām konfesijām mācīja kaut ko līdzīgu.

Izlasi Ap.d. 4:12! Kas šeit ir pateikts, un kā mums jāsaprot šie vārdi? _____

Šeit Rakstu vārdi ir ļoti skaidri: glābšana ir atrodama Jēzū Kristū un nevienā citā vārdā zem debess. Tomēr ir svarīgi šajos vārdos neizlasīt vairāk, nekā tur pateikts.

Iedomājies cilvēku, kas atrodas degošā mājā. Viņam neizdodas izbēgt, jo dūmi viņu pārvar, un viņš bezsamaņā nokrīt. Ugunsdzēsējs atrod viņu uz grīdas, sagrābj un nes ārā, kur nodod mediķu rokās. Viņš tiek aizvests uz slimnīcu un pēc dažām stundām atgūst apziņu.

Cilvēkam, kas tika izglābts, nebija ne jausmas, kas viņu izglāba. Tieši tāpat ikviens, kas ir glābts, – vienalga, vai tas notika pirms Jēzus miesā nākšanas vai pēc – būs glābts tikai Jēzū, vienalga, vai šis cilvēks būs dzirdējis Viņa vārdu vai kaut ko par glābšanas plānu.

"Pagānu vidū ir tādi, kas nezinādami pielūdz Dievu, tādi, kuriem cilvēki nekad nav nesuši gaismu, bet kas tomēr neies bojā. Kaut arī nepazīdami Kunga bauslību, viņi tomēr ir dzirdējuši Dieva balsi runājam dabā un ir darījuši to, ko prasa bauslība. Viņu darbi liecina, ka Svētais Gars ir skāris sirdis, un viņi ir atzīti par Dieva bērniem." (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 638. lpp.)

Cik daudz cilvēkam ir jāzina?

Turpinot svētdien iesākto, mēs varam redzēt, ka, lai gan Kristus nodrošina vienīgos glābšanas līdzekļus, daži uzskata, ka tiešas zināšanas par Kristu nav nepieciešamas, lai cilvēks tiktu glābts.

Tas nenozīmē, ka glābšana ir pieejama ārpus Kristus, bet ka Dievs ir spējīgs un labprātīgs attiecināt Kristus darba nopelnu, uz ko vien Viņš vēlas. Daži uzskata, ka tie, kas nepazīst Kristu un kas nekad nav dzirdējuši evaņģēliju, bet kas Svētā Gara iespaidā izjūt vajadzību pēc atbrīvošanas un dara visu, lai to iegūtu, tiks glābti. Elenas Vaitas citētie vārdi vakardienas pētījumā noteikti ietver arī šo domu (padomā par Ījabu un Melhisedeku).

Ko par šo domu atklāj šie panti?

Ps. 87:4-6 _____

Jāņa 10:16 _____

Ap. d. 14:17 _____

Ap. d. 17:26-28 _____

Rom. 2:12-16 _____

“Un Viņš atmaksās ikvienam pēc viņa darbiem: tiem, kas neatlaidīgi ar labiem darbiem meklē godu, slavu un neiznīcību, Viņš dos mūžīgo dzīvību.” (Rom. 2:6, 7)

Pāvils šeit, šķiet, norāda, ka ir cilvēki, kas ir ārpus kristietības, kas saņems mūžīgo dzīvību, jo būs ievērojuši principu “paklausība uz dzīvību”. Paklausība sirdsapziņas likumam, kamēr vien tas ir saskaņā ar Dieva likumu un atziņu par fundamentālu atšķirību starp labo un ļauno, būs izšķirošā tiesas dienā tiem, kas nekad nebūs dzirdējuši glābšanas plānu. Šie cilvēki tomēr atsaucas Gara darbam viņu sirdīs.

Tā kā mēs nepazīstam cilvēku sirdis, kāpēc visos gadījumos, vai tie būtu kristieši vai nekristieši, mums ir jābūt uzmanīgiem, spriežot par viņu dvēseles glābšanu? _____

Universālisms un plurālisms

Daži cilvēki māca, ka beigās Dievs izglābs visus cilvēkus, neskatoties uz to, kam viņi tic vai pat kā viņi dzīvo. "Universālisms" ir pārliecība, ka visi cilvēki ir tik cieši saistīti ar Dievu, ka viņi tiks izglābti, pat ja nekad nebūs dzirdējuši evaņģēliju vai ticējuši tam. Galu galā Jāņa 3:16 saka: "Dievs tik ļoti mīlēja pasauli." Līdz ar to, šādi domājot, ja Viņš mīl ikvienu, kā gan kāds varētu iet bojā, īpaši ja bojāeja nozīmē mūžīgas mokas ellē? Kā Dievs varētu sadedzināt uz visiem laikiem kādu, kas Viņu mīl? Tādējādi mēs varam redzēt, kā viena nepareiza doktrīna (mūžīgas mokas) vada pie nākamās (universālisms).

Ar universālismu ir saistīts plurālisms – pārliecība, ka visas reliģijas ir vienlīdz spēcīgas un vienādi vada pie Dieva un glābšanas. Neviena reliģija nav dabiski labāka vai pārāka par kādu citu reliģiju, vismaz saskaņā ar šo teoloģiju. Kāds Kalifornijas baznīcas mācītājs rakstīja interneta draudzei, ka viņa draudze "netic, ka kristietība kaut kādā ziņā ir pārāka par jebkuru citu reliģisku pārliecību".

Plurālistiem milzīgais reliģisko rituālu un pārliecību, simbolu un metaforu klāsts ir tikai virspusēji atšķirīgs un sevī slēpj līdzīgu visu reliģiju būtību. Plurālisti norāda, piemēram, ka lielākā daļa reliģiju uzsver mīlestību uz Dievu un mīlestību uz līdzcilvēkiem, sava veida zelta likumu, un cerību uz labāku dzīvi nākotnē. Saskaņā ar viņiem, visas reliģijas savā būtībā māca vienu un to pašu; tāpēc tās visas ir spēcīgs ceļš pie Dieva, tāpēc ir ļoti šovinistiski un iedomīgi censties uzspiest kristīgo ticību tiem, kas ir nekristīgas ticības locekļi.

Kas Bībelei ir ko teikt par universālismu un plurālismu? Jāņa 14:6; Atkl. 20:14; 21:8; Dan. 12:2; Jāņa 3:18; Mat. 7:13, 14; 2. Tes. 2:10. _____

Nav šaubu, gan universālisms, gan plurālisms ir pretēji Rakstiem. Ne visi tiks glābti, un ne visas reliģijas vada uz glābšanu.

Kā tu atbildētu cilvēkam, kas apgalvo, ka kristietības apgalvojums, ka tā ir vienīgais patiesais glābšanas ceļš (Jāņa 14:6), ir iedomīgs un izslēdzošs? Līdzdali savu atbildi Bībeles izpētes grupā! _____

Grēcinieki vajadzībā pēc žēlastības

"Jo Dievs sūtīja savu Dēlu pasaulē, nevis lai tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur viņu tiktu glābta." (Jāņa 3:17) Kāda liela cerība visai cilvēcei ir atrodama šajā pantā? Kā mēs varam paņemt šo svarīgo patiesību un, pirmkārt, padarīt to par savu patiesību? Kā mēs varam izmantot to, lai motivētu sevi aizsniegt citus? _____

Saskaņā ar Bībeli mēs visi esam grēcinieki (Rom. 3:23) un Dievs vēlas, lai visi nožēlo (Ap.d. 17:30, 26:20, 2. Pēt. 3:9) un tiek glābti (1. Tim. 2:4). Jau no Ēdenes laikiem Dieva nolūks ir glābt cilvēci no posta un mūžīgas nāves, ko cilvēcei ir atnesis grēks un sacelšanās. Kādi par krustu lielāki pierādījumi mums vēl ir vajadzīgi, lai parādītu Dieva mīlestību pret mums un Viņa ilgas mūs glābt?

Tomēr Raksti skaidri atklāj, ka Dievs neglābs tos, kas atklāti saceļas pret Viņu.

Izlasi 1. Moz. 6:11-13, Rom. 1:18, 2. Tes. 2:12, Atkl. 21:8, 22:15! Kāds spēcīgs brīdinājums ir atrodams šajos pantos? _____

Dievs mīl visus cilvēkus, bet visi ir grēcinieki, kam vajadzīga žēlastība, un šī žēlastība ir atklāta Jēzū. Viņš ir aicinājis Savu draudzi izplatīt labo vēsti par šo žēlastību pasaulei.

"Draudze ir Dieva paredzēts iekārtojums cilvēku glābšanai. To organizēja kalpošanai, un tās uzdevums ir nest pasaulei Evaņģēliju. Jau no iesākuma Dievam ir bijis nodoms, lai draudze liecinātu par Viņa pilnību un visspēcību. Tās locekļiem, tiem, kurus Viņš izaicinājis no tumsas savā brīnišķajā gaismā, ir jāatklāj Kunga godība. Draudze ir Kristus žēlastības bagātību glabātuve, lai "tagad caur draudzi visām varām un spēkiem debesīs Dieva daudzveidīgā gudrība kļūtu zināma". (Ef. 3:10)" (E. Vaita "Apustuļu darbi" 9. lpp.)

Kādos veidos tu personīgi (nevis mācītājs, draudzes vecākais vai diakons, bet tu!) vari iemācīties labāk "atklāt Viņa godību" bojā ejošajai pasaulei? Kas tev ir jāizmaina savā dzīvē, lai to darītu? _____

Misijas aicinājums

"Vājajiem es biju vājš, lai iemantotu vājos. Ikvienam biju tāds, kāds viņš ir, lai vismaz kaut dažus izglābtu. Bet to visu es daru evaņģēlija dēļ, lai būtu pie tā līdzdalīgs." (1. Kor. 9:22, 23) Kādu svarīgu principu Pāvils šeit atbalsta, un kā mēs varam tādu pašu attieksmi atspoguļot savā personīgajā dzīvē? _____

Kungs Savā gudrībā izvēlējās darboties caur cilvēkiem, lai nestu piedošanas un glābšanas vēsti pasaulei. Dievs izvēlējās vīriešus un sievietes, neskatoties uz viņu vājumu, lai strādātu kopā ar Svēto Garu un eņģeļiem. Israēlam vajadzēja būt Dieva pastāvīgajai "gaismai" Vecās Derības laikos, bet pārāk bieži viņi lika savu gaismu "zem pūra" (Mat. 5:15). Pārāk bieži svētības, ko viņi saņēma, palika Israēla iekšienē. Tā vietā, lai sajauktos un līdzdalītu, viņi nodalīja sevi no apkārtējām tautām, lai izbēgtu no "samaitāšanas".

Dieva nākamajam plānam pasaules misijā bija vajadzīga sāls metode – iet un "darīt par mācekļiem" (Mat. 28:19; Marka 16:15, 20; Ap.d. 1:8). Kristīgās misijas vēsture ir pilna ar stāstiem par pašuzpurīgiem misionāriem, kas devās pasaulē kā sāls, nesot dzīvības evaņģēliju atsevišķiem cilvēkiem, kopienām un reizēm veselām tautām.

Tomēr tāpat kā senajā Israēlā arī šo misiju panākumus bieži aizēnoja pašu misionāru trūkumi un viņu misijas darbība. Šie cilvēciegie trūkumi ietver: (1) slikta misijas plānošana, neadekvāta izpratne par darāmo, (2) šaura koncentrēšanās uz misiju tikai kā uz izglītošanu, veselības aprūpi, palīdzību katastrofās vai attīstību, kas aizēno evaņģēlija sludināšanu; (3) izsūtošo organizāciju finanšu un cilvēkresursu trūkums; (4) misionāri, kas nav piemēroti uzdevumam un (5) tautas, kas aizliedz evaņģēlija sludināšanu.

Protams, neviens nekad nav teicis, ka tas būs viegli. Mēs atrodamies lielās cīņas vidū un ienaidnieks darīs visu, ko vien var, lai izjauktu mūsu cilvēku aizsniegšanas pūles, vai tas būtu mūsu tuvākajā apkārtnē vai visattālākajos pasaules nostūros. Tomēr mums nevajadzētu kļūt mazdūšīgiem, jo mums ir doti daudzi brīnišķīgi spēka apsolījumi, un mēs varam būt droši, ka Dievs piepildīs Savu nolūku virs zemes. Kā mums ir teikts: "Tā būs ar manu vārdu, kas iziet no manas mutes un nenāk pie manis nepiepildīts, bet gan dara, ko es esmu gribējis, paveic to, kādēļ es to sūtījis." (Jes. 55:11)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaitas grāmatā "Laikmetu ilgas" nodaļa "Uz Eļļas kalna" 633. lpp.; grāmatā "Fundamentals of Christian Education" 335. lpp.; "Liecības draudzei" 6. sēj. nodaļa "Darba paplašināšana jaunos laukos" 23. lpp.

Jaunajā Derībā ir izmantoti divi grieķu lietvārdi kopā ar īpašības vārdu "viss", lai izteiktu pasaulplašo kristīgās misijas izplešanos: "visā 'kosmos'" Mat. 26:13, Marka 14:9 un 16:15 un "viss 'oikoumenē'" Mat. 24:14. Kamēr vārds 'kosmos', kas ir vispārīgāks sakārtotas eksistences apzīmējums, norāda uz 'planētu' (Jaunajā Derībā parādās aptuveni 150 reižu), specifiskākais vārds 'oikoumenē' pievēršas pasaules iedzīvotājiem cilvēkiem.

Cik plaša bija 'visa pasaule' pirmajiem kristiešiem? Dažu gadu laikā pēc krustā sišanas viņi bija sasnieguši mūsdienu Kipru, Lībiju, Sīriju, Turciju, Maķedoniju, Grieķiju un Itāliju. Ir pierādījumi, ka viņi aiznesa evaņģēliju līdz pat Dienvidkrievijai (senā Skitija) ziemeļu virzienā, Etiopijai dienvidu virzienā, Indijai austrumos un Spānijai rietumos.

Vai pirmie kristiešu misionāri uzskatīja, ka viņiem ir jāaizsniedz ar evaņģēliju visa pasaule? Saskaņā ar Apustuļu darbiem, Svētais Gars Vasarsvētku dienā, kristīgās draudzes "dzimšanas dienā", sāka pasludināt "Dieva varenos darbus" apmeklētājiem no daudzām tautām, ģeogrāfiskajiem reģioniem un etniskajām grupām (Ap.d. 2:5-11). No savām pirmajām dzīvības dienām kristīgā baznīca ir apzinājusies savas misijas pasaulplašos apmērus. Ja viņiem toreiz bija šāda izpratne, tad cik daudz vairāk to vajadzētu mums šodien?

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārskatiet savas atbildes uz otrdienas pēdējo jautājumu par kristiešu izslēdzošajiem un iedomīgajiem apgalvojumiem! Vai izslēgšana noteikti pāriet iedomībā? Ja nē, tad kāpēc?

2. Draudzes izpratne par "visas pasaules" lielumu un plašumu kopš Vasarsvētkiem ir paplasinājusies. Jēzus lielais uzdevums "iet un darīt par mācekļiem visas tautas" (Mat. 28:19) paliks draudzes tagadējā patiesība līdz pat Kristus nākšanai. Kā triju eņģeļu vēsts pasludināšana no Atkl. 14:6-12 iederas lielajā uzdevumā?

3. Kā tu atbildētu uz šo jautājumu: Ja cilvēki var būt glābti, nedzirdot evaņģēliju, tad kāda jēga ir riskēt ar dzīvību, lai to viņiem aiznestu?

SATURS

lpp.

Dieva misionāra daba _____	5
Ābrahāms – pirmais misionārs _____	12
Necils misionārs _____	19
Sāga par Jonu _____	26
Gūstekņi kā misionāri _____	33
Estere un Mordohajs _____	40
Jēzus – misijas skolotājs _____	47
Starpkultūru misijas _____	54
Pēteris un pagāni _____	61
Filips kā misionārs _____	68
Pāvils – izcelsme un aicināšana _____	75
Pāvils – misija un vēsts _____	82
Vai visai pasaulei ir jādzird? _____	89